„Fenséges és borzongató történet Hoover-módra.
Évek óta várok egy ilyen thrillerre.”
– Tarryn Fisher, New York Times bestsellerszerző –

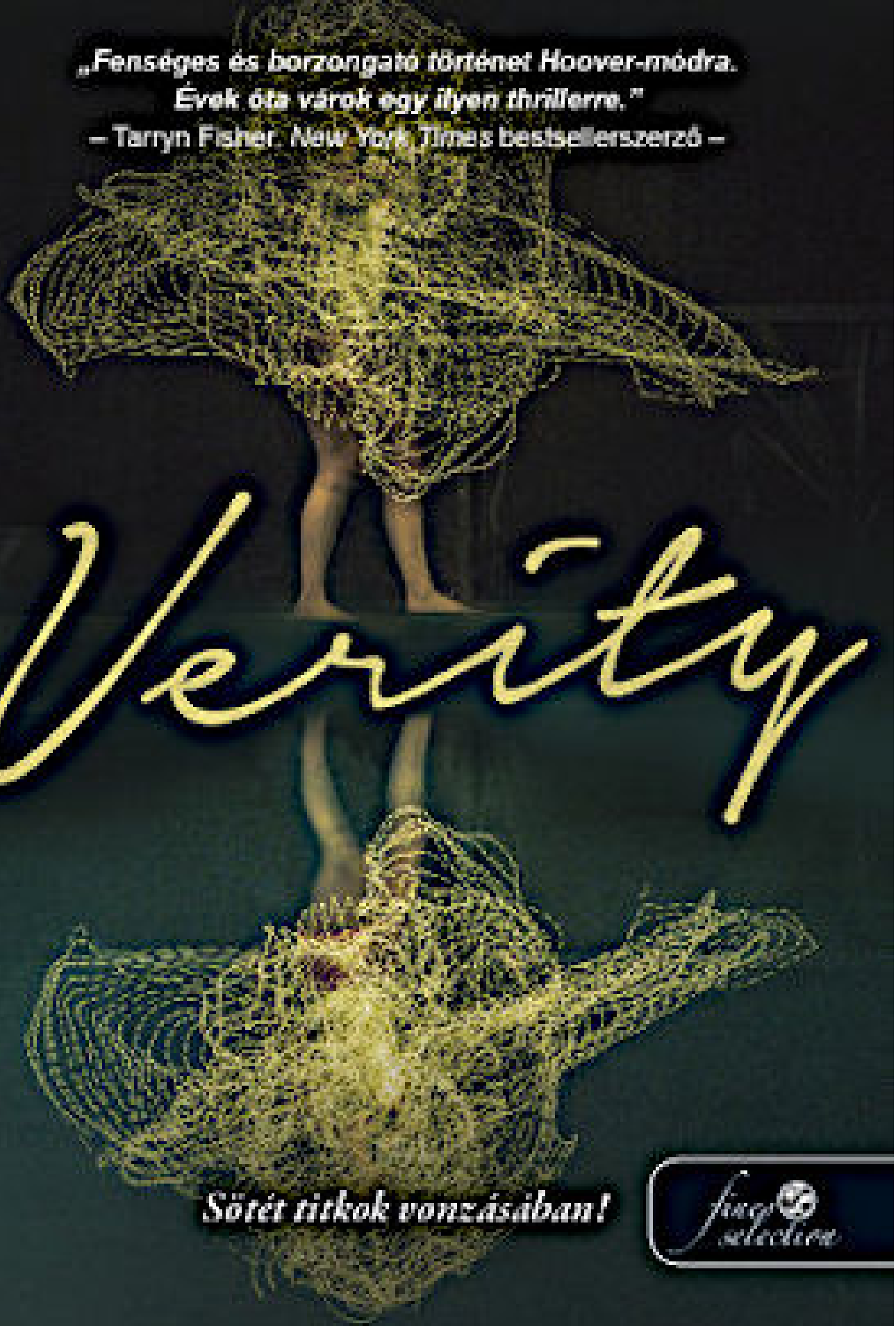

Verity

Sötét titkok vonzásában!

COLLEEN HOOVER

COLLEEN HOOVER

Verity

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Írta: Colleen Hoover
A mű eredeti címe: Verity
Copyright © 2018 by Colleen Hoover Cover
Design by Murphy Rae, www.murphyrae.net

Ez a regény kitalált történeten alapul. Minden egyes név, karakter, helyszín és
esemény az író képzeletének szüleménye. Bármiféle egyezés valós eseményekkel,
(élő vagy holt) személyekkel, helyszínekkel csupán a véletlen műve.

Fordította: Barthó Eszter
A szöveget gondozta: Egyed Erika
A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhoz szóló üzenet a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014
ISSN 2559-8562
ISBN 978 963 457 790 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2020-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784 Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó
Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Schmidt Zsuzsanna, Heiser Krisztina
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes
Minden jog fenntartva.

Tartalom

1.
2.
3.
4.
Hát legyen
    Első fejezet
5.
    Második fejezet
6.
    Harmadik fejezet
7.
8.
9.
    Negyedik fejezet
10.
11.
    Ötödik fejezet
12.
13.
14.
    Hatodik fejezet
15.
    Kilencedik fejezet
16.
17.
    Tizenharmadik fejezet
18.
19.
    Tizennegyedik fejezet
20.
21.
    Tizenötödik fejezet
22.

23.
24.
25.
Köszönetnyilvánítás
A szerzőről

1.

ELŐSZÖR A KOPONYÁJA ROPPANÁSÁT HALLOM, aztán beterít a rám fröccsenő vér. Felszisszenve visszahőkölök a járdára. Az egyik cipősarkam elakad a padkában, egy *Parkolni tilos!* tábla rúdjába kapaszkodva próbálom visszanyerni az egyensúlyom.

Az a férfi pár másodperce még előttem állt. Egy kisebb tömeggel együtt vártuk, hogy a lámpa zöldre váltson, amikor ő idő előtt lelépett az úttestre, és egy teherautó elgázolta. Gyorsan utánanyúltam, hogy visszarántsam, de a kezem már csak a levegőbe markolt. Behunytam a szemem, mielőtt a feje a kerék alá került volna, de hallottam, ahogy pukkan egyet, mint a pezsgősdugó.

Átment a piroson, ráadásul a mobiljára meredt közben. Nyilván számtalanszor átkelt már ezen az úton minden gond nélkül. *Ez lett a veszte.*

Az emberek felszisszennek, de senki sem sikolt. A teherautó sofőrje azonnal kiugrik, és a férfi mellé térdel. Miközben többen odarohannak segíteni, én hátrálni kezdek. Nem kell ránéznem a kerék alá szorult testre, hogy tudjam: nem élte túl. Az egykor fehér blúzomat beborító vércseppek azt jelzik, hogy itt nem mentőre van szükség, hanem hullaszállítóra.

Sarkon fordulok, hogy lelépjek a helyszínről - és találjak egy helyet, ahol összeszedhetem magam -, de a lámpa most zöldre vált, és megindul a sűrű manhattani tömeg. Sokan fel sem néznek a telefonjukból a tragédia mellett elhaladva. Meg sem próbálok szembemenni az árral, inkább egy helyben állva várom, hogy ritkuljon a sokadalom. Újra a baleset irányába nézek, vigyázva, hogy ne bámuljam egyenesen az áldozatot. A sofőr most a teherautó hátuljánál áll elkerekedett szemmel, és telefonál. Három vagy talán négy férfi támogatja. Az eset odavonz néhány morbid kíváncsiskodót, akik a mobiljukkal videózzák a gyomorforgató látványt.

Ha még Virginiában élnék, ez az egész totál másképp zajlana. Mindenki megállna, kitörne a pánik, az emberek sikoltoznának, és a sajtó perceken belül ellepné a környéket. De itt, Manhattanben olyan gyakoriak a gyalogosgázolások, hogy a helyiek mindössze apró kellemetlenséget látnak benne. Egyesek a feltorlódott forgalom miatt zsörtölődnek, *másoknak a ruhája megy tönkre*... Valószínűleg annyira megszokott dolog ez, hogy még a hírekbe sem kerül be.

Bár néha zavar a helyiek közönye, voltaképp pont ezért költöztem ide tíz éve. A magamfajta éppen az ilyen túlnépesedett városokba való. Egy ekkora helyen, ahol ilyen sok, nálam jóval szánalmasabb sorsú ember lakik, az én életem nem számít.

Itt láthatatlan lehetek. Érdektelen. Manhattan túl zsúfolt ahhoz, hogy egy hangyafingnyit is törődjön velem, és ezt imádom benne.

- Megsérült?

Felnézek a férfira, aki a karomat fogva a blúzomat tanulmányozza. Gondterhelt arccal végigmér tetőtől talpig, sebek után kutatva. A reakciójából arra következtetek, hogy nem a kérges szívű New York-iak közül való. Lehet, hogy már itt lakik, de bárhonnan jött is, ott még nem kopott ki teljesen az empátia az emberekből.

- Megsérült? - kérdezi újra az idegen a szemembe nézve.

- Nem. Ez nem az én vérem. A közelében álltam, amikor...

Elhallgatok. *Most láttam egy embert meghalni.* Olyan közel voltam hozzá, hogy a vére rám fröccsent.

Azért költöztem a városba, hogy láthatatlan legyek, de ettől még nem váltam érzéketlenné. Sokat küzdöttem, hogy kemény legyek, mint a beton a talpam alatt, de nem jártam sikerrel. Az imént történtek súlyos kőként nehezednek a gyomromra.

A kezemet a számra tapasztom, de gyorsan el is kapom onnan, amikor az ujjam valami ragacsos anyaghoz ér. *Még több vér.* Lenézek a blúzomra. Rengeteg vér, és egyetlen cseppje sem az

enyém. Belecsípek az anyagba, hogy elhúzzam magamtól, de foltokban a bőrömhöz tapad.

Azt hiszem, vízre van szükségem. Kezdek szédülni. Meg akarom dörzsölni a halántékomat, és belecsípnék az orromba, de félek magamhoz érni. A férfira nézek, aki még mindig fogja a karom.

- Olyan az arcom? - kérdezem.

A férfi összepréseli a száját, és a tekintetével végigpásztázza az utcát. Egy kávézóra mutat néhány házzal odébb.

- Ott van mosdó - teszi a kezét a hátamra, és a kávézó irányába ösztökél.

Átnézek az út túloldalán álló Pantem Press épületére, ahová a baleset előtt indultam. Olyan közel vagyok már, mindössze öt-hat méter választ el a megbeszéléstől, amin mindenképpen ott kell lennem.

Vajon az a fickó milyen messze volt az *ő* úti céljától?

Az idegen kinyitja nekem a kávézó ajtaját. Egy nő, mindkét kezében kávéval, megpróbál kifurakodni mellettem, de a ruhám láttán gyorsan félreugrik az útból, és beenged bennünket. Elindulok a női mosdó felé, de zárva találom. Az idegen benyit a férfirészlegbe, és int, hogy kövessem.

Nem zárja be az ajtót mögöttünk. A mosdókagylóhoz lép, és megnyitja a vizet. A tükörbe pillantva megkönnyebbülve konstatálom, hogy a helyzet nem olyan vészes, mint vártam. A szemöldököm fölött szétspriccelődött a vér, és az a pár csepp az arcomon kezd megszáradni. Szerencsére a nagyja a blúzomra jutott.

A férfi benedvesít néhány papírtörlőt, és a kezembe nyomja. Miközben egy újabb adagot tart a csap alá, letörlöm az arcom. Most már érzem a vér szagát. A fémes szag gondolatban visszarepít tízéves koromra. Még ennyi év után is visszahozza az emlékeket.

Próbálom visszatartani a lélegzetem, de ettől csak még rosszabbul leszek. Nem akarok hányni. Meg kell szabadulnom a blúzomtól, méghozzá *most* azonnal. Reszkető ujjakkal kigombolkozom,

leveszem a felsőm, és a csap alá tartom. Amíg a víz kiáztatja a vérfoltot, elveszem az idegentől az újabb adag megnedvesített kéztörlőt, és letörölgetem a mellkasomat.

A férfi a kijárat felé indul, de nem azért, hogy magamra hagyjon a kicsit se vonzó melltartómban. Belülről bezárja az ajtót, hogy senki ne nyithasson ránk, miközben félmeztelenül tisztogatom magam. A lovagiassága zavarba ejt. Feszülten sandítok felé a tükörből.

Valaki kopogtat.

- Egy pillanat! - kiált ki a férfi.

Valamelyest megnyugtat a tudat, hogy az ajtó túloldalán van valaki, aki meghallaná a sikolyomat. Igyekszem a mosdásra koncentrálni. Miután megbizonyosodom róla, hogy a nyakam és a mellkasom tiszta, a fejemet jobbra-balra forgatva tanulmányozni kezdem a hajam. Vér nincs, csak a fakuló barna tincsek tövénél húzódó sötét lenövés néz vissza rám.

- Tessék! - pattintja ki a férfi frissen vasalt fehér inge utolsó gombját. - Vegye fel ezt!

Időközben kibújt a zakójából, és a kilincsre akasztotta. Leveszi az ingét, ami alatt fehér atlétatrikót visel. A felsőteste izmos, és magasabb is nálam. El fogok veszni az ingében. Ezt nem viselhetem a megbeszélésen, de nincs más választásom. Elfogadom. Néhány száraz papírtörlővel felitatom a bőrömről a vizet, és begombolom magamon az inget. Röhejesen festek, de legalább nem az *én* agyvelőm loccsant valaki más blúzára. *Öröm az ürömben.*

Kiveszem a blúzomat a vízből. Attól tartok, ennek annyi. Behajítom a szemetesbe, aztán két kézzel a mosdókagyló peremébe kapaszkodva farkasszemet nézek a tükörképemmel. Fáradt, üres tekintet mered vissza rám. Az imént látott szörnyű jelenet borongós barnává változtatta világosbarna szememet. A tenyeremmel megdörzsölöm az arcom, hogy egy kis színt adjak neki, de hiába. Úgy festek, mint egy hulla.

A tükörnek hátat fordítva a falnak dőlök. A férfi összehajtja a nyakkendőjét, a zakója zsebébe csúsztatja, és fürkészni kezdi az

arcomat.

- Nem tudom eldönteni, hogy ilyen nyugodt, vagy még sokkos állapotban van.

Nem kaptam sokkot, de magam sem tudom, mit érzek.

- Nem tudom - vallom be. - Maga jól van?

- Igen - feleli. - Sajnos láttam már rosszabbat.

Oldalra döntött fejjel boncolgatom a rejtélyes választ. A férfi elkapja a tekintetét, de én töretlenül meredek rá. Azon tűnődöm, mi lehet durvább egy teherautó kereke alatt összeroppanó koponyánál. Talán *mégiscsak* tősgyökeres New York-i. Esetleg kórházban dolgozik. Az ilyen határozott fellépés gyakori azoknál, akik a munkájuk során emberi életekért felelnek.

- Ön orvos? - kérdezem.

Megrázza a fejét.

- Az ingatlanszakmában dolgozom. Pontosabban dolgoztam.

Hozzám lép, és lesöpör valamit a vállamról. Az *inge* válláról.

Miután leengedi a kezét, pár pillanatig tanulmányozza az arcom, majd hátralép.

A szeme színe pont olyan, mint a nyakkendőé, amit az előbb a zsebébe tett. *Chartreuse* zöld. Jóképű férfi, de úgy érzem, valamiért szeretne beleolvadni a tömegbe. Mintha a külseje már-már teher lenne a számára. Mintha a lelke mélyén nem akarná, hogy bárki is észrevegye, mert szeretne láthatatlan maradni ebben a városban. *Pont, mint én.*

Legtöbben azért jönnek New Yorkba, hogy felfedezzék őket. A maradék azért, hogy elrejtőzzön.

- Hogy hívják? - kérdezi.

- Lowen.

A nevem hallatán elnémul, de az egész mindössze pár másodpercig tart.

- Jeremy - kap észbe.

A kagylóhoz lép, megnyitja a csapot, és ő is kezet mos. Továbbra is leplezetlen kíváncsisággal bámulom. Mit érthetett az alatt, hogy látott már rosszabbat az előbbi balesetnél? Azt mondta, hogy az ingatlanszakmában dolgozik, de egy ingatlanosból még a legrosszabb napján sem árad olyan fokú mélabú, mint ebből a férfiból.

- Mi történt magával? - kérdezem.

A tükörbe néz.

- Hogy érti?

- Azt mondta, látott már rosszabbat. Mi volt az?

Elzárja a vizet, megtörli a kezét, és felém fordul.

- Tényleg tudni akarja?

Bólintok.

Bedobja a papírtörlőt a kukába, és zsebre vágja a kezét. Az arckifejezése még az eddiginél is borúsabb. A szemembe néz, de mintha valami egészen más idődimenzióban járna.

- Öt hónappal ezelőtt kihúztam a nyolcéves lányom holttestét egy tóból.

Elakad a lélegzetem. A torkomhoz kapom a kezem. Most jövök rá, hogy amit láttam rajta, az *nem szimpla mélabú, hanem kétségbeesettség*.

- Annyira sajnálom! - suttogom.

Ezt nem csak úgy mondom. Őszintén sajnálom, ami a lányával történt. És sajnálom, hogy kíváncsiskodtam.

- És mi a helyzet magával? - kérdezi.

A mosdópultnak dőlve várja a választ, mint aki készen áll erre a beszélgetésre, sőt, szinte örül neki. Mintha már várt volna valakire, akinek a tragédiája felülmúlja az övét. Ilyen az, amikor valaki megjárja a poklok poklát: keresi a sorstársakat, azokat, akiknek még rosszabb… A többiek pedig belőlük merítenek erőt, bármilyen szörnyűség történt is velük. Mert mindig van lejjebb.

Nagyot nyelek, mielőtt újra megszólalok. Az én történetem semmiség az övéhez képest. Még a legfrissebb tragédiámat is szégyellem megemlíteni, annyira eltörpül az övé mellett.

- Anyám múlt héten meghalt.

Nem úgy reagál a vallomásomra, mint én az övére. Gyakorlatilag nem is reagál. Ha abban reménykedett, hogy felülmúlom a sztorimmal, hát csalódnia kellett. *Ő az abszolút győztes.*

- Hogy halt meg?

- Rákban. Az elmúlt évben a lakásomon ápoltam.

Ő az első, aki előtt ezt hangosan kimondtam. Érzem, ahogy a pulzusom hevesen lüktet a csuklómon, ezért rákulcsolom a másik kezem.

- Hetek óta ma először léptem ki az utcára.

Hosszan meredünk egymásra. Mondanék még valamit, de nem tudok. Még életemben nem bonyolódtam ilyen súlyos beszélgetésbe egy vadidegennel. A szívem mélyén szeretném, ha véget érne, mert hová is vezethetne innen ez az egész?

Sehová. Egyszerűen csak megszakad. Minden átmenet nélkül.

A férfi a tükör felé fordul, és hátrasimítja az egyik elszabadult, sötét haj tincsét.

- Hamarosan egy megbeszélésen kell lennem. Biztos, hogy innentől elboldogul? - néz farkasszemet a tükörképemmel.

- Igen. Megvagyok.

- *Megvan?* - ismétli kérdő hangsúllyal, mintha a *meg* nem lenne számára olyan megnyugtató, mint *a jól - Megleszek - biztosítom. - Köszönöm a segítséget!*

Szeretném, ha rám mosolyogna, de nem illene a helyzethez.

Kíváncsi vagyok, milyen a mosolya.

- Akkor jó - von vállat, és az ajtóhoz lép.

Elfordítja a zárat, és tartja nekem az ajtót, de ahelyett, hogy kimennék, némán nézek rá. Még nem állok készen a külvilágra.

Értékelem az idegen kedvességét, és szeretnék még mondani neki valamit, valahogy megköszönni a segítséget, mondjuk egy kávé mellett, vagy visszaadni az ingét. Vonz az önzetlensége, igazi ritkaság manapság. De a bal kezén megcsillanó jegygyűrű láttán szótlanul kilépek a mosdóból, a kávézóból, egyenesen a pezsgő utcára, az egyre dagadó városi tömeg forgatagába.

Az időközben kiérkezett mentők mindkét irányba elzárják a forgalmat. Visszasétálok a baleset helyszínére, azon tűnődve, kell-e ilyenkor tanúskodnom. Egy rendőr mellett várakozom, aki éppen a szemtanúk vallomásait veszi fel. A többiek nagyjából ugyanazt írják le, amit én is láttam, de azért én is lediktálom a saját verziómat, és megadom az elérhetőségeimet. Nem tudom, mennyit segítettem, mivel nem láttam, ahogy elütik a férfit. Ahhoz viszont elég közel álltam, hogy mindent halljak, és a vére Jackson Pollock-festményként fröccsenjen szét rajtam.

Hátranézek. Jeremy kilép a kávézóból, kezében egy pohár kávéval, és célirányosan átmegy az utca túloldalára. Az esze már teljesen máshol jár, messze tőlem. Talán a feleségére gondol, és arra, hogy magyarázza meg neki a hiányzó inget.

Előhúzom a mobilomat a táskámból, és megnézem az időt. Még mindig van tizenöt percem a megbeszélésig Corey-val és a Pantem Press szerkesztőjével. A kezem még jobban remeg most, hogy az idegen már nem tereli el a figyelmemet. Egy kávé talán segítene. A morfium *biztosan* segítene, de a hospice-osok minden gyógyszert elvittek a lakásomból a múlt héten, miután anya meghalt. Kár, hogy a megrázkódtatás miatt nem jutott eszembe elrejteni pár adagot. Most például állati jól jönne.

2.

AMIKOR COREY TEGNAP ESTE RÁM ÍRT A MAI TALÁLKOZÓ MIATT, hónapok óta először hallottam felőle. Éppen a számítógépem előtt ültem, és egy hangyát figyeltem, ami a nagylábujjamon mászkált.

Egyedül volt, és jobbra-balra, fel-alá cikázott élelmet vagy barátokat keresve. Úgy tűnt, zavarba ejti a magány. Vagy ki tudja, talán csak megörült a hirtelen jött szabadságnak. Eltűnődtem, vajon miért lehet egyedül. A hangyák általában csapatostul járnak.

A hangya lelki élete iránti érdeklődésem egyértelmű jel volt, hogy el kell hagynom a lakást. Féltem, hogy miután olyan sokáig bezárkóztam ide anyámmal, a folyosóra kilépve éppolyan elveszett leszek, mint az a hangya. Balra, jobbra, kint, bent… *hol vannak a barátaim, hol az élelem?*

Az állatka lemászott a lábujjamról a keményfa padlóra, és eltűnt a fal repedésében. Ekkor érkezett meg Corey SMS-e.

Reméltem, hogy amikor hónapokkal ezelőtt véget vetettem a viszonyunknak, felfogja, hogy ha már nem fekszünk le egymással többet, az író és az ügynöke közti kommunikáció egyetlen elfogadható módja az e-mail.

Az üzenet így szólt:

Várlak holnap reggel kilenckor a Pantem Press épületében, 14. emelet. Lehet, hogy bejön egy munka.

Anyáról nem kérdezett, de nem voltam meglepve. Többek közt azért is szakítottunk, mert a munkáján és saját magán kívül semmi sem érdekelte. A közömbössége felbőszített. Igaz, hogy nem tartozik nekem semmivel, de legalább megjátszhatta volna, hogy törődik velem.

Tegnap este vissza sem írtam neki. Letettem a telefont, és a repedést bámultam, ami nemrég elnyelte a hangyát. Azon tűnődtem, várják-e odabent a többiek, vagy magányos vándor. Talán hozzám hasonlóan ő is taszítja a fajtársait.

Nehéz megmondani, mivel váltok ki ilyen mély ellenszenvet az emberekből, de ha találgatnom kellene, arra vezetném vissza a dolgot, hogy még a saját anyám is rettegett tőlem.

Na, jó, talán a *rettegett* kissé erős kifejezés, de az biztos, hogy gyerekként nem bízott bennem. Az iskolán kívül igyekezett elzárni mindenkitől, mert félt, hogy valami szörnyűséget csinálok gyakran előforduló alvajárásaim közben. A paranoiája a felnőtt éveimet is átitatta, és szép lassan, módszeresen átformálta a teljes személyiségemet. Magányos farkas lettem kevés baráttal és szegényes társasági élettel. Ezért történhetett meg az, hogy hosszú hetek óta ma reggel hagytam el először a lakást.

Azt hittem, az első utam olyan helyre vezet majd, ahová korábban szívesen jártam, például a Central Parkba vagy egy könyvesboltba. Az fel sem merült bennem, hogy itt találom magam egy kiadó épületének előterében, magamban imádkozva, hogy a Corey által említett munka fedezze a lakbéremet, és ne lakoltassanak ki. Ez a találkozó dönti el, hogy az utcára kerülök, vagy állást kapok, ami lehetővé teszi, hogy új lakás után nézzek.

Lenézek magamra, és lesimítgatom az inget, amit Jeremytől kölcsönöztem a szemközti kávézó mosdójában. Remélem, nem festek túl röhejesen. Talán sikerül elhitetnem, hogy manapság szupermenő öt számmal nagyobb férfiinget hordani.

- Szép ing - szólal meg valaki mögöttem.

Jeremy hangjára döbbenten hátrafordulok.

Követett?

Én következem a biztonsági kapunál.

Miután átadom a jogosítványomat az őrnek, Jeremyre nézek. Új ing van rajta.

- Tartalék ingeket hord a farzsebében? - kérdezem.

Alig pár perce adta ide a másikat.

- A szállodám itt van a közelben. Visszamentem felöltözni.

A szállodája. Ez jó jel. Ha szállodában lakik, akkor talán nem itt dolgozik. És ha nem itt dolgozik, akkor talán nincs köze a könyvkiadáshoz.

Nem tudom, miért zavarna, ha köze lenne hozzá, csak éppen fogalmam sincs róla, kivel lesz ma megbeszélésem, és a ma reggeli események után remélem, hogy nem vele.

- Ezek szerint nem itt dolgozik? - kérdezem.

Jeremy előveszi az iratait, és átnyújtja a biztonsági őrnek.

- Nem. Találkozóm lesz a tizennegyediken.

Jellemző.

- Nekem is - mondom.

Halvány mosoly suhan át az arcán, de ahogy jött, úgy el is tűnik. Mintha hirtelen eszébe jutott volna, aminek nemrég tanúi voltunk, és korainak találná még a mosolygást.

- Lehetséges, hogy ugyanarra a találkozóra tartunk? - kérdezi. Visszaveszi a papírjait az őrtől, aki a lift felé irányít bennünket.

- Nem tudom - felelem. - Velem nem közölték, miért kell idejönnöm.

Miután belépünk a liftbe, Jeremy megnyomja a tizennégyes gombot, és felém fordul. Kiveszi a nyakkendőjét a zsebéből, és felköti.

Nem tudom levenni a szemem a jegygyűrűjéről.

- Ön író? - kérdezi.

Bólintok.

- És ön?

- Én nem, csak a feleségem. - Megigazítja a nyakkendőjét. - Olvashattam már öntől valamit? - néz rám.

- Kétlem. A kutya sem olvassa a könyveimet.

Elmosolyodik.

- Nem sok Lowen nevű nő szaladgál a világban. Valószínűleg nem lesz nehéz megtalálni a műveit.

Miért? Tényleg el akarja olvasni őket?

Jeremy lenéz a mobiljára, és bepötyög valamit.

- Miből gondolja, hogy a saját nevemen írok?

Csak akkor néz fel a telefonjából, amikor nyílik a liftajtó. Elindul kifelé, de mielőtt kilépne, visszafordul felém, és mosolyogva feltartja a mobilját.

- Nem használ álnevet. Lowen Ashleigh-ként jelenik meg, akárcsak az írónő, akivel fél tízkor találkozom.

Végre elszabadul az a mosoly. Hihetetlenül vonzó, de most már valahogy nem vágyom rá annyira.

Rám guglizott. És bár az én megbeszélésem nem fél tízkor, hanem kilenckor kezdődik, úgy tűnik, ő jóval többet tud róla, mint én. Ha tényleg ugyanarra a találkozóra jöttünk, akkor van abban valami gyanús, ahogy összefutottunk az utcán. Bár, ha jobban belegondolok, végül is nem elképzelhetetlen, hogy éppen egy helyen voltunk egy időben. Ugyanoda tartottunk, ezért ugyanazt a balesetet láttuk.

Jeremy félreáll, hogy én is kiszállhassak. Már éppen szóra nyitom a szám, amikor hátrálni kezd előlem.

- Viszlát nemsokára! - szól vissza.

Egyáltalán nem ismerem őt, és nem tudom, milyen szerepet játszik a közelgő megbeszélésen, ahogy azt sem, mi vár rám odabent, de önkéntelenül is kedvelem a fickót. A szó szoros értelmében a saját testéről adta ide a ruhát, ami jó természetre utal.

Mielőtt befordulna a sarkon, rámosolygok.

- Rendben. Viszlát, nemsokára!

- Rendben - mosolyog vissza.

Figyelem, ahogy egy balkanyar után eltűnik. Amint kikerülök a látóteréből, végre sikerül valamelyest ellazulnom. Ez a reggel egy kicsit… sok volt. Először a baleset, aztán kétszer is összezárva ezzel a zavarba ejtő férfival. Furán érzem magam. Tenyeremet a falnak nyomva lehajtom a fejem. Mi a franc…

- Időben ideértél - szólal meg mögöttem Corey.

Összerezzenve fordulok hátra. A szemközti folyosó felől sétál felém. Amikor hozzám hajol, és arcon puszil, megmerevedek.

- Máskor mindig elkésel - jegyzi meg.

- Hamarabb is ideértem volna, de…

Elhallgatok. Nem magyarázom meg, mi tartott fel. Corey-t szemmel láthatólag nem izgatja különösebben a történetem. Elindul arra, amerre Jeremy ment az előbb.

- Igazából fél tízkor kezdünk, de biztos voltam benne, hogy elkésel, ezért neked kilencet mondtam.

Megtorpanok, és döbbenten meredek a tarkójára. *A franc esne beléd, Corey!* Ha kilenc helyett fél tízet mondott volna, nem látom azt a balesetet, és nem borít be egy idegen vére.

- Jössz? - néz vissza Corey.

Lenyelem a dühömet. Gyakran kell ezt csinálnom, ha róla van szó.

Belépünk egy üres tárgyalóterembe. Corey becsukja mögöttünk az ajtót. Leülök a nagy asztalhoz, ő pedig mellém telepszik olyan szögben, hogy jól lásson. A több hónapos szünet után próbálok nem túl rondán nézni rá, de semmit sem változott. Szokás szerint tiszta, ápolt, nyakkendős, szemüveges, mosolygós. Pont az ellentétem.

- Szarul nézel ki - ironizálok.

Sosem néz ki szarul, és ezt ő is tudja.

- Te pedig üde és elbűvölő vagy.

Ez sem igaz. Sosem vagyok üde, elbűvölő meg pláne nem. Mindig dögfáradt és unott benyomást keltek. Hallottam már a flegma picsafejről, de rám inkább az *életunt* picsa leírás illene.

- Anyukád hogy van?

- Múlt héten meghalt.

Erre nem számított. Hátradől a székben, és oldalra dönti a fejét.

- Miért nem mondtad?

Miért nem kérdezted korábban!

Vállat vonok.

- Még én sem fogtam fel teljesen.

Anya az elmúlt kilenc hónapban velem lakott. Mióta négyes stádiumú vastagbélrákkal diagnosztizálták. Múlt szerdán halt meg, három hónap hospice után. Jó ideje alig tudtam elhagyni a lakást, mert mindenben a segítségemre szorult: én itattam, etettem és forgattam az ágyban. Amikor igazán súlyosra fordult az állapota, már egyetlen percre sem hagyhattam magára, ezért hetekig ki sem tettem a lábam az utcára. Az internetnek és a hitelkártyának hála az ember ma már simán elélhet a négy fal között Manhattanben. Gyakorlatilag bármit házhoz szállítanak.

Vicces, hogy a világ egyik legsűrűbben lakott városa hogyan válik az agorafóbiások paradicsomává.

- Jól vagy? - érdeklődik Corey.

Mosollyal leplezem a zaklatottságomat, még ha az érdeklődése puszta formalitás is.

- Megvagyok. Sokat segít, hogy nem ért váratlanul.

Azt mondom, amit szerintem hallani akar. Nem tudom, hogyan reagálna az igazságra: megkönnyebbültem, amikor anya elment. Egész életemben mást sem csinált, csak bűntudatot keltett bennem. Ez volt minden, amit kaptam tőle. Folyamatos bűntudat.

Corey a péksüteményekkel, vízzel és kávéval megpakolt pulthoz lép.

- Kérsz valamit enni? Vagy inni?

- Csak egy kis vizet.

Elvesz két üveget, az egyiket átadja nekem, és visszaül a helyére.

- Elboldogulsz a hagyatéki eljárással? Edward biztosan segít, ha kell.

Edward ügyvéd Corey irodalmi ügynökségénél. Ez egy kis cég, ezért az írók alkalmanként más jogi területeken is használják Edward szaktudását. Sajnos az én esetemben erre nem lesz szükség. Amikor tavaly aláírtam a két hálószobás lakás bérleti szerződését, Corey figyelmeztetett, hogy nem fogom tudni fizetni. De anya ragaszkodott hozzá, hogy méltósággal halhasson meg, a saját szobájában. Nem otthonban, nem kórházban, és nem idegen ágyban az olcsó garzonom kellős közepén. Saját szobát akart, ahol a saját dolgai veszik körül.

Megígérte, hogy a bankszámláján maradó összeg kárpótol majd a munkából kiesett időmért. Az elmúlt egy évben teljesen feléltem a legutóbbi szerződésem csekélyke maradékát, és mostanra már minden pénzem elfogyott, akárcsak anyámé. Ez volt az egyik utolsó dolog, amit bevallott, mielőtt a rák végleg elhatalmasodott volna rajta. Akkor is gondoskodtam volna róla, ha tudom, hogy le van égve, hiszen az anyám volt. A tény, hogy úgy érezte, hazudnia kell ahhoz, hogy befogadjam, elég jól jelzi, mennyire távol álltunk egymástól.

Belekortyolok a vizembe, és megrázom a fejem.

- Nincs szükségem ügyvédre. Csak adósságot hagyott rám. De kösz az ajánlatot!

Corey összepréseli a száját. Pontosan tisztában van az anyagi helyzetemmel, mert az ügynökömként ő küldözgeti a jogdíj csekkjeimet. Ezért is néz rám ilyen sajnálkozó tekintettel.

- Hamarosan befut egy külföldi jogdíj - mondja.

Mintha nem számolnék már jó előre minden fillérrel, ami a következő fél évben várható. *Mintha nem költöttem volna el már most az összesei.*

- Tudom. Megleszek.

Semmi kedvem Corey-val vagy bárki mással megtárgyalni az anyagi helyzetemet.

Corey kétkedve vállat von, és megigazítja a nyakkendőjét.

- Ez a mai ajánlat remélhetőleg mindkettőnknek jól jön majd - mondja.

Megkönnyebbülten fogadom a témaváltást.

- Miért találkozunk személyesen egy kiadóval? - kérdezem. - Tudod, hogy jobb szeretem e-mailben intézni az ilyesmit.

- Ők kértek személyes találkozót tegnap. Azt mondták, lenne egy ajánlatuk számodra, de ennél többet nem árultak el telefonon.

-Azt hittem, próbálsz a múltkori kiadóval egyezkedni egy újabb szerződésről.

-A könyveid jól mennek, de nem elég jól ahhoz, hogy a jelenlegi formában újra leszerződjenek veled. Ragaszkodnak hozzá, hogy promotáld magad a közösségi oldalakon, járj találkozókra, és építs ki rajongótábort. Az eladásaid nem ütik meg a mércét a piacon.

Féltem, hogy ez lesz. A jelenlegi kiadómmal kötött újabb szerződés lett volna az utolsó anyagi mentsváram. A korábbi könyveim után járó jogdíjak az eladásokkal egyenes arányban apadoztak, és mivel anyám miatt egy évig szinte egyáltalán nem volt időm írni, nincs is mit eladnom a kiadónak.

- Fogalmam sincs róla, milyen ajánlattal áll elő a Pantem - folytatja Corey. - Nem tudom, érdekel-e majd téged egyáltalán a dolog, mert én sem tudok róla semmit. Alá kell írnunk egy titoktartási nyilatkozatot, mielőtt belemennének a részletekbe. Ez a nagy titkolózás kíváncsivá tett. Próbálom nem túlzottan beleélni magam a dologba, de ebből még akármi lehet, és jó előérzetem van. Nagy szükségünk van most egy bomba ajánlatra.

Többes számban beszél, mert bármiről van is szó, ő tizenöt százalékot kap a pénzemből, ha rábólintok a munkára. Ez a szokványos ügynök-kliens jutalék. Ami *nem* szokványos ügynök és

kliens között, az a hat hónap, amíg jártunk, és a szakítás utáni két év szex.

A dugipajtiság azért tarthatott ilyen sokáig, mert egyikünknek sem volt komoly kapcsolata mással. Egy darabig kényelmes megoldásnak tűnt.

A *mi* kapcsolatunk viszont azért sikerült ilyen rövidre, mert ő egy másik nőbe volt szerelmes.

Csak az a gond, hogy az a másik nő is én voltam.

Fura helyzet, ha valaki beleszeret egy író szavaiba, mielőtt találkozna magával az íróval. Sokan nehezen választják szét a könyvben szereplő karaktert az alkotójától. Meglepő, hogy irodalmi ügynök létére Corey ehhez a típushoz tartozik. Már azelőtt beleszeretett az első regényem, a *Legyen bárhogy* főhősnőjébe, hogy velem megismerkedett volna. Valamiért feltételezte, hogy a szereplő személyisége az enyém tükörképe, pedig ennél nagyobbat nem is tévedhetett volna. Mindenben a szöges ellentéte vagyok.

Corey volt az egyetlen ügynök, aki válaszolt a megkeresésemre, és még neki is hónapokba telt. Mindössze egy pársoros e-mail érkezett tőle, de már azzal felébresztette bennem a kihunyni készülő reményt.

Néhány óra alatt elolvastam a *Legyen* bárhogy kéziratát.

Hiszek ebben a történetben. Ha még nem talált ügynököt, kérem, hívjon fel!

Csütörtök reggel kaptam meg az üzenetét, és két órával később már részletekbe menő telefonbeszélgetést folytattunk a regényemről. Péntek délután egy kávé mellett aláírtuk a szerződést.

Szombat estére már háromszor keféltünk.

Biztos vagyok benne, hogy a viszonyunkkal megszegtünk egy-két erkölcsi szabályt, de nem hiszem, hogy ezért ért volna ilyen gyorsan véget. Amint Corey ráébredt, hogy a karakterem nem a saját

személyiségemen alapul, tudta, hogy mi ketten nem illünk össze. Nem vagyok se hősies, se egyszerű. Egy bonyolult érzelmi kirakós vagyok, amihez neki nem volt türelme.

Nem volt ezzel semmi baj. Én sem vágytam rá, hogy megfejtsen.

Viszont ahhoz képest, milyen bonyolult volt a viszonyunk, a szakmai kapcsolatunk meglepően jól működik. Azért nem váltottam ügynökséget a szakítás után, mert Corey továbbra is odaadóan és elfogultság nélkül képviselte az írói érdekeimet.

- Gyűröttnek tűnsz - rángat ki Corey a gondolataimból. - Ideges vagy?

Bólintok, remélve, hogy az idegesség elég magyarázat a kinézetemre. Nincs kedvem elmesélni az egész sztorit. Mindössze két óra telt el azóta, hogy reggel kiléptem a lakásomból, de ezalatt több minden történt velem, mint az elmúlt évben összesen. Lenézek a kezemre… a karomra.

Vérnyomokat keresek. Már nincs ott semmi, de még mindig magamon érzem. Érzem a *szagát*.

A kezem folyamatosan remeg, ezért az asztal alá rejtem. Most, hogy itt vagyok, hirtelen rájövök, hogy talán nem kellett volna eljönnöm. Csakhogy nem szalaszthatok el egy potenciális szerződést. Mostanában nem árasztanak el ajánlatokkal, és ha belátható időn belül nem kapok valamit, kénytelen leszek civil munkát vállalni, amitől nem marad időm az írásra. Így vagy úgy, de valamiből muszáj lesz fizetnem a számláimat.

Corey előhúz egy zsebkendőt, és megtörli a homlokát. Csak akkor izzad, ha ideges, és ettől bennem is tovább nő a feszültség.

- Egyezzünk meg valami titkos jelben arra az esetre, ha nem érdekel az ajánlatuk? - kérdezi.

- Először hallgassuk meg őket, aztán kérhetünk pár percet négyszemközt.

Corey megigazítja a székét, és kikattintja a tollát, mint aki a fegyverét biztosítja ki a tűzharc előtt.

- Hagyd, hogy én beszéljek - mondja.

Amúgy is ezt terveztem. Ő karizmatikus és megnyerő, én viszont az életem árán sem tudnék egyetlen olyan embert felhajtani, aki ugyanezt gondolja rólam. Legjobb, ha hátradőlök, és figyelek.

- Mi ez a gönc rajtad? - méregeti Corey értetlenül az ingemet.

Csoda, hogy tizenöt együtt töltött perc után csak most vette észre. Lenézek a túlméretezett felsőmre. Egy pillanatra el is felejtettem, milyen röhejesen nézek ki.

- Leöntöttem magam kávéval reggel, és át kellett öltöznöm.

- Kié ez az ing?

Vállat vonok.

- Gondolom, a tiéd. A szekrényben találtam.

- És ebben mentél ki a lakásból? Nem volt semmi jobb?

- Szerinted nem szuper divatos?

Szarkasztikus akartam lenni, de nem jött össze.

- Nem. Miért, annak szántad?

Seggfej. De a többi seggfejhez hasonlóan ő is jó az ágyban.

Megkönnyebbülök, amikor a terem ajtaja kinyílik, és belép rajta egy nő. Őt egy idősebb férfi követi egészen komikus módon a hátára tapadva. Amikor a nő megáll, a fickó nekiütközik.

- A francba, Barron! - zsörtölődik a nő.

Majdnem elmosolyodom a gondolatra, hogy ez lehetne a fickó igazi neve. *Afrancba Barron*.

Jeremy érkezik utolsónak. A nekem szóló kurta biccentést rajtam kívül más nem is veszi észre.

A rövid fekete hajú nő stílusosabban van felöltözve, mint én a legjobb napomon, de a rúzsa talán túlságosan rikító így délelőtt fél tízkor. Úgy tűnik, ő a főnök, mert először ő nyújt kezet Corey-nak, aztán nekem. Afrancba Barron egyelőre háttérbe szorul.

- Amanda Thomas vagyok, a Pantem Press egyik szerkesztője - mutatkozik be a nő. - Ő itt Barron Stephens, a céges jogászunk, ő pedig Jeremy Crawford, az ügyfelünk.

Kezet fogok Jeremyvel, aki úgy tesz, mintha a ma reggeli bizarr találkozásunk meg sem történt volna. Csendben leül velem szemben. Próbálok nem ránézni, de a szemem önkéntelenül is folyton visszavándorol rá. Valamiért a személye jobban érdekel, mint ez a megbeszélés.

Amanda kivesz néhány mappát az aktatáskájából, és elém meg Corey elé tolja őket.

- Köszönöm, hogy eljöttek - szólal meg újra. - Nem akarjuk vesztegetni az idejüket, ezért rögtön a lényegre térek. Az egyik írónk egészségügyi okok miatt nem tudja teljesíteni a szerződésben foglalt kötelezettségét, ezért egy hasonló témájú regényekre szakosodott szerzőt keresünk, aki befejezné helyette a megkezdett sorozat hiányzó darabjait.

Jeremyre sandítok, de semmitmondó arckifejezéséből képtelen vagyok kikövetkeztetni, mi az ő szerepe ebben az egészben.

- Kiről van szó? - kérdezi Corey.

- A titoktartási nyilatkozat aláírása után megosztjuk önökkel a részleteket. Szeretnénk, ha az írónk jelenlegi helyzete nem jelenne meg a médiában.

- Természetesen - bólint Corey.

Én is beleegyezem, de egy szót sem szólok, mialatt átolvassuk és aláírjuk a dokumentumokat. Miután végeztünk, Corey visszacsúsztat mindent Amanda elé.

- Az író neve Verity Crawford - szólal meg újra Amanda. - Nyilván ismerik a regényeit.

Corey Verity nevének hallatán sóbálvánnyá mered. *Még szép,* hogy ismerjük a munkáit. Mindenki ismeri. Jeremyre sandítok. *Ő Verity férje?* Ugyanaz a vezetéknevük, és odalent említette, hogy a

neje író. De mi dolga neki egy megbeszélésen, ami a feleségéről szól? A feleségéről, aki ráadásul el sem jött?

- Tudjuk, kiről van szó - feleli Corey higgadtan.

- Veritynek van egy igen sikeres sorozata, amit vétek lenne befejezetlenül hagyni - folytatja Amanda. - Keresünk valakit, aki lezárja a sorozatot, és végigcsinálja a turnékat, sajtó tájékoztatókat, és minden olyasmit, ami általában Verity feladata. Terveink szerint egy sajtótájékoztatón mutatnánk be önt, mint társszerzőt, miközben a lehetőségekhez képest igyekeznénk megőrizni Verity magánszféráját.

Turnék? Sajtótájékoztatók?

Corey rám néz. Tudja, hogy a dolognak ez a része nem tetszik. Sok író szeret testközelbe kerülni az olvasóival, de én irtózom az ilyesmitől. Amilyen gáz alak vagyok, szerintem legtöbben rögtön máglyára vetnék a könyveimet egy személyes találkozó után. Életemben egyszer dedikáltam, és előtte egy hétig nem aludtam. A nagy napon végig annyira féltem, hogy alig bírtam megszólalni. Másnap e-mailt kaptam az egyik olvasómtól, amiben megírta, hogy hülye, karót nyelt libaként viselkedtem vele, és soha többé nem vesz tőlem semmit.

Ezért maradok inkább otthon, és csendben írok. Azt hiszem, a regényeimből visszatükröződő személyiségem jóval vonzóbb az igazinál.

Corey szótlanul átveszi, és kinyitja a dossziét, amit Amanda átnyújt neki.

- Milyen díjazásban részesül Mrs. Crawford a három regényért? - kérdezi.

A válasz ezúttal Afrancba Barrontól érkezik.

- Verity kiadóval kötött szerződésének feltételei változatlanok maradnak, és ezeket érthető módon nem hozzuk nyilvánosságra. A sorozat után járó valamennyi jogdíj Verityt illeti majd, de az

ügyfelem, Jeremy Crawford minden elkészült regényért felajánl egy fix, hetvenötezer dolláros összeget.

A fizetés hallatán bizseregni kezd a gyomrom, de ahogy a felelősség súlya arcon csap, az örömteli izgalom rögtön alábbhagy. Ismeretlen íróból egy zseni társszerzőjévé válni túl nagy falat nekem. A gondolattól is pánik fog el.

Corey előrehajol, és a karját összefonja maga előtt az asztalon.

- Felteszem, az összeg alku tárgyát képezi.

Próbálom elkapni a tekintetét, hogy jelezzem: felesleges alkudozni. Kizárt, hogy elfogadjam az ajánlatot egy sorozat befejezésére, amihez totál kevés vagyok.

Afrancba Barron kiegyenesedik a székében.

- Tisztelettel megjegyezném, hogy Verity Crawford egy évtizeden át építette fel ezt a brandet, ami nélküle nem létezne. Az ajánlatunk három könyvre szól. Darabonként hetvenötezer dollár, ami összesen kétszázhuszonötezer dollár.

Corey az asztalra ejti a tollát, és közönyt színlelve hátradől.

- Mi lenne a határidő?

- Már így is csúszásban vagyunk, így az első kötetnek a szerződés aláírásától számított hat hónapon belül el kell készülnie - feleli Amanda.

Képtelen vagyok levenni a szemem a fogára kenődött rúzsnyomokról.

-Az utolsó két könyv határideje nem ennyire kötött, de szeretnénk, ha huszonnégy hónapon belül az összes elkészülne.

Szinte hallom, ahogy kattognak a fogaskerekek Corey agyában. Nem tudom, vajon a saját vagy az *én* részesedésemet számolgatja, ő mindig tizenöt százalék jutalékot kap, tehát jelen esetben harmincnégyezer dollár ütné a markát csak azért, hogy ügynökömként képvisel ezen a találkozón. A fennmaradó összeg fele elmenne adóba, vagyis a végén valamivel kevesebb mint százezer dollár kerülne a bankszámlámra. Évente ötvenezer.

Ez több mint a duplája annak, amit a korábbi regényeimmel kerestem, de még így is kevés ahhoz, hogy beszálljak egy ilyen sikeres sorozatba. A beszélgetés innentől teljesen fölöslegesen folytatódik, mert én már tudom, hogy elutasítom az ajánlatot. Amikor Amanda előveszi a hivatalos szerződést, megköszörülöm a torkom.

- Nagyra értékelem az ajánlatot - nézek egyenesen Jeremyre, hogy érezze az őszinteségemet. - Tényleg nagyon megtisztelő, hogy rám gondoltak, de ha új arcot keresnek a sorozathoz, biztos vagyok benne, hogy találnak nálam alkalmasabbat.

Jeremy nem válaszol, de most sokkal kíváncsibban méreget, mint mielőtt megszólaltam. Távozásra készen felemelkedem a székemről. Csalódott vagyok a megbeszélés kimenetele miatt, de még inkább azért, mert az első, lakáson kívül töltött napom ilyen katasztrofálisra sikerült. Alig várom, hogy hazamenjek, és lezuhanyozzak.

- Szeretnék négyszemközt beszélni az ügyfelemmel - pattan fel Corey.

Amanda bólint, és becsukja az aktatáskáját. Barronnal együtt felállnak.

-Akkor mi indulunk is - mondja Amanda. - A pontos feltételeket megtalálják a dossziéban. Van két másik jelöltünk is, ezért, ha ön biztos benne, hogy nem érdekli a feladat, kérem, legkésőbb holnap délutánig jelezze.

Egyedül Jeremy marad ülve. Egész idő alatt egy szót sem szólt. Amanda előrehajol, és kezet ráz velem.

- Ha bármilyen kérdése van, nyugodtan hívjon fel! Örömmel segítek.

- Köszönöm - felelem.

Amanda és Afrancba Barron kimegy, de Jeremy még mindig engem néz. Corey oda-vissza kapkodja a szemét kettőnk között. Arra vár, hogy Jeremy is lelépjen, de ehelyett ő előrehajol.

- Beszélhetnénk négyszemközt? - kérdezi.

Corey-ra néz, de nem engedélyt vár, inkább finoman jelzi az ügynökömnek, hogy hagyjon magunkra.

Corey kissé döbbenten mered rá. Látom rajta, hogy váratlanul éri a pimasz kérés. Összeszűkült szemmel lassan felém fordul, várja, hogy utasítsam el ezt a pofátlan fickót, mintha azt mondaná: *Ennek teljesen elment az esze?*

Csak azt nem tudja, hogy nagyon is szeretnék kettesben maradni Jeremyvel. Azt akarom, hogy mindenki más eltűnjön innen, főleg Corey, mert hirtelen ezernyi kérdésem van Jeremyhez. Tudni akarom, mi van a feleségével, hogy miért pont engem kerestek meg, és hogy Verity miért nem tudja befejezni a sorozatát.

- Beszélek vele - fordulok Corey-hoz.

Egy vastag ér kidagad a homlokán, ahogy próbálja leplezni az ingerültségét. Egy darabig kemény arckifejezéssel mered rám, de aztán megadja magát, és kimegy a tárgyalóteremből.

Kettesben maradok Jeremyvel.

A liftet is beleszámítva ez már a harmadik ilyen alkalom, mióta ma reggel összetalálkoztunk. Viszont most érzem először köztünk ezt a vibráló feszültséget. Biztos vagyok benne, hogy nagyrészt belőlem fakad, mert Jeremy ugyanolyan higgadtnak tűnik, mint egy órával ezelőtt, amikor segített letörölni rólam az elütött gyalogos vérét.

Jeremy hátradől a székében, és megdörzsöli az arcát.

- Jézusom! - mormogja. - Ezek a találkozók mindig ilyen brutál merevek?

Halkan felnevetek.

- Passz. Én az ilyesmit általában e-mailben intézem.

- Nem csodálom.

Feláll, és elvesz a pultról egy üveg vizet. Talán csak azért, mert én ülök, de most valahogy sokkal magasabbnak tűnik, mint korábban. Mintha eddig nem éreztem volna magam ennyire kicsinek mellette. Most, hogy tudom, ő Verity Crawford férje, sokkal jobban feszengek,

mint amikor egy szál szoknyában és melltartóban kellett mutatkoznom előtte.

Jeremy a pultnak támaszkodva keresztbe teszi a lábát.

- Jól van? - kérdezi. - Nem volt sok ideje feldolgozni az utcán történteket, mielőtt idejött.

- Önnek sem.

- Én megvagyok.

Ismerős szó.

- Gondolom, lenne pár kérdése.

- Egy csomó - vallom be.

- Mit szeretne tudni?

- Miért nem tudja a felesége befejezni a sorozatot?

- Autóbalesete volt - feleli Jeremy gépiesen, mintha próbálna minden érzelmet kiölni a beszélgetésből.

- Sajnálom. Nem hallottam róla - egyenesedem fel.

Nem tudom, mi mást mondhatnék.

- Először nem tetszett az ötlet, hogy valaki más írja meg a fennmaradó köteteket. Reménykedtem benne, hogy hamarosan teljesen felépül, de... - Rövid szünetet tart. - Máshogy alakultak a dolgok.

Most már értem a viselkedését. Amit eddig csendes visszafogottságnak hittem, valójában nem más, mint gyász. Tapintható gyász. Nem tudom, hogy a felesége miatt, vagy amiatt, amiről a mosdóban beszélt korábban, hogy a lánya néhány hónappal ezelőtt meghalt. Bármi legyen is az oka, látszik rajta, hogy nem önmaga, és olyan súlyú döntéseket kell meghoznia, amilyenekkel a legtöbb embernek sohasem kell megbirkóznia.

- Nagyon sajnálom - ismétlem.

Jeremy válaszul csak bólint, és visszaül a helyére. Talán azt hiszi, hogy még fontolgatom az ajánlatot? Semmiképpen sem szeretném tovább vesztegetni az idejét.

- Értékelem a lehetőséget, Jeremy, de őszintén szólva úgy érzem, ez nem nekem való. Rosszul kezelem a nyilvánosságot. Nem is értem, a felesége ügynöke miért pont engem keresett meg ezzel.

- A *Legyen bárhogy* miatt - feleli Jeremy.

A regényem címének hallatán sóbálvánnyá dermedek.

- Az volt Verity egyik kedvenc regénye.

- A felesége olvasta az egyik könyvemet?

- Úgy gondolta, ön lesz a következő nagy név a szakmában. Én említettem meg önt a szerkesztőnek, mert Verity szerint hasonló a stílusuk. Szeretném, ha olyasvalaki venné át a sorozatát, akinek tiszteli a munkáját.

Megrázom a fejem.

- Hűha! Ez nagyon hízelgő, de… nem vállalhatom.

Jeremy csendben néz. Feltehetőleg azon agyai, miért reagálok ennyire másként, mint a többi író tenné. Nagy talány vagyok a számára, amire normális esetben büszke lennék. Általában szeretek megfejthetetlen lenni, de jelen helyzetben valahogy nem tűnik helyesnek. Úgy érzem, nyíltsággal tartozom neki cserébe azért, ahogy ma reggel bánt velem. Csak az a baj, hogy nem tudom, hogy kezdjek hozzá.

Jeremy előrehajol, és kíváncsi tekintettel méreget egy darabig, majd az öklét az asztallapra nyomva feláll. Én is felemelkedem abban a hitben, hogy a beszélgetésnek vége, de Jeremy nem az ajtó felé indul, hanem a bekeretezett díjakkal teleaggatott fal felé. Visszaereszkedem a székbe. Jeremy nekem háttal állva nézi a kiállítást. Csak amikor az ujjával végigsimítja az egyiket, jövök rá, hogy a feleségéé. Felsóhajt, és visszafordul felém.

- Hallott már a *Tragédáknak* nevezett emberekről? - kérdezi.

Megrázom a fejem.

- Azt hiszem, Verity alkotta ezt a kifejezést. Miután a lányaink meghaltak, azt mondta, mi ilyenek vagyunk. Örök tragédiára kárhoztattunk. Egyik szörnyűség jön a másik után.

Egy darabig csendben emésztgetem a hallottakat. Említette, hogy elveszítette a lányát, de most többes számban mondta.

- Lányaik?

Jeremy nagyot sóhajt.

- Igen. Ikrek voltak. Chastin hat hónappal Harper előtt hagyott itt minket. Az egész... - Most már nem leplezi olyan jól az érzelmeit, mint korábban. Megdörzsöli az arcát, és visszaül a székébe. - Vannak szerencsés családok, akikkel soha semmi rossz nem történik. Másoknál viszont futószalagon érkeznek a bajok. Ami elromolhat, az el is romlik, és a széria egyre csak folytatódik.

Nem tudom, miért mondja ezt nekem, de nem kérdőjelezem meg. Szeretem hallgatni, ahogy beszél, még ha a szavai szomorúak is.

Körbe-körbe forgatja az asztalon a vizesüvegét, és közben elgondolkodva bambul rá. Kezdem azt hinni, hogy nem azért küldte ki Corey-t, hogy engem meggyőzzön. Talán csak egyedül akart lenni. Talán nem bírta tovább azt a hivatalos stílust, ahogy a feleségéről beszélnek, és ki akart rúgni mindenkit a teremből. Tetszik a gondolat, hogy velem kettesben netán úgy érzi, egyedül lehet.

Vagy az is lehet, hogy mindig egyedül érzi magát. Mint a régi szomszédunk, ő igazi Tragéda volt.

- Richmondban nőttem fel - szólalok meg. - A szomszédunk alig két éven belül három családtagját veszítette el. A fia bevetésen halt meg. Hat hónapra rá a feleségét legyőzte a rák. Aztán a lánya végzetes autóbalesetet szenvedett.

Jeremy megállítja a vizespalackot, és eltolja magától.

- Most hol van az a férfi?

Megáll bennem az ütő. Nem számítottam erre a kérdésre.

A férfi nem bírta elviselni a szerettei hiányát, és a lánya halála után pár hónappal öngyilkos lett. Kegyetlenség lenne ezt bevallani Jeremynek, aki még mindig a lányait gyászolja.

- Ugyanott él. Néhány évvel később újranősült. Van pár mostohagyereke és unokája.

Jeremy arckifejezése azt súgja, hogy nem hisz nekem, de azért mintha értékelné a hazugságomat.

-Át kell majd néznie Verity dolgozószobáját. Többévnyi jegyzet és vázlat hever szanaszét, amiken én képtelen vagyok eligazodni.

Megrázom a fejem. *Semmit sem hallott abból, amit mondtam?*

- Jeremy! Megmondtam, hogy én nem…

- Az ügyvéd alacsonyra tette a lécet. Szóljon az ügynökének, hogy kérjen félmilliót. Mondja meg, hogy nem vállal sajtómegjelenést, és álnéven akar írni, titoktartási szerződéssel, így rejtve maradhat, amit el akar rejteni.

Biztosítanám, hogy a félszegségemen kívül nincs semmi rejtegetni valóm, de mielőtt megszólalhatnék, ő már az ajtó felé tart.

- Vermontban lakunk - folytatja. - A szerződés aláírása után megkapja a címet. Addig maradhat, ameddig csak szükséges a dolgozószoba átnézéséhez. Szívesen látjuk.

A keze megáll a kilincsen. A szám már vitára nyílik, de ami végül kijön, az egy bizonytalan *„rendben”*.

Jeremy pár pillanatig szótlanul mered rám, mintha még mondani akarna valamit, de aztán ő is egy „rendben”-nel zárja le a témát.

Amikor kilép a folyosóra, Corey beslisszol mellette, és ránk csukja az ajtót.

Zavartan lenézek az asztalra. Nem értem ezt az egészet. Miért ajánlott fel ekkora összeget egy munkáért, amit talán el sem tudok végezni? Félmillió dollár? Álnév, semmi sajtó, semmi közönségtalálkozó? Mi az ördögöt mondhattam, ami ide vezetett?

- Nem tetszik ez a pasas - huppan le Corey a székbe. - Mit mondott neked?

-Azt mondta, az ügyvéd ajánlata komolytalan, és kérjünk félmilliót reklámozás nélkül.

Corey először levegőért kapkod, aztán felkapja az üvegemet, és belekortyol.

- Azt a rohadt!

3.

A HÚSZAS ÉVEIM ELEJÉN VOLT EGY AMOS NEVŰ PASIM, aki arra izgult, ha fojtogatják. Azért szakítottunk, mert én nem voltam benne a játékban. Néha eltűnődöm rajta, hol tartanék most, ha kiszolgálom az igényeit. Házasok lennénk? Lennének gyerekeink? Egyre vadabb szexuális perverziókat követelne rajtam?

Azt hiszem, ez aggasztott leginkább vele kapcsolatban. Az embernek a húszas évei elején elég kéne legyen a sima szex, nem pedig már a kezdet kezdetén mindenféle perverziókkal fűszerezni.

Amikor csalódott vagyok az életem pillanatnyi állásával, szeretek Amosra gondolni. Így tehát a rózsaszín kilakoltatási végzésre nézve Corey kezében, emlékeztetem magam, hogy lehetne rosszabb, *például, ha még mindig Amosszal lennék.*

Szélesebbre tárom az ajtót, hogy Corey beléphessen a lakásba. Nem számítottam rá, hogy átjön, ha tudtam volna, letépem az újabb fecnit az ajtóról. Ez zsinórban a harmadik nap, hogy kilakoltatási végzést kapok. Elveszem Corey-tól, és egy fiókba csúsztatom.

Corey egy üveg pezsgőt emel a magasba.

- Gondoltam, megünnepelhetnénk az új szerződést - nyújtja át.

Értékelem, hogy nem teszi szóvá a végzést. Mindjárt nem tűnik olyan ijesztőnek most, hogy hamarosan pénz áll a házhoz. Hogy addig mihez kezdek… azt még nem tudom. A tartalékomból talán kihúzhatom egy-két napig egy hotelben, végső esetben pedig zaciba vághatom anya megmaradt cuccait.

Corey már ki is bújt a kabátjából, és most a nyakkendőjét lazítgatja. Mielőtt anya beköltözött, ez egyfajta szertartás volt nála. Megjelent a lakásomban, és elkezdte ledobálni a ruhadarabjait, míg végül az ágyban kötöttünk ki.

Így ment ez egészen addig, amíg a közösségi oldalakról meg nem tudtam, hogy egy bizonyos Rebeccával randizgat. Nem

féltékenységből vetettem véget a viszonyunknak, egyszerűen csak tisztességtelennek éreztem a barátnőjével szemben, aki nem tudott rólunk.

- Hogy van Becca? - érdeklődöm, miközben poharak után kutatok a szekrényben.

Corey keze megáll a nyakkendőjén, mint akit sokkol, hogy ismerem a szerelmi életét.

- Thrillereket írok, Corey. Miért lep meg ennyire, hogy tudok a barátnődről?

Nem figyelem a reakcióját. Felbontom a palackot, és töltök mindkettőnknek. Corey a konyhapultnál ülve veszi el a sajátját. Leülök vele szemben. Fölemeljük a poharunkat, de mielőtt Corey köszöntőre nyitná a száját, leeresztem a kezem. A pezsgős fló'tére meredve azon tűnődöm, a pénzen kívül mi másra mondhatnánk tósztot.

- Ez nem az én sorozatom. Nem az én karaktereim - szólalok meg. - A könyvek sikeréért felelős író megsérült. Valahogy nem tűnik helyesnek erre koccintani.

Corey pohara még mindig félig a levegőben van. Vállat von, majd húzóra legurítja az egészet, és üresen visszaadja.

- Ne törődj vele, miért játszod a játékot. Csak a célra koncentrálj!

Grimaszolva teszem be a poharat a mosogatóba.

- Olvastad valamelyik könyvét? - kérdezi Corey.

Megrázom a fejem, és megnyitom a csapot. El kéne mosogatnom. Negyvennyolc órán belül el kell hagynom a lakást, és az edényeimet magammal akarom vinni.

- Nem - felelem. - És te?

Mosogatószert nyomok a vízbe, és fogok egy szivacsot.

- Dehogy! - nevet Corey. - Nem az én műfajom.

Ahogy ránézek, rádöbben, hogy a megjegyzése az én munkámra nézve is sértő, tekintve, hogy Verity férje szerint azért kaptam ezt a

lehetőséget, mert hasonló a stílusunk.

-Nem úgy értettem - mentegetőzik, és a konyhapultot megkerülve hozzám lép. Megvárja, amíg lesúrolom a kezemben levő tányért, aztán átveszi, és leöblíti róla a habot. - Nem úgy tűnik, mintha bármit is becsomagoltál volna. Találtál már új helyet?

- Béreltem egy raktárt, oda holnap átviszem a holmim nagy részét. Jelentkeztem egy brooklyni tömb egyik lakására, de csak két hét múlva lesz üres helyük.

- A végzés szerint két napod maradt kiköltözni.

- Tudom.

- Utána hová mész? Hotelbe?

- Előbb-utóbb igen. Vasárnap indulok Verity Crawford házába. A férje szerint egy-két nap alatt át kéne néznem az irodáját, mielőtt belekezdek az írásba.

Miután ma reggel aláírtam a szerződést, szinte azonnal érkezett egy e-mail Jeremytől, amiben útba igazít a házuk felé. Jeleztem, hogy vasárnap érkeznék, amibe szerencsére beleegyezett.

Corey elvesz tőlem egy újabb edényt. Magamon érzem a tekintetét.

- A *házukban* fogsz lakni?

- Másképp hogyan szerezhetném meg a jegyzeteket a sorozathoz?

- Küldesd el postán a fickóval!

- Több mint egy évtizednyi anyagról beszélünk. Jeremy azt mondta, teljesen elveszett benne, és inkább nekem kéne átnéznem.

Corey nem válaszol, de érzem, hogy ott a nyelvén egy csípős megjegyzés. Végighúzom a szivacsot egy késen, és átadom neki.

- Mit próbálsz magadban tartani? - kérdezem.

Csendben leöblíti a kést, leteszi a csöpögtetőre, és a mosogató peremét megmarkolva felém fordul.

-Az az ember elveszítette két lányát, aztán a felesége autóbalesetet szenvedett. Nem tartom jó ötletnek, hogy az otthonában akarsz

megszállni.

Hirtelen hidegnek érzem a vizet. Mindkét karomon libabőr fut végig. Elzárom a csapot, megtörlöm a kezem, és a mosogatónak dőlök.

- Arra célzói, hogy köze lehet ezekhez?

Corey vállat von.

-Túl keveset tudok az egészről ahhoz, hogy *bármire* is célozzak, de ne mondd, hogy benned nem merült fel az ötlet. Nem gondolod, hogy veszélyes lehet odamenni? Nem is ismered őket.

Nem vagyok hülye. Nyilván összeszedtem minden infót, amit a neten találni lehet a családról. Az egyik lányuk egy barátjánál töltötte az éjszakát huszonöt kilométerre tőlük, amikor allergiás rohamot kapott. Se Jeremy, se a felesége nem volt ott, amikor történt. A másik lányuk a házuk mögötti tóba fulladt, de Jeremy csak később érkezett haza, amikor már a holttestet keresték. Mindkét esetet balesetnek nyilvánították. Megértem Corey aggodalmát, mert eleinte nekem is voltak fenntartásaim, de minél mélyebbre ások, annál nyugodtabb vagyok. Két szörnyű, egymástól független baleset.

- És Verity karambolja?

- Az is véletlen volt - felelem. - Egy fának ütközött.

Látom Corey-n, hogy nem sikerül meggyőznöm.

- Azt olvastam, nem voltak féknyomok, tehát vagy elaludt a volán mögött, vagy szándékosan hajtott annak a fának.

- Csodálkozol? - csattanok fel az oktalan gyanúsítgatásától ingerülten, és visszatérek az edényeimhez. - Az a nő mindkét lányát elveszítette. Bárki, aki ilyesmit él át, megpróbálna véget vetni a szenvedéseinek.

Corey a konyharuhába törli a kezét, és leveszi a kabátját a bárszékről.

- Baleset vagy sem, azt a családot rohadtul üldözi a balszerencse, és nyilván totál belezakkantak, úgyhogy vigyázz magadra! Menj oda,

szedd össze, ami kell, és húzz el, amilyen gyorsan csak lehet.

- Mi lenne, ha te inkább a szerződésre koncentrálnál, és rám hagynád a kutatást és az írást?

Corey belebújik a kabátjába.

- Csak törődöm veled.

Törődik velem? Tudta, hogy anyám haldoklik, de két hónapja nem is hallottam róla. Egy francot törődik velem. Ő csak egy ex, aki egy kis ünnepi szexben reménykedett, de nem jött be a terve. Aztán, amikor rájött, hogy egy másik férfi házában fogok lakni, a Féltékenységét aggodalomba csavarva próbálta leplezni.

Kikísérem az ajtóig. Megkönnyebbülök, hogy már megy, és nem is hibáztatom, amiért menekül innen. Anya beköltözése óta a lakást fura hangulat lengi be. Ezért sem küzdöttem a szerződés meghosszabbításáért, ahogy azt sem közöltem a főbérlővel, hogy két héten belül pénzhez jutok. Ugyanúgy ki akarok szabadulni innen, ahogy Corey.

- Egyébként - fordul vissza az ajtóból - gratulálok. Lehet, hogy nem te indítottad ezt a sorozatot, de a te írásaid vezettek el hozzá. Erre mindenképpen büszke lehetsz.

Gyűlölöm, amikor felhúzom magam, ő meg kedves dolgokat mond.

- Köszönöm - felelem.

- Írj, amint megérkeztél vasárnap.

- Rendben.

- És szólj, ha kell segítség a költözködésnél.

- Nem fogok.

Elneveti magát.

- Jól van.

Nem ölel meg búcsúzóul, csak hátramenetben szalutál egyet. Ez volt életünk legbénább búcsúja. Van egy olyan érzésem, hogy a

kapcsolatunk végre átalakult azzá, amivé kellett: egyszerű ügynök-író viszonnyá.

4.

BÁRMIT CSINÁLHATTAM VOLNA A HATÓRÁS AUTÓÚTON. Lejátszhattam volna hatvanszor a *Bohém rapszódiát*. Felhívhattam volna a régi barátnőmet, Natalie-t egy maratoni csevegésre, főleg, hogy vagy fél éve nem beszéltünk egymással. Néha küldünk egy-egy SMS-t, de jó lett volna végre hallani a hangját. Vagy arra is használhattam volna az időt, hogy mentálisan felkészüljek rá, hogyan tartsam magam minél távolabb Jeremy Crawfordtól, amíg a házában vagyok.

Ehelyett végighallgattam Verity Crawford sorozatának első kötetét hangoskönyvben. Most lett vége. Olyan erősen szorítom a kormányt, hogy az ujjperceim egészen elfehéredtek. A szám teljesen kiszáradt, mert elfelejtettem inni. Az önbizalmam valahol Albanynél teljesen elfogyott.

Verity jó író. Nagyon jó.

Most már bánom, hogy aláírtam a szerződést. Nem hiszem, hogy képes leszek felemelkedni hozzá. És ha belegondolok, hogy már hatot megírt ebből, ráadásul a gonosztevő szemszögéből… *Hogy lehet valaki ennyire kreatív?*

Talán a többi öt vacak. Legalábbis remélem. Akkor nem lenne olyan magasra téve a léc a maradék három könyvnek.

Kit akarok átverni? Valahányszor Verity új regénnyel állt elő, azonnal a *Times* sikerlista első helyére ugrott. Most már kétszer olyan ideges vagyok, mint amikor Manhattanból elindultam.

Szívem szerint fülemet-farkamat behúzva sunnyognék vissza New Yorkba, de nem teszem. Szerintem önmagunk alábecsülése valahol az írói folyamat része, nálam legalábbis mindenképpen. Általában három szakasza van a munkámnak:

1. Elkezdem a könyvet, aminek aztán minden mondatát gyűlölöm.

2. Folytatom az írást annak ellenére, hogy minden mondatát gyűlölöm.
3. Befejezem a könyvet, és úgy teszek, mintha elégedett lennék a végeredménnyel.

Sosincs olyan pont, amikor úgy érzem, hogy teljesítettem a kitűzött célt, vagy hogy valami olvasásra méltót sikerült összehoznom. Általában inkább a zuhany alatt bőgök, vagy zombiként meredek a számítógépemre azon tűnődve, vajon a többi író hogyan képes ilyen magabiztosan reklámozni a könyvét. *„Ez a legnagyobb siker az előző regényem óta! Ki ne hagyják!”*

Ezzel szemben én kirakok egy képet a könyvemről a következő ajánlással: *„Egész tűrhető. Szavak vannak benne. Olvasd el, ha akarod.”*

Attól félek, ez a mostani munka rosszabb lesz, mint vártam. Mivel az én olvasóközönségem kábé nullára rúg, nem kell túl gyakran megbirkóznom negatív kommentekkel. De ha a borítón Verity neve áll, több százezer olvasó esik majd neki erőteljes elvárásokkal. Ha belebukom, Corey tudni fogja. A kiadók is tudni fogják. Jeremy is tudni fogja. És… az elmeállapotától függően talán még *Verity* is tudni fogja.

Jeremy a találkozón nem részletezte Verity sérüléseinek súlyosságát, így hát azt sem tudom, képes-e kommunikálni. A neten egy-két rövid cikken kívül alig találtam valamit az autóbalesetről. A kiadó akkor csak annyit árult el a közönségnek, hogy Verity sérülései nem életveszélyesek. Két héttel ezelőtt egy újabb nyilatkozatban közölték, hogy az írónő az otthonában lábadozik, de a szerkesztője, Amanda elmondása szerint igyekeztek minél kevesebb információval szolgálni a médiának, tehát nincs kizárva, hogy a helyzet sokkal rosszabb, mint hisszük.

Persze az is lehet, hogy az elmúlt két év tragédiái után egyszerűen nem akar tovább írni.

Végül is érthető, hogy a kiadó végig szeretné vinni a sorozatot. Nyilván nem akarják levágni az aranytojást tojó tyúkot. És bár megtisztelő, hogy engem kértek fel a feladatra, nem igazán örülök a reflektorfénynek. Én nem a hírnév miatt kezdtem írni. Nem akartam gazdag sztár lenni, csupán az volt a célom, hogy az eladásokból fizetni tudjam a számláimat. Az írók világában csak nagyon kevesen érnek el igazi sikert, így fel sem merült bennem, hogy ez velem is megtörténhet.

Biztos vagyok benne, hogy ha a saját nevemet használom, a sorozat miatt megnő az érdeklődés a korábbi regényeim iránt, és jó pár kaput megnyit majd előttem a jövőben. De Verity elképesztően sikeres író, és ha a nevem az övé mellett jelenik meg, azzal olyan figyelmet vonok magamra, amitől világéletemben ódzkodtam.

Én nem vágyom a tizenöt perc hírnévre. Kizárólag a pénz érdekel.

Nem lesz könnyű kivárni az előleget. Maradék kis vagyonomat felemésztette ennek az autónak a bérlése és a cuccaim raktárba szállítatása. Emellett letettem a foglalót egy albérletre, ami viszont csak jövő héten, vagy még később lesz beköltözhető, vagyis a Crawford-ház után kénytelen leszek az utolsó fillérjeimet szállodára költeni.

Ez az életem. Kvázi hajléktalanként, bőröndből élve tengődöm mindössze másfél héttel az utolsó közeli családtagom halála után. Lehetne ennél is rosszabb?

Igen. Lehetnék Amos felesége is. *Mindig van lejjebb.*

Jesszus, Lowen! - forgatom a szemem. Egy csomó író a fél karját odaadná egy ilyen lehetőségért, én meg egyfolytában csak rinyálok.

Hálátlan balfék.

Nem kéne még mindig anyám szemüvegén át néznem a világot. Amint megkapom az előleget, szép lassan minden jobbra fordul. Újra lesz lakásom.

Néhány kilométerrel a Crawford-ház előtt lehajtok az autópályáról. A GPS egy hosszú, virágzó somfákkal szegélyezett úton

vezet végig, aminek mentén egyre nagyobb és szellősebb épületek sorakoznak.

Amikor végre célba érek, megállítom a kocsit, és megcsodálom a bejáratot. Két magas kőoszlop között végtelennek tűnő behajtó vezet befelé. A nyakamat nyújtogatva próbálok ellátni a végéig, de a sötét aszfalt messze bekígyózik a fák közé. Valahol ott bent van egy ház, az egyik ágyában Verity Crawforddal. Kíváncsi vagyok, tud-e az érkezésemről. Hirtelen izzadni kezd a tenyerem, ezért felemelem a kormányról, és a levegőbe emelve szárogatom.

A távezérléses kapu kinyílik. Újra beindítom a motort, és lassan begördülök a masszív kovácsoltvas szárnyak között. Próbálok nem betojni, még akkor sem, amikor rájövök, hogy a kapu tetején ismétlődő minták pókhálókra hajaznak. Borzongva folytatom az utat. A fák menet közben egyre tömörebbé és magasabbá válnak. A domb tetejére érve először a háztetőt pillantom meg: palaszürke, akár egy viharfelhő.

Amikor másodpercekkel később a többi is előbukkan, elakad a lélegzetem. A sötét kőfalak és a rengeteg szürke monotóniáját csak a vérvörösre festett ajtók törik meg. Az épület bal oldalát borostyán növi be, de a látvány nem elbűvölő, hanem inkább ijesztő, mint a lassan terjedő rák.

Visszagondolok a hátrahagyott lakásomra: a koszos falakra és a légypiszoknyi konyhára a hetvenes évekből visszamaradt zöld frigóval. Valószínűleg az egész befért volna ennek a monstrumnak az előterébe. Anya mindig azt mondogatta, hogy a házaknak lelkük van. Ha ez igaz, Verity Crawford házának a lelke sötét, mint az éjszaka.

A netes műholdképen valahogy nem így nézett ki. *Igen, a háznak is utánanéztem, mielőtt idejöttem.* Egy ingatlanos oldal szerint öt éve vették két és félmillió dollárért. Mostanra már több mint hárommilliót ér.

Hatalmas, nyomasztó és elszigetelt, de nincs meg benne az ilyen kaliberű hodályokra jellemző hűvös elegancia. Ezekből a falakból

nem süt felsőbbrendűség.

A behajtó szélén leállva azon tűnődöm, hová kéne parkolnom. A dús, ápolt gyep legalább három hektárt elfoglal, a ház mögötti tó pedig a telek egyik felétől a másikig húzódik. A háttérben magasodó Green Mountains olyan festői látványt nyújt, hogy az embernek nehéz elhinni, mennyi tragédiát szenvedtek el a ház tulajdonosai.

Megkönnyebbülten felsóhajtok, amikor a garázs mellett meglátok egy betonozott kis parkolót. Bekanyarodom, és leállítom a motort.

A kocsim semmilyen szinten nem illik ide. Legszívesebben seggbe rúgnám magam, amiért a lehető legolcsóbb vacakot béreltem ki. *Napi harminc dollár*. Kíváncsi vagyok, Verity ült-e valaha Kia Soulban. A balesetéről szóló cikk szerint Rangé Roverrel járt.

Elveszem az anyósülésről a mobilomat, hogy megírjam Corey-nak az. „Itt vagyok”-SMS-t. Az ajtónyitóra teszem a kezem, de kiszállás előtt még kinyújtóztatom a hátam az ülésen. Kinézek az ablakon.

- Baszki!

Mi a franc?

A mellkasomhoz kapom a kezem, hogy ellenőrizzem a szívverésem, és az ablakon bebámuló arc felé sandítok. Amikor rájövök, hogy csak egy gyerek az, a számra tapasztom a tenyerem. Remélem, nem tőlem hallotta élete első káromkodását. Nem nevet, csak szótlanul mered rám. Ez így félelmetesebb, mintha szándékosan ijesztett volna meg.

A kölyök Jeremy kicsinyített mása. Ugyanaz a száj, ugyanaz a zöld szem. Az egyik cikkben olvastam, hogy Veritynek és Jeremynek három gyereke volt. Ezek szerint ő a fiuk.

Kinyitom az ajtót. Ahogy kiszállok, a fiú hátralép egyet.

- Szia! - köszönök rá.

Nem válaszol.

- Te itt laksz?

- Igen - feleli.

A válla fölött a házra pillantok, és azon tűnődöm, milyen lehet egy ilyen helyen felnőni.

- Klassz lehet - motyogom.

- Régen az volt.

A srác sarkon fordul, és elindul a bejárat felé. Ebben a pillanatban sajnálat ébred bennem iránta.

Azt hiszem, eddig bele sem gondoltam igazán a család helyzetébe. Ez a kisfiú nagyjából ötéves korára mindkét nővérét elveszítette. És ki tudja, mit tett a gyász az anyjával. Mert Jeremyt egyértelműen letaglózta.

A bőröndömet az autóban hagyva a gyerek után megyek. Alig egy-két méterre vagyok mögötte, amikor bemegy a házba, és a képembe vágja az ajtót. Pár pillanatig várok, hátha csak hülyéskedik velem, de a tejüvegen át látom, hogy megállás nélkül folytatja az útját befelé. Esze ágában sincs beengedni.

Nem akarom seggfejnek nevezni. Csak egy kisgyerek, aki rengeteg traumán esett át.

De gondolatban igenis leseggfejezhetem.

Megnyomom a csengőt, és várok.

És várok.

És várok.

Újra becsöngetek, de semmi. Jeremy e-mailben elküldte az elérhetőségeit, így hát fogom a telefonom, és írok neki egy SMS-t.

Lowen vagyok. Itt állok a bejárat előtt.

Elküldöm, és tovább várok.

Pár másodperccel később lépteket hallok a lépcsőn lefelé. Jeremy körvonalai egyre terebélyesednek a tejüveg mögött. Mielőtt ajtót nyitna, egy pillanatra megáll, mintha mély lélegzetet venne. Nem

tudom, miért, de ebből a rövid megtorpanásból arra következtetek, hogy talán nem csak én idegeskedem a helyzet miatt.

Fura módon ez a gondolat megnyugtat, bár nem hiszem, hogy ennek így kéne működnie.

Jeremy kinyitja az ajtót.

Ugyanaz a férfi áll előttem, aki néhány nappal ezelőtt, de most mégis… más. Se öltöny, se nyakkendő, se rejtély, csak melegítőnadrág és kék Bananafish póló. A lábán zokni.

- Isten hozta!

Nem tetszik a bizsergés, ami végigfut rajtam. Próbálom elhessegetni ezt a furcsa érzést.

- Jó napot! - mosolygok rá.

Egy pillanatig fürkészi az arcom, majd félreáll, és az ajtót szélesebbre tárva beinvitál.

- Elnézést, az emeleten voltam. Szóltam Crew-nak, hogy engedje be, de ezek szerint nem hallotta.

Belépek az előtérbe.

- Van poggyásza? - kérdezi Jeremy.

Szembefordulok vele.

- Igen. A hátsó ülésen hagytam, majd később behozom.

- Nyitva van az autó?

Bólintok.

- Mindjárt jövök.

Belebújik az ajtó mellett sorakozó cipők egyikébe, és kimegy. Amíg várok rá, lassan forogva körbenézek. Nem sokban különbözik a neten látott képektől. Fura, hogy az ingatlanos oldalnak köszönhetően a ház minden szobáját ismerem. Alig léptem be az ajtón, mégis úgy érzem, mintha már jártam volna itt.

Jobbra konyha, balra nappali. A kettő között lépcsősor vezet fel az emeletre. A képeken még sötét cseresznyefa konyhabútort láttam,

de azóta felújították a helyet. A szekrények helyére nagyrészt polcok kerültek, néhány világos fából készült szekrénnyel kiegészítve.

Két sütőt is látok, és egy üvegajtajú hűtőszekrényt. Kint állva sandítgatok befelé, amikor a kisfiú leszalad a lépcsőn, és mellettem elfutva kivesz a hűtőből egy Dr. Peppert. Figyelem, ahogy küszködik a kupakkal.

- Kinyissam neked? - kérdezem.

- Légyszi! - néz fel rám azzal a nagy, zöld szemével.

Hogy gondolhattam seggfejnek ezt a kölyköt? Cuki hangja van, és a keze olyan kicsi, hogy még egy üdítőt sem tud kinyitni. Elveszem tőle az üveget, könnyedén lecsavarom a kupakot, és visszaadom neki. Ekkor kinyílik a bejárati ajtó.

-Az előbb megmondtam, hogy nem ihatsz üdítőt - néz Jeremy összehúzott szemmel a fiára. A bőröndömet a falnak támasztja, Crew-hoz lép, és kiveszi a kezéből az üveget. - Nyomás zuhanyozni. Egy perc, és ott vagyok.

Crew sarkon fordul, és elindul a lépcső felé.

- Sose bízzon egy gyerekben! - vonja fel a szemöldökét Jeremy. - Okosabb, mint mi ketten együttvéve.

Belekortyol az üdítőbe, majd visszateszi a frigóba.

- Kér valamit inni?

- Kösz, nem - felelem.

Jeremy felkapja a bőröndömet, és elindul vele a folyosón.

- Remélem, nem találja furcsának, de a mi hálószobánkat szántam önnek. Mostanában odafent alszunk, és így talán önnek is egyszerűbb, mert éppen az iroda mellett van.

- Még abban sem vagyok biztos, hogy maradok éjszakára. - Követem. Borsódzik a hátam ettől a helytől, ezért jobb szeretném gyorsan felmarkolni, ami kell, és keresni egy hotelt. - Gondoltam, gyorsan átnézem az irodát, és felmérem a helyzetet.

Jeremy nevetve kitárja előttem a hálószoba ajtaját.

- Már most megmondom, hogy legalább két napra lesz szüksége, ha nem többre.

A bőröndömet az ágy végében álló ládára fekteti, kinyitja a beépített szekrényt, és egy üres részre mutat.

- Felszabadítottam egy kis helyet, ha szeretne felakasztani valamit. Az ott csak a magáé - mutat a fürdőszobára. - Nem tudom, vannak-e bent tisztálkodószerek, de nyugodtan szóljon, ha kell valami. Biztosan tudok segíteni.

- Köszönöm.

Ahogy körülnézek, valahogy bizarrnak érzem ezt a szituációt. Főleg azt, hogy a hitvesi ágyukban fogok aludni. A tekintetem a fejtámlára vándorol, pontosabban a tetejébe vájt harapásnyomokra. Gyorsan elfordulok, mielőtt Jeremy rajtakapna. Biztosan rögtön rájönne, mi járhat a fejemben: vajon melyiküknek kellett a fejtámlát harapdálnia, hogy elhallgattassa magát szex közben. *Volt nekem valaha részem ilyen szenvedélyben?*

- Szeretne egy kicsit egyedül maradni, vagy körbevezethetem a házban? - kérdezi Jeremy.

- Menjünk!

Jeremy elindul kifelé, én pedig követem, de egyszer csak megtorpanok.

- Be lehet ezt zárni? - nézek a háló ajtajára.

Jeremy visszalép a szobába, és megvizsgálja a kilincset.

- Nem emlékszem, hogy valaha is zártuk volna, de kereshetek egy reteszt.

Tízéves korom óta bezárt szobában alszom. Legszívesebben *könyörögnék* neki azért a reteszért, de nem akarok több gondot okozni, mint muszáj.

- Á, nem fontos.

Jeremy elengedi az ajtót, de mielőtt kilépne a folyosóra, rám néz.

- Mielőtt felmegyünk az emeletre, kérdeznék valamit: tudja már, milyen álnevet fog használni a sorozathoz?

Ez a kérdés eszembe sem jutott azóta, hogy a Pantem elfogadta a Jeremy általjavasolt feltételeimet.

- Még nem gondolkodtam rajta - vonok vállat.

- Ha nem akarja, hogy bárki is összekapcsolja a nevét a sorozattal, jobb lenne, ha az írói nevén mutatnám be Verity ápolónőjének.

Ezek szerint olyan súlyos az állapota, hogy ápolónőre szorul?

- Értem. Akkor legyen…

Gőzöm sincs, milyen nevet mondjak.

- Melyik utcában nőtt fel? - kérdezi Jeremy.

- A Laura Lane-en.

- És hogy hívták az első háziállatát?

- Chase-nek. Egy yorkie volt.

- Laura Chase. Ez tetszik.

Ráismerek a Facebook-kvízek klasszikus kérdéseire. Oldalra döntött fejjel nézek rá.

- Nem ezzel a módszerrel választják ki az emberek a pornósztárnevüket?

Jeremy felnevet.

- Írói álnév, pornósztár-név… Ez mindenre jó. - Int, hogy kövessem. - Először beviszem Verityhez, aztán megmutatom az irodát.

Jeremy kettesével szedi a lépcsőfokokat felfelé. A konyha mögött egy szemmel láthatólag újonnan beépített liftet látok. Ezek szerint Verity tolószékbe került. *Szerencsétlen nő!*

Jeremy megvár a lépcsősor tetején. A folyosó itt kétfelé ágazik: az egyik végében három, a másikban két ajtó van. Balra fordulunk.

- Ez itt Crew szobája - mutat az első ajtóra. - Én itt alszom - mutat a mellette levőre.

Ezzel a kettővel szemben van egy harmadik szoba. Jeremy halkan bekopog a csukott ajtón, majd benyit.

Nem tudom, mire számítottam, de erre biztosan nem.

Verity a hátán fekszik, és a plafonra mered. Szőke haja szétterül a párnán. A kék egyenruhás ápolónő az ágy végében állva éppen zoknit húz a lábára. Crew az anyja mellett fekszik egy iPaddel a kezében. Verity tekintete üres, mintha tudomást sem venne a környezetéről.

Nem érzékeli az ápolónő jelenlétét, ahogy az enyémet és Crew-ét sem. Nem érzékeli, ahogy Jeremy fölé hajol, és kisimít egy tincset a homlokából. Pislog, de ez minden. Nem ismeri fel a férfit, akinek három gyereket szült, és aki próbálja kifejezni felé a szeretetét. Én viszont a karomon kiütköző libabőrt próbálom eltakarni.

Az ápolónő Jeremyhez fordul.

- Kimerültnek tűnt, ezért ma korán lefektettem - takarja be Verityt.

Jeremy az ablakhoz lép, és behúzza a függönyt.

- Megkapta már az esti gyógyszereit?

A nő megemeli Verity lábát, és alátűri a paplant.

- Igen. Éjfélig nincs teendő vele.

Az ápolónő idősebb Jeremynél, talán az ötvenes évei közepén járhat. Rövid, vörös haja van. Először Jeremyre néz, aztán rám, bemutatásra várva.

Jeremy megrázza a fejét, mint aki megfeledkezett róla, hogy én is itt vagyok. Az ápolónőre emeli a szemét, és felém mutat.

- Ő itt Laura Chase, az író, akit említettem. Laura, ő April, Verity ápolónője.

Miközben kezet rázok Aprillel, magamon érzem bíráló tekintetét.

- Idősebbnek gondoltam - jegyzi meg.

Erre most mit kéne mondanom? Az arckifejezésével párosítva ez a megjegyzés csipkelődésnek, sőt szinte vádaskodásnak hat, de

válaszul csak rámosolygok.

- Örülök, hogy megismerhetem, April.

- Én is.

Elveszi a táskáját az asztalról, és visszafordul Jeremyhez.

- Reggel találkozunk. Könnyű éjszakának ígérkezik - mondja, majd viccesen belecsíp Crew combjába, aki kuncogva menekül előle.

Félreállok, hogy April kimehessen.

Az ágy felé pillantva látom, hogy Verity szeme még mindig a semmibe réved. Talán észre sem vette, hogy az ápolónő elment. *Érzékel egyáltalán bármit is a környezetéből?* Borzasztóan sajnálom Crew-t és Jeremyt. Borzasztóan sajnálom Verityt. Nem tudom, akarnék-e élni ilyen állapotban. És a tudat, hogy mindez Jeremy életét is teljesen behatárolja… szörnyen elkeserítő. Nyomasztó ez a ház, a család múltbeli tragédiái, a mindennapi küzdelmeik.

- Crew! Ne kelljen megtennem. Mondtam, hogy irány a zuhany. Crew mosolyogva felnéz az apjára, de nem mozdul az ágyról.

- Háromig számolok…

Crew leteszi az iPadet maga mellé, de továbbra sem engedelmeskedik.

- Három… kettő…

Egyre Jeremy Crew-ra veti magát, és a bokájánál fogva, fejjel lefelé a levegőbe lógatja.

- Akkor ma is fordított este lesz! - rikkantja.

Crew nevetve ficánkol az apja szorításában.

- Ne! Már megint!

Jeremy rám néz.

- Laura! Hány másodpercig lóghat egy gyerek fejjel lefelé, mielőtt az, agya átfordul, és visszafelé kezd beszélni?

Elnevetem magam.

- Tudtommal húsz másodpercig. De néha tizenöt is elég.

- Ne, apu! - kiabál Crew. - Megyek zuhanyozni! Nem akarom, hogy átforduljon az agyam!

- És a füledet is kimosod? Mert úgy tűnik, amikor az előbb szóltam, nem hallottál.

- Megígérem!

Jeremy átveti a vállán, és lábbal a föld felé fordítja, mielőtt leteszi.

- Nyomás! - borzolja össze a haját.

Crew a folyosót átszelve beszalad a szobájába. Kettejük kapcsolatát látva a ház mindjárt barátságosabb hangulatot áraszt.

- Helyes kissrác. Hány éves?

- Öt - feleli Jeremy.

Lenyúl Verity kórházi ágyának rácsához, kicsit megemeli, aztán az éjjeliszekrényen heverő távirányítóval bekapcsolja a tévét.

Miután mindketten kimentünk a szobából, Jeremy behúzza mögöttünk az ajtót, épp csak résnyire hagyja nyitva. Ahogy a folyosón állva felém fordul, a kezét a szürke melegítőalsója zsebébe mélyesztve, úgy érzem, mintha mondani akarna még valamit… megmagyarázna ezt-azt. De nem teszi. Nagyot sóhajtva visszanéz Verity ajtaja felé.

- Crew félt egyedül aludni idefent. Hősként viselte a történteket, de az éjszakák megviselték. Közel szeretett volna lenni az anyjához, de nem akart odalent aludni, ezért mindkettőnket felköltöztettem, hogy biztonságban érezze magát. - Jeremy elindul a lépcső felé. - Ez azt jelenti, hogy a földszint éjszakára csak az öné. - Lekapcsolja a lámpát a folyosón. - Szeretné megnézni az irodát? - kérdezi.

- Persze.

Követem a földszintre, a lépcsősor aljával szemközti dupla ajtóhoz. Jeremy feltárja előttem a felesége legintimebb szentélyét.

A dolgozószobáját.

Amikor belépek, úgy érzem, mintha Verity fehérneműs fiókjában kutatnék. Plafonig érő könyvespolcok, minden szabad négyzetcentiméter könyvekkel kitöltve, a falak mentén papírokkal teli dobozok sorakoznak. Az íróasztal… *Úristen,* az az asztal! A szoba egyik végétől a másikig ér, fölötte hatalmas ablakokkal, csodás kilátással a hátsó kertre. Az egészet papírhalmok és mappák borítják.

- A feleségem elég szétszórt - jegyzi meg Jeremy.

Mosolyogva konstatálom, hogy ezek szerint van bennünk valami közös.

- Ez a legtöbb íróra igaz.

- Időbe fog telni, mire ezen átrágja magát. Próbáltam valahogy rendszerezni a dolgokat, de nekem ez az egész kínai.

Odalépek a hozzám legközelebb álló polchoz, és végigsimítom a könyveket. Verity regényeinek idegen nyelvű kiadásai. Leemelek egy német példányt, és tanulmányozni kezdem.

- Laptopja és asztali gépe is van - folytatja Jeremy. - Felírtam a jelszavakat - emel fel egy post-it tömböt a számítógép mellől. - Állandóan jegyzetelt, ötleteit. Néha szalvétára írta fel a gondolatait, vagy egy vízálló jegyzettömbbe a zuhany alatt - dobja vissza a kis lapokat az asztalra. - Egyszer Crew pelenkájára írta fel a szereplők nevét alkoholos filccel. Az állatkertben voltunk, és nem volt nála papír.

Jeremy beszéd közben lassan körbejár a helyiségben, mint aki már jó ideje nem tette be ide a lábát.

-Az egész világ a jegyzetfüzete volt. Semmi sem volt biztonságban körülötte.

Megható, hogy ennyire értékeli a felesége kreativitását.

- Fogalmam sem volt róla, mi vár rám - nézek körül.

- Nem akartam kinevetni, amikor azt mondta, hogy talán már ma este végez. Őszintén szólva szerintem két nap is kevés lesz ehhez. Szeretném, ha tudná, hogy szívesen látjuk, ameddig csak kell. Jobb,

ha tovább marad, és összeszed minden használhatót, mint ha New Yorkban döbben rá, hogy azt sem tudja, hogy álljon neki az írásnak.

Az egyik polcon annak a sorozatnak az elkészült darabjai sorakoznak, amit folytatnom kell. Kilenc kötetet terveztek, ebből hat már megjelent. A sorozat címe *A legfőbb erények,* és minden kötet egy-egy erényt jár körbe. Nekem a Bátorság, az Igazságosság és a Becsület maradt.

Mind a hat könyv ott van a polcon, és megkönnyebbülten látom, hogy nem csak egy példányban. Kiveszek egyet a második részből.

- Olvasta már a sorozatot? - kérdezi Jeremy.

Megrázom a fejem. Nem árulom el neki, hogy hangoskönyvben viszont meghallgattam, mert nem akarom, hogy faggatni kezdjen róla.

- Még nem jutottam hozzá. A szerződés aláírása és az utazás között nem maradt rá időm.

Visszateszem a könyvet a helyére.

- Önnek melyik a kedvence? - érdeklődöm.

- Én sem olvastam őket. Az első regényétől eltekintve semmit sem olvastam tőle.

- Tényleg? - fordulok felé meglepetten.

- Nem tetszett, hogy belelátok a fejébe.

Elfojtom a mosolyom, ez egy kicsit úgy hangzott, mintha Corey mondta volna. Ezek szerint Jeremy sem tudja különválasztani a felesége alkotta világot a valóditól. A különbség csak az, hogy Corey-val ellentétben Jeremy ezt tudja is magáról.

Ahogy körbenézek a szobában, enyhe pánik önt el, de nem tudom, hogy Jeremy jelenléte vagy a rám váró káosz miatt.

- Azt sem tudom, hol kezdjem - sóhajtok fel.

- Akkor hagyom is dolgozni - mutat az ajtóra Jeremy. - Jobb lesz, ha ránézek Crew-ra. Rendezkedjen be nyugodtan! Egyen, igyon, amit csak szeretne! Érezze magát otthon!

- Köszönöm.

Jeremy becsukja maga mögött az ajtót, én pedig letelepszem Verity íróasztalához. A széke valószínűleg többet ér, mint az én havi lakbérem. Kíváncsi lennék, könnyebb-e úgy írni, ha az embert körbeveszi mindenféle földi komfort munka közben. Kényelmes bútor, házi masszőr, több számítógép. Gyanítom, hogy mindez jóval könnyebbé és stresszmentesebbé teszi az írást. Az én laptopomról hiányzik egy gomb, és wifihez csak akkor jutok, ha a szomszéd elfelejti levédeni az övét. Egy ősrégi széken ülve gépelek egy vacak asztalnál, ami voltaképpen egy huszonöt dolcsis, összehajtható műanyag tálaló az Amazonról.

Általában papírra és tintára sincs pénzem a nyomtatáshoz.

Ha pár napot eltöltök ebben az irodában, talán választ kapok a kérdésemre. Kiderül, vajon a gazdagság egyenesen arányos-e a kreativitással.

Megint leveszem a polcról a sorozat második kötetét. Eredetileg csak bele akarok nézni, hogy lássam, ott folytatja-e, ahol az előzőt abbahagyta.

Végül három órán át olvasok.

Közben el sem mozdulok a székből. Fejezetről fejezetre beszippant a rengeteg bonyodalom és a brutális karakterek. *Állati* brutális karakterek. Időbe telik majd, mire rá tudok hangolódni erre a gondolkodásmódra. Nem csoda, hogy Jeremy nem olvassa a felesége könyveit. Mindegyik a gonosztevő szemszögéből íródott, ami nekem teljesen új. Tényleg el kellett volna olvasnom a sorozatot, mielőtt idejöttem.

Felállók, hogy kinyújtóztassam a gerincemet, de igazából nincs rá szükség, a fenekemnek még életében nem volt ilyen kényelmes bútordarabbal dolga.

Azon tűnődöm, mihez kezdjek. Nézzem át a számítógépet, vagy kezdjek inkább a nyomtatott anyaggal?

A számítógép mellett döntök. Olvasgatom a Microsoft Wordfájlokat, ami egyértelműen Verity legsűrűbben használt programja. Minden, amit találok, a már megjelent könyveihez tartozik, ezért ezekkel egyelőre nem foglalkozom. Most olyasmit keresek, ami a jövőbeli munkák terveivel kapcsolatos.

Bekapcsolom a laptopot is, de a tartalma nagyjából megegyezik az asztali gépével.

Talán ő az a fajta író, aki papíron szeret ötletelni. Áttérek a hátsó fal mellett sorakozó dobozokra. A tartalmukat vékony porréteg fedi. Átfutom a mappákat, a különböző fázisban levő kéziratokat, de ezek is mind a kész munkák előfutárai. Semmi nyom nem utal arra, mit tervezett a jövőben.

Már a hatodik doboznál tartok, amikor egy ismeretlen címen akad meg a szemem. *Hát legyen.*

Átlapozom az első oldalakat, hátha megütöttem a főnyereményt, és ez a hetedik kötet tervezete. Szinte azonnal kiderül, hogy nem az.

Ez inkább… *személyes* szövegnek tűnik. Visszamegyek az első fejezet első oldalára.

Néha visszagondolok az éjszakára, amikor megismertem Jeremyt, és azon tűnődöm, mi lett volna, ha nem akad össze a tekintetünk. Vajon az életem ugyanúgy végződött volna?

Jeremy nevét látva átfutom az első oldalt. *Ez egy önéletrajz.*

Egyáltalán nem ezt kerestem. A kiadó nem önéletrajzot vár tőlem, tehát ideje továbblépni. De mégis hátrapillantok a vállam fölött, hogy lássam, tényleg csukva van-e az ajtó. Kíváncsi vagyok. Egyébként is, ez is a kutatómunka része. Meg kell ismernem Verity gondolkodásmódját, hogy megértsem az írói munkáját. *Legalábbis ez az ürügyem.*

A kanapéhoz viszem a kéziratot, kényelmesen elhelyezkedem, és olvasni kezdek.

Hát legyen

Verity Crawford írása

Előszó

Amit a legjobban gyűlölök az önéletrajzokban, az a mondatokat átitató álszentség. Egy írónak nem lenne szabad saját magáról írnia, amíg készen nem áll rá, hogy minden egyes védőréteget kiiktasson a lelke és a könyve között. A szavaknak egyenesen a zsigerekből, húson és csontokon át kell kiszakadniuk. A vallomás legyen szörnyű, őszinte, véres, talán kissé ijesztő, de legfőképpen nyílt, leplezetlen. Az önéletrajz, ami arra hajt, hogy az olvasó megkedvelje az írót, nem igazi önéletrajz. Kifordítva senki sem szerethető. Egy igaz önéletrajz olvasása után az olvasó minimum megundorodik az írótól.

Bennem nem fognak csalódni.

Ez a történet néhol olyan keserű, hogy legszívesebben kiköpnék, mégis lenyelnek majd minden egyes szót, amíg a részükké nem válik, be nem kúszik a zsigereikbe, és fájdalommal tölti el a testüket és lelküket.

Mégis… minden nagylelkű figyelmeztetésem ellenére… tovább nyelik majd a szavaimat, mert ilyenek vagyunk.

Emberek.

Kíváncsiak.

Folytassa!

Első fejezet

„Találd meg, amit szeretsz, és hagyd, hogy megöljön.”
- Charles Bukowski -

Néha visszagondolok az éjszakára, amikor megismertem Jeremyt, és azon tűnődöm, mi lett volna, ha nem akad össze a tekintetünk. Vajon az életem ugyanúgy végződött volna? Már a születésem pillanatától tragikus végre kárhoztattam, vagy mindez nem is a sors, hanem a rossz döntéseim büntetése?

Persze még nyilvánvalóan nem értem el a tragikus véghez, hiszen akkor hogyan is tudnám elmesélni, mi vezetett idáig. Mindazonáltal közeleg a pillanat. Érzem, ahogy Chastin halálát is megéreztem. És ahogy elfogadtam az ő végzetét, ugyanúgy elfogadom a sajátomat is.

Nem állítom, hogy a Jeremyvel való találkozásom előtt elveszett voltam, de az biztos, hogy életemben először akkor találtak meg, amikor ő a terem másik feléből rám nézett. Előtte is voltak pasijaim, sőt, egyéjszakás kalandjaim is, de addig a pillanatig el sem tudtam képzelni, hogy tartozzak valakihez. Amint megláttam, rögtön megjelent előttem az első közös éjszakánk, az esküvőnk, a nászutunk, a közös gyerekeink képe.

Korábban a szerelmet mesterkélt dolognak képzeltem. A képeslapgyárak lehúzós átverésének. Kicsit sem érdekelt a szerelem. Én csak ingyenpiára vágytam, és egy gyors menetre valami gazdag befektetési bankárral. A legurított három moscow mule koktélommal már félúton jártam a siker felé vezető úton, és Jeremy Crawfordot elnézve úgy tűnt, még túl is teljesítem aznap esti célkitűzéseimet. Gazdag fickónak látszott. Egy jótékonysági esten találkoztunk. Ilyeneken a csórók maximum a gazdagok *csicskáiként* fordulnak meg.

A jelenlevők természetesen kivételek.

Jeremy néhány másik fickóval beszélgetett, de valahányszor felém pillantott, úgy éreztem, mintha csak mi ketten lennénk a teremben. Időnként rám mosolygott. Nem csoda, aznap este a vörös ruhám volt rajtam, amit a Macy'sből csórtam. *Ez van. Éhező művész voltam, a ruha meg egy vagyonba került.* Úgy terveztem, hogy ha gazdag leszek, kárpótolom a világot a lopásért. Adakozom valami szervezetnek, megmentek egy kisbabát, vagy ilyesmi. A bűnökben az a jó, hogy nem kell azonnal vezekelni értük, és azt a vörös ruhát mintha rám öntötték volna.

Kimondottan dugásra tervezték. Az a fajta volt, amin át egy pasi könnyedén bejut a lábad közé. A nők gyakran elkövetik azt a hibát, amikor ruhát választanak egy olyan eseményre, mint az a bizonyos volt, hogy nem gondolkodnak a férfi szemszögéből. A nőnek az a fontos, hogy jól mutasson a melle, és a ruha kihangsúlyozza az alakját, akkor is, ha kényelmetlen, és alig tudja lehámozni magáról. A *pasit* viszont kicsit sem érdekli, hogyan simul az anyag a nő derekára vagy csípőjére, és nem nézegeti hátul az elegáns masnikat. Ő kizárólag azt méregeti, milyen gyorsan tud bejutni a ruha alá. Fel tudja-e csúsztatni a kezét a nő combján, amikor mellette ül az asztalnál. Meg tudja-e kefélni a kocsiban anélkül, hogy rejtett cipzárakkal és hasleszorítós bugyikkal kéne bajlódnia. Megdughatja-e a mosdóban anélkül, hogy teljesen levetkőztetné.

Az én vörös ruhám válasza: igen, igen és *naná!*

Rájöttem, abban a ruhában elkerülhetetlenül magamhoz fogom vonzani Jeremyt, és előbb-utóbb úgyis megszólít. Úgy döntöttem, hogy nem figyelek rá, mert nem akartam kétségbeesettnek tűnni. Az egér helyett inkább a sajt szerepét választottam. Csak álltam, és vártam, hogy odajöjjön hozzám.

Bejött a számításom. Éppen a bárnál álltam neki háttal, amikor a váltamra tette a kezét, és előrehajolva intett a pultosnak. Nem nézett rám, csak lazán a vállamon tartotta a kezét, mint aki lefoglalt

magának. Megbabonázva néztem, ahogy a pultos odajön hozzánk. Jeremy felém biccentett a fejével.

- Kérem, az este további részében csak vizet szolgáljon fel a hölgynek!

Erre nem számítottam. A karomat a pultra támasztva Jeremy felé fordultam. Ő levette a kezét a váltamról, de közben az ujjai végigsimították a bőrömet egészen a könyökömig, amitől a dühöm mellett izgatott borzongás áradt szét bennem.

- Magam is el tudom dönteni, mennyit ihatok - vetettem oda neki.

Jeremy önelégülten rám mosolygott, és bár gyűlöltem az arroganciáját, ellenállhatatlan volt számomra.

- Biztos vagyok benne - felelte.

- Összesen három koktélt ittam.

- Remek.

Felálltam, és visszahívtam a pultost.

- Még egy moscow mule-t legyen szíves!

A fickó rám nézett, majd Jeremyre, aztán vissza rám.

- Sajnálom, hölgyem. Megkértek, hogy csak vizet adjak önnek.

Elhúzom a szám.

-*Hallottam,* mit mondott ez az ember, itt álltam maguk mellett. De én nem ismerem ezt a férfit, és ő sem engem. Kérek egy moscow mule-t.

- Csak egy víz lesz - szólal meg Jeremy.

Eddig kétségkívül tetszett, de soviniszta viselkedése sokat levont a vonzerejéből. A pultos felemelte a kezét.

- Bármi is zajlik önök között, én nem szeretnék belekeveredni. Ha alkoholt szeretne, kérem, rendeljen a szemközti bárból - mutat a terem túlsó oldalára.

Felkaptam a retikülömet, és az államat felszegve elsétáltam. A másik bárban kerestem magamnak egy helyet, és vártam, hogy a

pultos végezzen az előző rendeléssel. Jeremy újra megjelent mellettem, és a könyökét a pultra támasztotta.

- Még meg sem hallgatta, miért szeretném, ha mostantól csak vizet inna.

Felé fordítottam a fejem.

- Bocs, de nem tudtam, hogy kötelességem beszélgetni magával.

Jeremy nevetve a pultnak vetette a hátát, és oldalra döntött fejjel, félmosolyra húzódó szájjal nézett rám.

-Azóta figyelem, mióta beléptem az ajtón. Az elmúlt negyvenöt percben három koktélt ivott, és ha ilyen tempóban folytatja, az est végén nem merem majd elhívni magammal. Szeretném, ha inkább józanul döntene erről.

A hangja olyan volt, mintha a torka mézzel lenne bevonva. A szemét fürkészve próbáltam eldönteni, vajon csak színészkedik, vagy komolyan beszél. Lehetséges, hogy egy ilyen jóképű és gazdag férfi ilyen figyelmes legyen? Elég pökhendi húzás volt, de veszettül vonzott a pimaszsága.

A pultos épp ezt a pillanatot választotta a felbukkanásra.

- Mit adhatok?

Felegyenesedve elfordultam Jeremytől, és a fickóra szegeztem a szemem.

- Egy üveg vizet kérek.

- Legyen kettő! - mondta Jeremy.

És ezzel eldőlt.

Évek teltek el az óta az éjszaka óta, és néhány részlet a feledés homályába merült, de arra tisztán emlékszem, hogy Jeremy már az első pár pillanatban olyan hatással volt rám, mint előtte egyetlen férfi sem. Tetszett a hangja. A magabiztossága. A tökéletes, fehér fogai. A borosta az állán. Épp elég hosszú volt, hogy finoman dörzsölgesse a combomat, és ha elég sok időt tölt odalent, akár maradandó nyomot is hagyjon rajtam. Tetszett, hogy beszéd közben

nem fél hozzám érni, és valahányszor megteszi, az ujja nyomán bizsergés fut végig a bőrömön.

Miután megittuk a vizünket, Jeremy a tenyerét a hátamra simítva kivezetett a teremből, közben a ruhámat cirógatva. A limuzinjához vitt, és kinyitotta nekem a hátsó ajtót. Nem mellém, hanem velem szemben ült le.

Az autóban virágillat terjengett, de én tudtam, hogy valójában parfüm. Kellemesnek éreztem annak ellenére, hogy előttem nyilvánvalóan egy másik nő ült ugyanitt. A tekintetem egy félig üres pezsgősüvegre tévedt, mellette két pohárral, amiből az egyiken rúzsfolt éktelenkedett.

Ki lehet az a nő? És miért velem jött el helyette?

Nem mondtam ki hangosan ezeket a kérdéseket, mert végül is csak az számított, hogy engem választott.

Egy-két percig csendben, vágyakozva méregettük egymást.

Ő már abban a pillanatban tudta, hogy az övé vagyok, és ez a tudat bátorsággal töltötte el. Felemelte a lábamat, és a szemközti ülésre húzta maga mellé. A kezét a bokámon hagyva lágyan simogatott, és figyelte, ahogy az érintésére a mellkasom egyre gyorsabban jár fel-le.

- Hány éves vagy? - kérdezte.

Haboztam a válasszal. Ő idősebbnek látszott nálam, a húszas évei végén, harmincas évei elején járhatott. Nem akartam elijeszteni az igazsággal, ezért azt kamuztam, hogy huszonöt vagyok.

- Fiatalabbnak tűnsz - felelte.

Tudta, hogy hazudok. Lerúgtam a cipőmet, és a lábujjaimmal végigsimítottam kívül a combját.

- Huszonkettő - vallottam be.

- Te kis hazudós! - nevetett Jeremy.

- Megesik, hogy a cél érdekében elferdítem az igazságot. Író vagyok.

A keze közben a vádlimra vándorolt.

- És *te* hány éves vagy? - érdeklődtem.

- Huszonnégy.

A válasza épp annyira volt őszinte, mint az enyém.

- Szóval... huszonnyolc? - találgattam.

- Huszonhét - mosolygott.

A keze már a térdemnél járt, de én még feljebb akartam. Azt akartam, hogy felcsúsztassa a combomon, be a lábaim közé, és annál is beljebb. Akartam őt, de nem ott. Azt akartam, hogy *elvigyen* magához, ki akartam próbálni az ágyát, megszagolni az ágyneműjét, megízlelni a bőrét.

- Hol a sofőr? - kérdeztem.

Jeremy maga mögé pillantott.

- Nem tudom - fordult vissza hozzám. - Ez nem az én limóm.

Huncut mosolyából nem tudtam megállapítani, komolyan beszél-e.

Összeszűkült szemmel méregettem. Lehetséges, hogy ez a pasasi tényleg beültetett valaki más limuzinjába?

- Akkor *kié?*

Jeremy az arcomról a kezére irányította a tekintetét, ami lassú köröket rótt a térdem körül.

- Passz.

Azt hittem, a tény, hogy talán *nem* is gazdag, lelohasztja a vágyamat iránta, de a vallomása nem bosszantott, hanem inkább mulattatott.

- Pályakezdő kis senki vagyok - folytatta. - Egy Honda Civickel jöttem, amit én parkoltam le, mert spúr voltam tíz dollárt kifizetni a parkolófiúnak.

Magam is meglepődtem, mennyire bejött ez a húzása. Beültetett egy limóba, ami nem is az övé. Nem volt gazdag, *mégis le akartam*

feküdni vele.

- Irodákat takarítok a belvárosban - vallottam színt én is. - Ennek az estélynek a meghívóját egy szemetesben találtam. Nem is szabadna itt lennem.

Ahogy rám mosolygott jobban vágytam megízlelni azt a mosolyt, mint bármi mást életemben.

- Milyen találékony vagy!

A térdhajlatomnál fogva magához húzott. Az ülésemről egyenesen az ölébe csusszantam, mert az olyan ruhát, amiben voltam, pont erre találták ki. A lábam közt éreztem, ahogy egyre keményedik odalent. A hüvelykujját az alsó ajkamra nyomta, én pedig incselkedőn megnyaltam. Jeremy felsóhajtott. Nem nyögés volt, hanem *sóhaj,* a legszexibb hang, amit valaha hallottam.

- Hogy hívnak? - kérdezte.

- Veritynek.

- Verity. *Verity* - ismételte. - Gyönyörű név.

A szeme a számra szegeződött, és már felém hajolt, hogy megcsókoljon, de elhúzódtam tőle.

- És a te neved?

- Jeremy - nézett rám csillogó szemmel.

Olyan gyorsan mondta ki, mintha a bemutatkozás puszta időpocsékolás lenne, zavaró kitérő a csók közben. Amint kicsúszott a száján, az ajka máris az enyémre tapadt, de ebben a pillanatban kigyulladt a fény a limuzinban. Amikor a fejünk fölötti lámpa megvilágított bennünket, mindketten sóbálvánnyá dermedtünk. Valaki beszállt a sofőrülésre.

- Basszus! - suttogta Jeremy a számba. - Micsoda időzítés!

Letolt magáról, kinyitotta az ajtót, és kitessékelt az autóból. A sofőr felfigyelt a mozgásra.

- Hé! - kiáltott hátra.

Jeremy kézen fogott, és próbált magával húzni, de nekem le kellett vennem a magas sarkúmat, hogy futni tudjak. Egy pillanatra megállt, én pedig a karjába kapaszkodva lerúgtam a cipőmet. A sofőr már felénk tartott.

- Hé, maguk! Mi a francot kerestek a kocsimban?

Jeremy felkapta a cipőmet, és nevetve, levegőért kapkodva futottunk a sötét utcán, egészen az autójáig. Nem hazudott. Tényleg egy Honda Civic volt, bár legalább újabb modell. Az ajtónak nyomott, a cipőmet a földre dobta, és a hajamba túrt. Hátranéztem a Hondára.

- Ez már *tényleg* a tiéd?

Jeremy mosolyogva a zakója zsebébe nyúlt, kivette a slusszkulcsot, és bizonyítékképpen kinyitotta az ajtót. Elnevettem magam.

Ahogy lenézett rám, a szánk szinte összeért, és esküdni mernék, hogy már ott, akkor arról ábrándozott, milyen lenne a közös életünk. Az ember nem nézhet valakire úgy, ahogy ő nézett rám - a teljes múltjával a tekintetében - anélkül, hogy elképzelné a jövőt.

Behunyta a szemét, és megcsókolt. A mozdulata vágyat és tiszteletet sugárzott, két dolgot, amit a férfiak többsége képtelen összekapcsolni.

Élveztem az ujjai cirógatását a hajamban és a nyelvét a számban. A csókjából éreztem, hogy ő is élvezi a közelségemet. Abban a pillanatban még szinte semmit sem tudtunk egymásról, de talán jobb is volt így. Ilyen bensőséges csók egy idegennel azt sugallta: *Nem ismerlek, de tudom, ha ismernélek, szeretnélek.*

Tetszett, hogy képes lenne szeretni engem. Ettől szinte már szerethetőnek éreztem magam.

Amikor elhúzódott tőlem, vele akartam menni. A szám követni akarta az övét, az ujjaim nem akartak elszakadni tőle. Kínszenvedés volt az anyósülésen várni, amíg vezetett. Égett a testem a vágytól. Ez

a férfi tüzet gyújtott bennem, és eltökéltem, hogy nem hagyom kialudni a lángot.

Kefélés előtt megetetett.

Elvitt egy Steak'n Shake-be. Egy bokszban egymás mellett ülve sült krumplit ettünk, és két csók között csokiturmixot ittunk. Alig volt vendég az étteremben, és egy csendes sarokbokszba húzódtunk be, ezért senki sem látta, ahogy Jeremy keze felcsúszott a combomon, és eltűnt a lábaim közt. Senki sem hallotta a nyögésemet, és senki sem figyelt, amikor elhúzta a kezét, és a fülembe súgta, hogy nem fog egy Steak'n Shake-ben a csúcsra juttatni.

Nem bántam volna.

- Akkor vigyél az ágyadba! - kértem.

Odavitt. Az ágya egy brooklyni stúdiólakásban várt. Jeremy nem volt gazdag. Még a Steak'n Shake-re is alig futotta neki. Szegény volt, mint a templom egere, de ez egyáltalán nem érdekelt. Csak feküdtem az ágyán, figyeltem, ahogy levetkőztet, és éreztem, hogy életem első igazi szeretkezése vár rám. Voltam már férfiakkal, de addig csak a testem vett részt a szexben. Most viszont annál sokkal többet adtam bele. A szívem csordultig telt, nem is tudom, mivel. Jeremy előtt sohasem éreztem ilyet.

Elképesztő, mennyire más a szex, ha az embernek nem csak a teste van jelen. Bevontam a szívem, a zsigereimet, az elmémet és a reményeimet. Feloldódtam a pillanatban. Nem is szerelem volt ez, hanem… *zuhanás*.

Mintha egész életemben egy szikla peremén álltam volna, és most, hogy megismertem Jeremyt, végre le mertem volna ugrani. Mert most - életemben először - biztosra vettem, hogy a végén nem fogok koppanni. Tudtam, hogy a repülés örökké tart majd.

Visszanézve őrültségnek tűnik, hogy ilyen gyorsan a hatása alá kerültem. De csak azért őrültség, mert ez az érzés sosem tűnt el. Ha másnap reggel kisurrantam volna a lakásából, az egész megmarad kalandnak, amire talán már nem is emlékeznék. De ott maradtam,

és a viszony tovább folytatódott. Az az első éjszaka minden egyes nappal újra értelmet nyert. Ez a szerelem első látásra. A szerelem első látásra csak úgy működik, ha az ember elég ideig marad a másikkal, hogy valóban azzá *válhasson*.

Három napig el sem hagytuk a lakását.

Kínait rendeltünk. Keféltünk. Pizzát rendeltünk. Keféltünk. Tévét néztünk. Keféltünk.

Hétfőn mindketten beteget jelentettünk, és keddre már ő volt a mindenem. Imádtam a nevetését, a farkát, a száját, a technikáját, a történeteit, a kezét, a magabiztosságát, a gyengédségét, és bármit megtettem volna, hogy boldoggá tegyem.

Szükségem volt rá, hogy boldoggá tegyem.

Én *akartam* lenni az, aki mosolyt csal az arcára, akiért lélegzik, akiért felkel reggelente.

És sokáig én is voltam. Jobban szeretett, mint bárkit és bármit. Én voltam az élete értelme.

Egészen addig, amíg fel nem bukkant az egyetlen dolog, ami még nálam is többet jelentett neki.

5.

MOST MÁR MINTHA VERITY FEHÉRNEMŰS FIÓKJÁNAK legmélyén kotorásznék, a selymek és csipkék között. Pontosan tudom, hogy nem kellene ezt olvasnom. Nem ezért vagyok itt. De…

Leteszem magam mellé a kanapéra a kéziratot, és egy darabig csendben meredek rá. Ezernyi kérdésem lenne Verityről. Csupa olyan, amit neki nem tehetek föl, Jeremy pedig valószínűleg nem akarna megválaszolni. Jobban meg kell ismernem őt, hogy belelássak a fejébe, márpedig ehhez legjobb forrás egy önéletrajz. Főleg, ha olyan brutálisan őszinte, mint ez.

Érzem, hogy ez az írás kezd letéríteni az utamról, amit nem lenne szabad hagynom. Meg kéne keresnem, amiért jöttem, hogy ez a család mielőbb szabaduljon tőlem. Épp elég bajuk van, nem kell, hogy egy betolakodó tapizza az alsóneműjüket.

Az íróasztalmonstrumhoz lépek, és felveszem a mobilom. Este tizenegy múlt. Eleve délután hét felé érkeztem, de nem számítottam rá, hogy már ilyen későre jár. Mióta itt vagyok, egy árva hang sem szűrődött be odakintről. Mintha hangszigetelt lenne az iroda.

Basszus, valószínűleg tényleg az. Ha én megengedhetnék magamnak egy hangszigetelt dolgozószobát, gondolkodás nélkül lecsapnék rá.

Éhes vagyok.

Ciki megéhezni egy idegen házban, de mivel Jeremy felhatalmazott a hűtő kifosztására, elindulok a konyha felé. Nem jutok messzire. Már az iroda ajtajában megtorpanok.

Úgy tűnik, a szoba tényleg hangszigetelt, máskülönben garantáltan hallottam volna ezt a hangot. Fentről jön. Koncentrálnom kell, hogy rájöjjek, mi az. Imádkozom, hogy ne az legyen, aminek hangzik.

Lassan a lépcső aljához lopakodom. Most már biztos, hogy Verity szobájából érkezik. Ágynyikorgás. Ismétlődő nyikorgás, amit olyankor csinál egy ágy, amikor egy férfi egy nőn dolgozik benne.

Úristen! A szám elé kapom remegő kezemet. *Ne, ne, ne!*

Olvastam egyszer egy cikket erről. Egy nő autóbalesetet szenvedett, és kómába esett. Egy otthonban feküdt, ahol a férje mindennap meglátogatta. Az ápolók arra gyanakodtak, hogy a fickó szexei a kómás feleségével, ezért rejtett kamerát tettek a szobába. A férfit végül letartóztatták nemi erőszakért, mert a nő nem volt olyan állapotban, hogy beleegyezzen az aktusba.

Pont, mint Verity.

Csinálnom kéne valamit. *De mit!*

- Elég hangos, tudom.

Felszisszenve hátrafordulok. Jeremy néz szembe velem.

- Kikapcsolhatom, ha zavarja - mondja.

- Megijesztett - szólalok meg remegő hangon.

Megkönnyebbülten felsóhajtok. Ezek szerint a hang nem az, aminek hittem. Jeremy a vállam fölött az emeleti szoba irányába néz.

-A kórházi ágy. Időzítővel beállítottuk, hogy kétóránként emelje meg a matrac különböző pontjait. Segít a felfekvések ellen.

Elszégyellem magam. Imádkozom, nehogy rájöjjön, mivel vádoltam meg magamban. A tenyeremmel takargatom a mellkasomon kiütköző vörös foltokat. Elég világos a bőröm, és valahányszor ideges vagyok vagy szégyenkezem, a vörös foltok azonnal lebuktatnak. Legszívesebben beleolvadnék a színes, méregdrága szőnyegbe, és a föld alá süllyednék.

Megköszörülöm a torkom.

- Létezik ilyen ágy?

Nekem is jól jött volna egy, amikor anyát ápoltam. Rohadt nehéz volt egyedül mozgatnom.

- Létezik, de elképesztően drága. Egy új darab jó pár ezresbe kerül, és a biztosítás nem fedezi.

Az ár hallatán csuklani kezdek.

- Felmelegítek egy kis maradékot. Nem éhes? - kérdezi.

- De, éppen a konyhába indultam - felelem.

- Pizza lesz - jelenti be Jeremy hátrafelé lépegetve.

- Tökéletes.

Utálom a pizzát.

A mikro épp akkor csenget, amikor Jeremy odaér. Kiveszi a pizzával megrakott tányért, ideadja nekem, és kiszed magának egy új adagot.

- Hogy mennek a dolgok odabent? - érdeklődik. -Jól.

Kiveszek egy üveg vizet a hűtőből, és letelepszem az asztalhoz.

- Abban viszont igaza volt, hogy rengeteg az anyag. Kell pár nap, mire átrágom magam rajta.

Jeremy a pultnak dőlve várja, hogy felmelegedjen a vacsorája.

- Éjszaka jobban tud dolgozni, igaz? - néz rám.

- Igen. Általában későig fennmaradok, aztán átalszom a délelőttöt. Remélem, ez nem jelent gondot.

- Dehogy. Én is éjjeli bagoly vagyok. Verity ápolónője este hazamegy, és reggel hétre jön vissza, ezért éjfélig mindig ébren vagyok, hogy beadjam Veritynek az éjszakai gyógyszereit. Reggel aztán April átveszi az ügyeletet.

Kiveszi a tányért a mikróból, és leül velem szemben.

Képtelen vagyok a szemébe nézni. Valahányszor felé sandítok, mindig beugrik az önéletrajz, amiben Verity leírja, ahogy Jeremy keze a lábai között matat a Steak'n Shake-ben. *Basszus, nem kellett volna elolvasnom.* Most elpirulok, ha csak ránézek. Amúgy nagyon szép keze van, ami szintén nem segít a helyzeten.

Muszáj elterelnem a gondolataimat.

Most *azonnal.*

- Beszélt önnek Verity valaha a sorozatról? Nem említette, mi a terve a szereplőkkel, vagy hogy milyen végkifejletre gondolt?

- Ha beszélt is róla, nem emlékszem - tologat ide-oda egy szelet pizzát szórakozottan a tányérján. - A balesete előtt jó darabig nem írt semmit, sőt, még csak nem is *emlegette* az írást.

- Mikor történt a baleset?

Már tudom a választ, de nem akarom az orrára kötni, hogy rágugliztam a történetükre.

- Nem sokkal Harper halála után. Egy darabig mesterséges kómában tartották, aztán heteket töltött egy intenzív rehabilitációs központban. Csak néhány hete hoztuk haza.

Még egyet harap a pizzájából. Kellemetlenül érzem magam, amiért ilyesmiről beszélgetek vele, de őt szemmel láthatólag nem zavarja a téma.

- Mielőtt anya meghalt, egyedül gondoskodtam róla. Nincsenek testvéreim. Tudom, hogy nem könnyű.

- *Tényleg* nem az - bólint. - Egyébként részvétem az édesanyja miatt. Nem tudom, mondtam-e, amikor szóba került a kávézó mosdójában.

Rámosolygok, de annyiban is hagyom a dolgot. Nem akarom, hogy anyáról kérdezzen. Most csak ő és Verity érdekel.

A gondolataim vissza-visszavándorolnak a kéziratra. Alig tudok valamit a velem szemben ülő férfiról, mégis szinte úgy érzem, mintha ismerném. Legalábbis úgy ismerem, ahogy Verity leírta.

Kíváncsi lennék, milyen volt a házasságuk, és Verity miért úgy fejezte be az első fejezetet, ahogy.

„Egészen addig, amíg fel nem bukkant az egyetlen dolog, ami még nálam is többet jelentett neki. “

Vészjósló egy mondat. Mintha előrevetítene valami szörnyű, sötét titkot erről az emberről. Vagy talán csak feszültségkeltésnek szánta,

és kiderül, hogy Jeremy egy szent, akinek a gyerekei még a feleségénél is fontosabbak voltak.

Bármiről legyen is szó, Jeremyt bámulva alig várom, hogy nekikezdhessek a következő fejezetnek. Ez gáz, mert annyi más dologra kellene most koncentrálnom, de én csak arra vágyom, hogy a kanapéra kuporodva továbbolvassam Jeremy és Verity házasságának történetét. Szánalmas alak vagyok.

Talán nem is róluk szól a sztori. Hallottam egy íróról, aki a férje nevét használja minden kéziratban, amíg rá nem talál a megfelelő névre az adott szereplő számára. Talán Veritynek is ez a módszere. Talán ez is csak egy fiktív regény, és Jeremy neve csupán átmeneti űrkitöltésre szolgál.

Csak egy módon tudhatom meg, igaz-e a történet.

- Hogy ismerkedtek meg Verityvel?

Jeremy egy falat pepperonit dob a szájába, és elvigyorodik.

- Egy estélyen találkoztunk - dől hátra a székében. Most először végre nem tűnik olyan szomorúnak. - Lélegzetelállító ruhát viselt. Vörös volt, és olyan hosszú, hogy az alja a földet söpörte. *Istenem,* de gyönyörű volt! - sóhajt fel sóvárogva. - Együtt mentünk ki a partiról. Odakint megláttam egy limuzint. Kinyitottam az ajtaját, beszálltunk, és beszélgettünk egy kicsit. Csakhogy aztán megjelent a sofőr, és be kellett vallanom, hogy a limó nem az enyém.

Mivel erről nem kéne tudnom, kicsikarok magamból egy nevetést.

- Nem a magáé volt?

- Nem. Csak le akartam nyűgözni ezt a nőt. Utána viszont menekülnünk kellett, mert a sofőr eléggé berágott. - Még mindig mosolyog, mintha visszarepült volna az időben arra az éjszakára Verityhez és a dugásra tervezett, vörös ruhájához. - Onnantól fogva elválaszthatatlanok voltunk.

Nehéz mosolyognom rajta. *Rajtuk*. Milyen boldogok voltak, és mi lett a vége. Kíváncsi lennék, vajon az önéletrajz kifejti-e, hogy jutottak el A-ból B-be. Az elején Verity megemlíti Chastin halálát,

ami azt jelenti, hogy az első szörnyű tragédia után írta, vagy legalábbis *hozzátett* dolgokat a történethez. Vajon milyen hosszan dolgozott rajta?

- Verity már írt, amikor megismerték egymást?

- Nem, még egyetemre járt. Akkor írta az első könyvét, amikor néhány hónapra Los Angelesbe kellett költöznöm a munkám miatt. Azt hiszem, így ütötte el az időt, miközben rám várt. Első próbálkozásra több kiadó is elutasította, de miután sikerült eladnia az első kéziratot, egyszerre minden… Az egész olyan gyorsan történt. Az életünk egyik napról a másikra száznyolcvan fokos fordulatot vett.

- Hogy kezelte Verity a sikert?

- Szerintem neki sokkal jobban ment, mint nekem.

- Mert ön szeret észrevétlen maradni?

- Ennyire egyértelmű?

- Üdv az introvertáltak klubjában - vonok vállat.

Jeremy nevet.

- Verity nem az a tipikus írószemélyiség. Ő szereti a rivaldafényt, az elegáns estélyeket, én viszont feszengek az ilyeneken. Szívesebben vagyok itthon a gyerekekkel. - Az arcán sötét felhő suhan át, amikor ráébred, hogy jelen időben beszélt a lányairól. - Mármint *Crew-val* - helyesbít.

Megrázza a fejét, és két kezét a tarkójára fonva hátradől, mint aki nyújtózkodik. Vagy kényelmetlenül érzi magát.

- Néha nehéz… rádöbbenni, hogy már nincsenek itt - mondja halkan, semmibe révedő tekintettel. - Még mindig találok tőlük hajszálakat a kanapén, vagy a zoknijukat a szárítóban. Néha a nevüket kiáltom, mert mutatni akarok nekik valamit. Elfelejtem, hogy már nem fognak leszaladni hozzám a lépcsőn.

Az arcát fürkészem, mert még mindig nem vagyok teljesen meggyőződve az ártatlanságáról. Thrillereket írok. Felismerem a gyanús helyzeteket, és ezekhez az esetek nagy részében gyanús

személyek tartoznak. Nem tudom, mit akarok jobban: többet megtudni a lányairól, vagy lelépni, amilyen gyorsan csak lehet.

De akit most látok, az nem színész, aki együttérzésért haknizik. Ő csak egy férfi, aki most először hangosan kimondja, amit érez.

Hirtelen én is vágyat érzek rá, hogy kiöntsem a szívem.

- Anya csak nemrég halt meg, de értem, mire gondol. Az első héten felkelés után mindennap reggelit készítettem neki, mert elfelejtettem, hogy már nem eheti meg.

Jeremy az asztallapra támasztja a karját.

- Jó lenne tudni, meddig marad ez így. Vagy lehet, hogy ez már végleges?

- Szerintem az idő mindenképpen segít begyógyítani a sebeket, de talán az is jót tenne, ha elköltöznének innen. Egy új helyen, ahol ők sohasem jártak, az emlékek talán könnyebben megfakulnak. Máshol tiszta lappal indulhatnának.

Jeremy megdörzsöli az állán a borostát.

- Nem tudom, akarom-e azt a tiszta lapot Harper és Chastin nyomai nélkül.

- Megértem - felelem. - Én sem akarnám.

Rajtam felejti a szemét, de sokáig nem szólalunk meg. Néha két ember olyan hosszan néz farkasszemet egymással, hogy az egyiknek muszáj elkapnia a tekintetét.

Én adom fel előbb.

A tányéromra meredek, és végighúzom az ujjam a cakkozott peremen. Jeremy szeme mintha belelátna a gondolataimba, és ezzel akaratlanul is bensőséges érzést kelt bennem. Amikor rám néz, úgy érzem, mintha a lelkem legmélyebb bugyraiban kutatna.

- Jobb lesz, ha visszamegyek dolgozni - suttogom.

Jeremy egy darabig nem mozdul, de aztán kiegyenesedik, és hirtelen, mint aki transzból ébredt, hátratolja a székét.

- Igen - szedi össze a tányérokat. - Nekem meg elő kell készítenem Verity gyógyszereit.

A mosogatóhoz viszi a tányérokat, én pedig elindulok kifelé a konyhából.

- Jó éjt, Low - szól utánam.

Amikor meghallom ezt a megszólítást, a saját *jóéjtem* a torkomon akad. Halványan rámosolygok, és gyorsan visszahúzok Verity irodájába.

Minél többet vagyok Jeremyvel, annál jobban éget a vágy, hogy továbbolvassam a kéziratot, és még többet tudjak meg róla. Felveszem a paksamétát a kanapéról, leoltom a villanyt, és átmegyek a hálószobába. Az ajtón nincs zár, ezért az ágy lábánál álló faládával torlaszolom el a bejáratot.

Fáradt vagyok az egész napos vezetéstől, és zuhanyoznom is kellene, de legalább egy fejezetet akkor is el kell olvasnom lefekvés előtt.

Muszáj.

Második fejezet

Egész regényeket tölthetnék meg az első két közös évünk történetével, de a kutya sem venné meg őket. Nem volt túl sok dráma köztem és Jeremy közt. Alig veszekedtünk, és a tragédiák is elkerültek bennünket. Két év émelyítő, vattacukorfelhős szerelem és imádat.

Teljesen elvarázsolt.

A *rabjává* váltam.

Szinte egészségtelen mértékben függtem tőle. Sőt, még *most* is. De ha az ember talál valakit, aki minden rosszat kiűz az életéből, nehéz elkerülni, hogy maximálisan belőle táplálkozzon. Én Jeremyből táplálkozva tartottam életben a lelkem. Kiéhezett, száraz kóró voltam előtte, de az ő szerelme felélesztett. Néha úgy éreztem, nélküle életképtelen lennék.

Már majdnem két éve jártunk, amikor átmenetileg Los Angelesbe helyezték át. Éppen azelőtt költöztünk össze, bár nem hivatalosan. Azért nem, mert valójában annyi történt, hogy egyszer csak nem mentem többet haza a saját lakásomba. Nem fizettem többé a számlákat, sem a bérleti díjat. Már két hónapja tartott ez az állapot, mire Jeremy rájött, hogy felmondtam az albérletemet.

Egyik este szex közben felvetette, hogy költözzem hozzá. Van ez a szokása, hogy a sorsdöntő kérdéseket kefélés közben szereti megbeszélni velem.

- Költözz ide hozzám! - suttogta, miközben lassan mozgott bennem, és a száját az enyémhez közelítette. - Mondd fel a lakásodat!

- Nem lehet - suttogtam vissza.

Abbahagyta a mozgást, és felemelkedett rólam, hogy rám nézhessen.

- Miért nem?

A fenekére csúsztattam a kezem, hogy folytassa.

- Mert már két hónapja felmondtam.

Megállt bennem, és döbbenten meredt le rám azzal a medvecukor-fekete szempillákkal szegélyezett mélyzöld szemével.

- Mi már együtt *élünk?* - kérdezte.

Bólintottam, de hamar világossá vált számomra, hogy nem úgy reagál a hírre, ahogy reméltem. Meglepettnek és bosszúsnak tűnt.

Gyorsan mentenem kellett a menthetőt, próbáltam elterelni a figyelmét, és úgy tenni, mintha az egész csak semmiség lenne.

- Azt hittem, már mondtam.

Kihúzta magát belőlem, amit büntetésként éltem meg.

- Nem. *Nem* mondtad, hogy együtt élünk. Ilyesmire talán emlékeznék.

Felültem, majd feltérdeltem előtte, hogy az arcunk egy magasságban legyen. A körmömmel gyengéden végigsimítottam az állát, és a számat az övéhez közelítettem.

- Jeremy! - suttogtam. - Hat hónapja egyetlen éjszakát sem töltöttünk külön. Már jó ideje együtt élünk.

Megragadtam a vállát, és a hátára döntöttem. Ahogy a feje a párnára simult, szerettem volna ráfeküdni és megcsókolni, de bosszúsnak tűnt. Mintha ő még nem zárta volna le a témát, amin én már rég túltettem magam.

Én viszont nem *akartam* tovább beszélgetni. El akartam élvezni.

Terpeszben az arca fölé másztam, és leereszkedtem a nyelvére. A fenekembe markolt, és magához húzott, én pedig hátravetett fejjel élveztem a kényeztetést. *Ezért költöztem össze veled, Jeremy*. Előredőltem, megragadtam az ágytámlát, és a fogamat belemélyesztve fojtottam el a sikolyaimat.

Ennyi volt.

Életem legboldogabb időszakát éltem, amíg át nem helyezték. Igaz, hogy csak átmenetileg költözött el, de mégis… ha elveszik a túlélésem zálogát, hogy várhatják, hogy egyedül boldoguljak?

Én legalábbis úgy éreztem, a lelkem táplálékát szakították el tőlem. Persze a telefonok és a videóbeszélgetések segítettek valamennyit, de az egyedül töltött éjszakákat szörnyen rosszul viseltem.

Néha egy párnával a lábaim közt, az ágytámlába harapva simogattam magam, azt képzelve, hogy Jeremy alattam fekszik. De az orgazmus után ugyanúgy üres ágyba feküdtem le, és a plafont bámulva azon tűnődtem, hogy bírtam ki annyi évet nélküle.

Persze ezeket a gondolatokat a világért sem osztottam volna meg vele. Ő volt a mindenem, de egy okos nő tudja, hogy csak úgy tarthat meg örökre egy férfit, ha nem mutatja ki, mennyire semmi lenne nélküle.

És ekkor lett belőlem író.

Akkoriban minden gondolatom Jeremy körül forgott, és mivel el akartam titkolni előle, mennyire padlóra küld a hiánya, muszáj volt valami figyelemelterelést találnom. Így hát megalkottam egy fiktív Jeremyt, akit Lane-nek neveztem el, és valahányszor hiányzott Jeremy, írtam egy fejezetet Lane-ről. A következő hónapokban Jeremy helyett egyre inkább Lane lett az életem középpontja, aki persze bizonyos szempontból továbbra is Jeremy volt. De a gyötrődéssel ellentétben az írás viszonylag hasznos tevékenységnek tűnt. Abban a pár hónapban, amíg távol volt, befejeztem egy teljes regényt.

Amikor Jeremy meglepetésszerűen megjelent az ajtóban, éppen letisztáztam az utolsó oldalt.

A sors keze.

Szopással üdvözöltem. Akkor nyeltem le először a spermát, mert annyira örültem neki.

Utána igazi úrihölgyként viselkedtem. Felmosolyogtam rá, miközben ő ott állt előttem teljesen felöltözve, a térdére csúszott farmernadrággal, majd felálltam, és puszit nyomtam az arcára.

- Mindjárt visszajövök - mondtam.

A fürdőbe rohantam, magamra zártam az ajtót, megnyitottam a mosdókagyló csapját, és telehánytam a vécét. Amikor hagytam, hogy a számba élvezzen, fogalmam sem volt róla, mennyi anyag jön majd ki, és meddig kell nyeldekelnem. Nem volt könnyű megőrizni a méltóságomat, miközben a farka elárasztotta a nyelőcsövemet.

Fogat mostam, és kimentem a hálóba, ahol Jeremyt az asztalomnál találtam, a kéziratommal a kezében.

- Ezt te írtad? - fordult felém az irodaszékkel.

- Igen, de nem olvashatod el.

A tenyerem izzadni kezdett, ezért beletöröltem a pólómba, és elindultam felé. Már majdnem sikerült kikapnom a lapokat a kezéből, amikor felpattant, és a magasba emelte őket, hogy ne érjem el.

- Miért nem?

Felugrottam, hogy lerántsam a karját.

- Még dolgoznom kell rajta.

- Nem baj - hátrált előlem. - Azért én így is elolvasnám.

- De én nem akarom.

Felnyalábolta a kézirat többi részét, és a mellkasához szorította. Eltökélte, hogy elolvassa, én viszont minden erőmmel azon voltam, hogy ezt megakadályozzam. Nem tudtam, jó-e a regény, és féltem - sőt *rettegtem* hogy kevésbé szeret majd, ha kiderül, hogy kontár vagyok. Az ágyon átugorva próbáltam elkapni, de ő besurrant a fürdőbe, és magára zárta az ajtót.

Dörömböltem.

- Jeremy! - kiabáltam be.

Semmi válasz.

Tíz percen át babráltam a zárat egy bankkártyával, aztán egy hajtűvel. Beígértem még egy szopást, hogy kicsaljam onnan.

Újabb tizenöt perc telt el, mire végre megszólalt.

- Verity!

A földön ültem, a hátamat a fürdő ajtajának támasztva.

- Mi az? - szóltam vissza.

-Ez jó.

Nem válaszoltam.

- Nagyon jó. Annyira büszke vagyok rád!

Elmosolyodtam.

Most először tapasztaltam meg, milyen az, amikor az olvasónak tetszik az alkotásom. A dicséretét - ezt a kedves, egyszerű bókot - hallva már akartam, hogy végigolvassa a könyvet. Nem is zargattam tovább. Lefeküdtem az ágyunkba, bebújtam a takaró alá, és mosollyal az arcomon elaludtam.

Két órával később felébresztett. Gyengéd csókot lehelt a váltamra, és az ujjait egy láthatatlan vonalban végigfuttatta a derekamon, a csípőmön. Ahogy mögém simult, szinte egymásba olvadtunk. Istenem, mennyire hiányzott!

- Ébren vagy? - suttogta.

Halk mordulással jeleztem, hogy igen, mire puszit nyomott a fülem alá.

- Baromi tehetséges vagy.

Még életemben nem vigyorogtam ekkorát. Jeremy a hátamra gördített, és kisöpörte a tincseket az arcomból.

- Remélem, felkészültél.

- Mire? - kérdeztem.

- A hírnévre.

Nevettem, de ő komoly maradt. Levette a nadrágját, lehúzta rólam a bugyit, és belém hatolt.

- Azt hiszed, viccelek - csókolt meg. - Ez a regény híressé fog tenni. Elképesztő agyad van. Simán megdugnám, ha lehetne.

Nyögéssel vegyes nevetés tört fel belőlem.

- Ezt most őszintén mondod, vagy csak azért, mert szeretsz? Egy ideig nem válaszolt, csak lassú, kimért mozdulatokkal kefélt.

- Gyere hozzám feleségül! - nézett rám parázsló szemmel. Nem válaszoltam, mert attól féltem, hogy rosszul hallom.

Tényleg arra kért, hogy menjek hozzá? Az arckifejezéséből láttam, hogy abban a pillanatban szerelmesebb belém, mint korábban bármikor. Azonnal igent kellett volna mondanom, mert semmit sem akartam jobban, de ehelyett próbára tettem.

- Miért?

- Mert én vagyok a legnagyobb rajongód - vigyorgott. Elnevettem magam, de az ő arcáról eltűnt a mosoly, és keményen dugni kezdett, gyors és heves mozdulatokkal, amikkel mindig az őrületbe kerget. Az ágytámla ütemesen a falnak koppant, és a fejem lassan lecsúszott a párnáról.

- Gyere hozzám! - kérlelt, és a nyelvét a számba dugta. Hónapok óta ez volt az első igazi csókunk. Annyira akartuk egymást, hogy a testünk szinte kontroll nélkül mozgott, és a csók nyálasra és fájdalmasra sikerült.

- Jó - suttogtam.

- Köszönöm - sóhajtotta alig hallhatóan.

Tovább kefélt engem, a *menyasszonyát,* mígnem már mindketten úsztunk az izzadságban, és vér ízét éreztem a számon, amit Jeremy a pillanat hevében véletlenül megharapott. Vagy az is lehet, hogy én haraptam meg őt. Nem számított, mert az ő vére most már az enyém is volt.

Gumi nélkül élvezett belém. A nyelve még mindig a számban volt, a lehelete a nyakamat csiklandozta, és a kettőnk örökkévalósága összeolvadt.

Miután végzett, lenyúlt a földre a farmerjéért, majd megfogta a kezem, és egy gyűrűt húzott az ujjamra.

Végig az volt a terve, hogy megkér.

Rá sem néztem a gyűrűre. A karomat a fejem fölé emeltem, és behunytam a szemem. Jeremy keze a lábaim közt dolgozott. Tudtam, hogy látni akarja, ahogy elélvezek.

Megmutattam neki.

Két hónapon át úgy emlegettük ezt az éjszakát, mint az eljegyzésünk éjszakáját. Két hónapig széles vigyor ült ki az arcomra, valahányszor a gyűrűre néztem. Két hónapig könnyes szemmel ábrándoztam az esküvőnkről.

A *nászéjszakánkról.*

Csakhogy *az eljegyzésünk éjszakájából csakhamar a teherbe esésem éjszakája lett.*

És innentől jön a durva rész. Az önéletrajzom veleje. Ez az a pont, ahol az írók többsége próbálná a valósnál szebb megvilágításban feltüntetni magát ahelyett, hogy önként bemászna a röntgengépbe.

Csakhogy az én történetemben nincsenek hamis fények. Ez az utolsó figyelmeztetés.

Most belépünk a sötétség kapuján.

6.

VERITY IRODÁJÁNAK legnagyobb előnye a csodás kilátás. A padlótól a plafonig nyúló ablakok zavartalan rálátást engednek a tájra. A hatalmas üvegtáblák makulátlanul tiszták. *Ki mossa ezeket?* Akárhogy nézem, sehol egy árva folt.

Csakhogy ez az előny *egyben* hátrány is. Az irodából tényleg mindent látni. Az ápolónő a hátsó verandára tolta ki Verity kerekesszékét, éppen az iroda elé. Verity profilját látom, ahogy a veranda nyugati oldala felé fordul. Szép, napos idő van, ezért April a kerekesszékkel szemben ülve felolvas Veritynek, aki a semmibe réved. Kérdés, vajon felfog-e bármit is a hallottakból, és ha igen, mennyit. Selymes haját úgy emelgeti a szellő, mintha egy láthatatlan szellem játszadozna a tincsekkel.

Minél tovább nézem, annál jobban sajnálom, ezért jobb lenne nem látni, de ilyen ablakok mellett ez lehetetlen. Az ápolónő hangját nem hallom, talán mert az üvegek a helyiség többi részéhez hasonlóan hangszigeteltek. De a tudat, hogy ott vannak, megnehezíti a munkát. Önkéntelenül is folyton feléjük sandítok.

Egyelőre nem találtam semmit a sorozattal kapcsolatban, de még csak az anyag egy részén sikerült átrágnom magam. Úgy döntöttem, az lesz a leghasznosabb, ha ma délelőtt átnézem az első és második kötetet, és jegyzeteket készítek a szereplőkről. Csináltam róluk táblázatot, mert muszáj mindegyiket ugyanúgy ismernem, ahogy Verity. Tudnom kell, mi motiválja, mi hajtja őket.

Mozgást látok odakint. Az ápolónő a hátsó ajtó felé sétál. Figyelem, Verity reagál-e valamit arra, hogy abbamaradt a felolvasás. Semmi. A keze mozdulatlanul pihen az ölében, a feje oldalra billen, mintha az agya még azt sem jelezné, hogy ki kell egyenesednie, mielőtt megfájdul a nyaka.

Az okos és tehetséges Verity már nincs odabent. Tényleg csak a teste élte túl az autóbalesetet? Mint egy tojás, amit feltörtek, kiöntötték a tartalmát, és csak héjszilánkok maradtak belőle.

Visszafordulok az íróasztalhoz, és próbálok a munkára koncentrálni, de megint elkalandoznak a gondolataim. Azon tűnődöm, Jeremy hogyan viseli ezt a helyzetet. Kívülről kősziklának tűnik, de belül *biztosan* hatalmas űr tátong. Elkeserítő lehet, hogy most már erről szól az élete: egy üres tojáshéjat kell ápolnia.

Ez durva volt.

Nem akarok érzéketlen lenni. Én csak… nem is tudom. Úgy érzem, mindenkinek jobb lett volna, ha Verity nem éli túl a balesetet. Még a gondolat is bűntudatot kelt bennem, de ez az egész anya utolsó hónapjait juttatja az eszembe. Tudom, hogy inkább a halált választotta volna, mint azt a kiszolgáltatottságot, amibe a rák taszította. Csakhogy az mindössze pár hónapot vett el az életéből… és az enyémből. Jeremynek viszont ez az *élete*. Gondoskodnia kell a feleségéről, aki már nem a felesége. Ide van kötve az otthonához, ami már nem otthon. Kizárt, hogy Verity ilyen sorsot szánt volna neki. *Magának* sem akarhatott ilyen életet. Hiszen se beszélni, se játszani nem tud a saját gyerekével.

Imádkozom, hogy ne legyen tudatánál, a saját érdekében. Bele sem merek gondolni, milyen szörnyű lenne, ha az elméje működne, de fizikailag nem tudná kifejezni magát, és a teste börtönében kellene tengődnie bármiféle reakció és interakció nélkül.

Felemelem a fejem.

Egyenesen rám néz.

Olyan gyorsan pattanok fel, hogy az irodaszék hátragurul a fapadlón. Verity az ablakon át egyenesen rám néz. A feje felém fordul, a szeme az enyémre szegeződik. Kezemet a szám elé kapva hátralépek. Nagyon ijesztő.

Ki akarok kerülni a látóteréből, ezért oldalazni kezdek balra, az ajtó felé. Egy darabig mintha követne a tekintetével, mint a Mona Lisa, de mire az ajtóhoz érek, már nincs meg a szemkontaktus.

Nem követett a szeme.

Leengedem a kezem, és a falnak dőlve figyelem, ahogy April visszamegy Verityhez egy törülközővel. Letörölgeti Verity állát, majd felvesz az öléből egy kis párnát, és begyömöszöli az arca és a válla közé. Így már nem néz az ablak felé.

- Basszus! - suttogom.

Halálra rémített egy nő, aki alig tud mozogni, és beszédképtelen. Egy nő, aki magától el sem bírja fordítani a fejét, hogy ránézzen valakire, szándékos szemkontaktusra meg pláne nem képes.

Kell egy pohár víz.

Kinyitom az iroda ajtaját, de ebben a pillanatban megcsörren a mobilom az asztalon. Riadtan felsikkantok.

A francba! Rohadt adrenalin. A szívem hevesen kalapál, de egy-két mély lélegzettel lenyugtatom magam, és felveszem a telefont. Ismeretlen szám.

- Halló! - szólok bele.

- Miss Ashleigh?

- Én vagyok.

- Donovan Baker vagyok a Creekwood ingatlantól. Néhány napja jelentkezett az egyik lakásunkra.

Megkönnyebbülök a figyelemelterelléstől. Visszamegyek az ablakhoz. Az ápolónő megfordította Verity kerekesszékét, így most a tarkóját látom.

- Igen. Miben segíthetek?

-Azért hívom, mert ma bíráltuk el a jelentkezését. Értesültünk róla, hogy önt a közelmúltban kilakoltatták, így sajnálatos módon el kell utasítanunk a kérelmét. Nem kaphatja meg a lakást.

Máris megtudták! Hiszen csak most költöztem ki.

- De hát már elfogadták a jelentkezésemet. Jövő héten kellene beköltöznöm.

- Valójában az csak az *előzetes* jóváhagyás volt. A végleges elbírálásra ma került sor. Sajnos nem engedélyezhetjük frissen kilakoltatott jelentkezők beköltözését. Remélem, megérti.

Megdörzsölöm a tarkómat. Még két hétig nem jutok pénzhez.

- Kérem! - Próbálok nem túl szánalmasnak hangzani, bár totál annak érzem magam. - Mostanáig egyszer sem késtem a lakbérrel. Épp most szerződtem le egy új munkára, és ha megkapom a lakást, egy teljes *évet* kifizetek előre. Esküszöm.

- Természetesen fellebbezhet a döntés ellen - mondja a férfi. - Beletelhet néhány hétbe, de volt már rá precedens, hogy a bizottság bizonyos enyhítő körülmények hatására felülvizsgálta a döntést.

- De én nem tudok hetekig várni. Már kiköltöztem az előző helyemről.

- Sajnálom - ismétli a férfi. - E-mailben átküldőm önnek a döntést. A levél alján ott találja a telefonszámot, amin fellebbezhet. Minden jót, Miss Ashleigh.

Megszakítja a hívást, de én még mindig a fülemen tartom a mobilt, és a nyakamat dörzsölöm. Abban reménykedem, hogy egyszer csak felébredek ebből a rémálomból. *Kösz szépen, anya.* Most mi a franchoz kezdjek?

Halkan kopogtatnak az iroda ajtaján. Riadtan fordulok hátra. *Ez nagyon nem az én napom.* Jeremy együttérzőn néz rám. Nyitva felejtettem az ajtót, amikor csörgött a telefon, így valószínűleg az egész beszélgetést hallotta. Ezzel a „megalázott” jelzőt is hozzátehetem a mai csodás listához.

Leteszem a mobilt Verity asztalára, és a székbe rogyok.

- Nem volt mindig ilyen katasztrófa az életem.

Jeremy belép a szobába.

- Az enyém sem - nevet halkan.

Értékelem a válaszát.

- Nem számít - körözgetek az asztallapon a telefonommal. - Majd kitalálok valamit.

- Szívesen adok kölcsön pénzt, amíg az ügynöke át nem utalja az előleget. A közös számlánkról kell lehívnom, de három napon belül megkaphatná.

Még életemben nem égtem ennyire, amit nyilván ő is észrevesz. Összegörnyedek, és az arcomat a tenyerembe temetve az asztalra dőlök.

- Ez nagyon kedves, de nem fogadok el kölcsönt.

Egy darabig csendben áll előttem, aztán leül a kanapéra. Előredől, és a kezét összefonja maga előtt.

-Akkor maradjon itt, amíg az előleg megérkezik. Egy-két héten belül át kell futnia. - Körülnéz az irodában, ahol szinte *semmit* sem haladtam tegnap óta. - Tényleg szívesen látjuk. Egyáltalán nem zavarna.

Megrázom a fejem, de nem enged tiltakozni.

- Lowen! Nagyon nehéz munkát vállalt. Inkább töltsön a tervezettnél több időt itt az előkészületekkel, mintsem New Yorkban jöjjön rá, hogy tovább kellett volna maradnia.

Tényleg több időre van szükségem a kutatáshoz. De két hét *ebben* a házban? Egy nővel, aki halálra rémít, egy kézirattal, amit nem szabadna olvasnom, és egy férfival, akiről túl sok intim részletet tudok?

Nem jó ötlet. Ez az egész bűzlik.

Megint megrázom a fejem, de Jeremy felemeli a kezét.

- Ne legyen olyan tapintatos, és ne érezze magát kellemetlenül! Csak mondja, hogy *rendben*.

A tekintetem a fal mellett sorakozó dobozokra téved, amikhez még hozzá sem nyúltam. Ha jobban belegondolok, két hét alatt elolvashatnám a sorozat eddigi köteteit, jegyzeteket készíthetnék, és talán az utolsó három vázlatát is összerakhatnám.

- Rendben - sóhajtok fel némi megkönnyebbüléssel.

Jeremy rám mosolyog, feláll, és a kijárat felé indul.

- Köszönöm - szólok utána.

Ahogy visszafordul felém, hirtelen azt kívánom, bárcsak hagytam volna kisétálni. Esküdni mernék, hogy egyfajta megbánást látok rajta. Szóra nyitja a száját, mintha egy „szívesen", vagy egy „semmi gond" akarna kijönni rajta, de végül nem mond semmit, csak erőltetett mosollyal az arcán kimegy, és becsukja maga mögött az ajtót.

* * *

Jeremy délután szólt, hogy menjek ki megnézni, ahogy a nap lenyugszik a hegyek mögött. *„Rögtön megérti, miért akart Verity olyan hatalmas ablakokat az irodájába."*

Kivittem magammal Verity egyik könyvét a hátsó verandára. A legalább tíz választható szék közül az asztal mellettibe telepszem. Jeremy és Crew lent van a víznél, az elöregedett deszkákat fejtik le a horgászstégről. Aranyosak, ahogy együtt dolgoznak. Jeremy egyenként adogatja a fiának a darabokat, aki halomba rakja őket, majd visszamegy a következőért. Jeremynek minden alkalommal várnia kell, mert Crew lassabban szállít, mint ahogy ő kiszaggatja a korhadt deszkákat a fakeretből. Látszik, milyen türelmes apa.

Egy kicsit a saját apámra emlékeztet. Kilencéves voltam, amikor meghalt, de nem emlékszem, hogy valaha mérgesnek láttam volna. Még anyám lobbanékony természete és kötekedő beszólásai sem hozták ki a sodrából. Idővel azonban neheztelni kezdtem rá, amiért mindent elnézett anyának. A gyengeség jelének vettem.

Olvasás közben többször Jeremyre és Crew-ra téved a tekintetem. Nehezen tudok a regényre koncentrálni, mióta Jeremy pár perccel ezelőtt levette a pólóját. Láttam már egyszer ing nélkül, de akkor atlétatrikó volt rajta, most viszont félmeztelen. A bőrén izzadságcseppek csillognak a két órája tartó fizikai munkától.

Amikor a fára csap a kalapáccsal, és a hátizmai kiduzzadnak, egyből beugrik Verity önéletrajza. Rengeteg intim részletet megosztott a nemi életükről, ami a leírás szerint igencsak aktív volt. Jóval intenzívebb, mint az én kapcsolataimban.

Nehéz Jeremyre nézni, és *nem* gondolni a szexre. Nem mintha le akarnék feküdni vele. *Nem mintha nem akarnék*. A lényeg, hogy íróként Verityt több könyvében is a férje inspirálta a férfialakoknál, és lehet, hogy a megmaradt részek kedvéért nekem is hasonlóképpen kellene őt szemlélnem. Végül is… nem lenne annyira szörnyű Verity helyébe képzelni magam, és az elkövetkező huszonnégy hónapban Jeremy képével a fejemben írni.

Ahogy mögöttem becsapódik a hátsó ajtó, elkapom a tekintetem Jeremyről. April a verandán állva mered rám. Sokatmondó pillantást vet Jeremyre, aztán visszafordul hozzám. Látta. Rajtakapott, hogy az új főnökömet bámulom. Kínos.

Mióta figyelhet már? Legszívesebben a könyv mögé rejteném az arcom, ehelyett rámosolygok, mintha semmi rosszat nem tettem volna. *Ahogy nem is*.

- Hazamegyek - szólal meg April. - Lefektettem Verityt, és bekapcsoltam neki a tévét. Ha a férje kérdezi, megvacsorázott, és bevette a gyógyszereit.

Nem értem, miért nekem mondja ezeket. Nem az én dolgom.

- Rendben. Kellemes estét!

Nem viszonozza az udvariasságomat. Visszamegy a házba, a hátsó ajtó megint hangosan becsapódik, és egy perccel később már hallom, ahogy az autója kigördül a felhaj tóról, és látom, ahogy eltűnik a fák közt. Visszafordulok Jeremy és Crew felé. Jeremy egy újabb deszkát feszeget le a helyéről.

Crew a fahalom mellett állva egyenesen rám néz, és mosolyogva integet. Felemelem a karom, hogy visszaintegessek, de gyorsan ökölbe szorítom a kezem, amikor rádöbbenek, hogy nem nekem integet. A lejem fölé, jobbra néz.

Verity hálószobájának ablakába.

Hátrafordítom a fejem, és felnézek, és pont ebben a pillanatban a hálószoba függönye meglebben. A könyv kiesik a kezemből, rá az asztalra, fellökve a vizemet. Felpattanok, és hármat hátralépek, hogy jobban rálássak az ablakra. Senki sincs ott. Döbbenten Crew-ra nézek, de ő már úton van Jeremy felé egy újabb deszkáért.

Kezdek hallucinálni.

De *miért integetett a gyerek Verity ablaka felé? Ha az anyja nem volt ott, kinek integetett?*

Ennek semmi értelme. Ha Verity kinézett volna az ablakon, Crew nyilván sokkal hevesebben reagált volna rá, elvégre az anyja a baleset óta képtelen járni és beszélni. Vagy talán fel sem fogja, mekkora csoda lenne, ha az anyja odasétálna az ablakhoz. Végül is még csak ötéves.

Lenézek a vízben tocsogó könyvre. Felemelem, és lerázogatom róla, amit tudok, aztán mély lélegzetet veszek. Ma egész nap pattanásig feszültek az idegeim. Még mindig a frász tör ki a délelőtti eset miatt, amikor azt hittem, hogy Verity engem bámul. Valószínűleg ezért láttam az előbb mozogni a függönyt.

A józanabbik énem arra biztat, hogy felejtsem el az egészet, és töltsem az este további részét az irodában, de tudom, hogy úgysem leszek képes a munkára koncentrálni, amíg utána nem nézek ennek a Verity-dolognak. Biztos akarok lenni benne, hogy csak a szemem káprázott.

A könyvet az asztalon hagyom száradni, és bemegyek a házba. Csendesen lopakodom a lépcső felé. Elméletben tudom, hogy felesleges ez a nagy óvatoskodás, hiszen Verity valószínűleg észre sem veszi majd, ha bekukkantok hozzá. Ezzel az erővel akár zajonghatnék is, mégis nesztelenül szedem a lépcsőfokokat fölfelé.

Verity ajtaja résnyire nyitva van, és a résen át pont a hátsó kertre néző ablakra látok. Beljebb nyomom az ajtót, és az alsó ajkamba harapva bedugom a fejem a szobába. Verity az ágyában fekszik behunyt szemmel, keze a teste mellett pihen a takarón.

Megkönnyebbülten felsóhajtok, és a bennem uralkodó feszültség tovább enyhül, amikor meglátok egy ventilátort, ami ide-oda forog Verity ágya és az ablak között. Valahányszor az ablak felé fordul, a függöny meglebben.

Ezúttal hangosabb sóhaj szakad fel belőlem. Csak a rohadt huzat volt. *Szedd össze magad, Lowen!*

Kikapcsolom a ventilátort, mert anélkül is elég hűvös van itt. Nem is értem, April miért hagyta így. Megint Verityre nézek. Még mindig alszik. Elindulok kifelé, de az ajtónál megtorpanok. Az éjjeliszekrényen egy távirányító hever, ami a falra erősített tévéhez tartozik.

A tévé ki van kapcsolva.

April azt mondta, bekapcsolta, mielőtt elindult, de most nem megy.

Vissza sem merek nézni Verityre, csak behúzom magam mögött az ajtót, és leszaladok a földszintre.

Nem akarok többet felmenni oda. Csak kikészítem magam. Mekkora hülyeség már, hogy pont a legmagatehetetlenebb embertől félek a legjobban ebben a házban. Verity *nem* bámult a verandáról, *nem* állt a szobája ablakában, *nem* nézett Crew-ra, és *nem* kapcsolta ki a tévét. April talán időzítőt állított be, vagy véletlenül kétszer nyomta meg a piros gombot, és abban a hitben távozott, hogy bekapcsolva hagyta a tévét.

Bár tisztában vagyok vele, hogy csak az agyam szórakozik velem, mégis, Verity irodájába belépve magamra csukom az ajtót, és újra magamhoz veszem az önéletrajzát. Talán, ha jobban belelátok a felébe, rájövök, hogy teljesen ártalmatlan, és *abbahagyom végre ezt a rohadt parázást*.

Harmadik fejezet

Tudtam, hogy terhes vagyok, mert a mellem még sosem nézett ki olyan jól. Ismerem a testem minden rezdülését. Tudom, hogyan tápláljam, hogyan tartsam karban. Gyerekkoromban végignéztem, ahogy a lusta anyám egyre dagadtabbra hízik, és én nem akartam erre a sorsra jutni. Mindennap edzek, sőt, van, hogy naponta kétszer is.

Nagyon hamar megtanultam, hogy az ember nem egy egész, hanem két részből áll, amik együtt alkotnak egészet.

Egyrészt ott van a tudat: az elme, a lélek és a többi megfoghatatlan komponens.

Emellett pedig van egy fizikai valónk, a gép, ami a tudat túlélésének záloga.

Ha tönkretesszük a gépet, meghalunk. Ha elhanyagoljuk, szintén meghalunk. Ha azt hisszük, a tudatunk túlélheti a gépet, meghalunk, miután rájövünk, mekkorát tévedtünk.

Elég egyszerű a képlet. Gondozd jól a fizikai valódat! Tápláld azzal, amire *szüksége* van, nem pedig azzal, amit a tudatod diktál. Az elme ártalmas vágyainak kielégítése semmivel sem jobb, mint amikor a gyengekezű szülő enged a gyereknek. „ *Ó, kicsim! Rossz napod volt? Kérsz egy doboz sütit? Jól van, kicsim, edd csak meg az egészet! Tessék, itt egy üdítő, hogy leöblithesd.* “

A testünk gondozása olyan, mint a gyereknevelés. Néha kemény, néha hatalmas szívás, néha legszívesebben hagynád a francba az egészet, de ha feladod, annak tizennyolc év múlva súlyos következményei lesznek.

Anyámra illik ez a hasonlat: pont annyit törődött velem, amennyit a testével. *Szinte semennyit*. Néha eltűnődöm, vajon még mindig

kövér-e, még mindig elhanyagolja-e a gépét. Tudni nem tudom, mivel évek óta nem láttam.

De most nem vesztegetem az időt arra a nőre, aki úgy döntött, hogy soha többé nem áll szóba velem. Most arról akarok beszélni, amit a baba először ellopott tőlem.

Jeremyről.

Először észre sem vettem a lopást.

Amikor rájöttünk, hogy *az eljegyzésünk éjszakája a teherbe esésem éjszakája* lett, eleinte még boldog is voltam. Boldog voltam, mert Jeremy az volt, és attól eltekintve, hogy a mellem szebb lett, mint valaha, akkor még fogalmam sem volt róla, mit tesz a terhesség a géppel, amiért annyit dolgoztam.

Aztán a harmadik hónap környékén, néhány héttel azután, hogy tudomást szereztem a babáról, megjelentek az első intő jelek. Csak egy aprócska pukli volt, de ott volt. Éppen kiléptem a zuhany alól, és a tükör előtt állva oldalról nézegettem magam. Ahogy a tenyeremet a hasamra simítottam, valami idegen dolgot éreztem, és a pocakom enyhén kitüremkedett.

Undorodtam tőle. Ott helyben megesküdtem, hogy mostantól naponta háromszor fogok edzeni. Láttam, mit tesz a terhesség a legtöbb nővel, ahogy azt is tudtam, hogy a legnagyobb rombolás a harmadik trimeszterben történik. Ha valahogy meg tudnám szülni korábban… mondjuk, a harmincharmadik, harmincnegyedik hét környékén, elkerülhetném a legkártékonyabb részt. Olyan sokat fejlődött az orvostudomány mostanában. A koraszülöttek nagy része simán felépül.

- Nahát!

Leengedtem a kezem, és az ajtó felé kaptam a fejem. Jeremy a keretnek dőlve, összefont karral mosolygott rám.

- Kezd látszani.

- Nem is! - húztam be a hasam.

Nevetve hozzám lépett, és hátulról átölelt. Mindkét kezét a pocakomra tette, és a tükörbe nézve csókot nyomott a vállamra.

- Sosem voltál még ilyen gyönyörű.

Hazudott, hogy jobban érezzem magam, de ezért is hálás voltam.

Még a hazugságai is sokat jelentettek nekem. Megszorítottam a kezét. Maga felé fordított, megcsókolt, és hátrálni kezdett velem, amíg a fenekem a mosdópulthoz nem ért. Felültetett rá, és a lábaim közé állt.

Ő tetőtől talpig fel volt öltözve, mert akkor ért haza a munkából, én viszont totál meztelen voltam a tusolás után. Egyedül a nadrágja állt közénk, és a kis pukli, amit még mindig próbáltam behúzni.

A pulton kezdtük a dugást, de az ágyban fejeztük be.

Jeremy a mellkasomra hajtotta a fejét, és az ujjával lassú köröket rótt a hasamon, amikor egyszer csak megkordult a gyomrom. Próbáltam torokköszörüléssel elnyomni a hangot, de Jeremy felnevetett.

- Valaki éhes.

Megráztam a fejem, de ő felemelkedett a mellemről, és a szemembe nézett.

- Mit kíván a kicsikém? - kérdezte.

- Semmit. Nem vagyok éhes.

Megint nevetett.

- Nem te. A *baba* - paskolta meg a pocakomat. - Nem úgy van, hogy a terhes nők mindenféle fura kaját megkívánnak, és állandóan esznek? Te szinte semmit sem eszel - ült föl. - Meg kell etetnem a lánykáimat.

A *lánykáit*.

- Még azt sem tudod, lány lesz-e.

- Lány lesz. Érzem - mosolyog.

Szívem szerint elhúztam volna a szám, mert az a pukli gyakorlatikig még semmi sem volt. Se fiú, se lány. Csak egy gombóc.

A terhesség elején jártam, ezért abszurd ötletnek tűnt azt feltételezni, hogy a bennem növekvő valami éhes lehet, vagy konkrétan valamilyen ételt kíván. De nem akartam ezen vitatkozni, mert Jeremy annyira izgatott volt a baba miatt, hogy az sem érdekelt, ha többet képzel bele, mint kellene.

Néha még *engem* is megfertőzött az izgalma.

Az elkövetkező hetekben az ő boldogsága tartotta bennem a lelket. Minél nagyobbra nőtt a hasam, annál figyelmesebbé vált, és annál többet puszilgatta esténként az ágyban. Fogta a hajam a reggeli rosszulléteknél, és babaneveket küldözgetett SMS-ben a munkahelyéről. Legalább úgy rákattant a terhességemre, mint én rá. Ott volt velem az első orvosi vizsgálaton. Aztán szerencsére a másodikon is, mert aznap végképp a feje tetejére állt velem a világ.

Ikrek.

Ketten voltak.

Némán léptem ki a rendelőből. Már attól is rettegtem, hogy egy gyerek anyja legyek, hogy szeretnem kell azt az egy valamit, amit Jeremy még nálam is jobban szeret. De amikor megtudtam, hogy ketten vannak odabent, és ráadásul *tényleg* lányok, hirtelen elöntött a pánik, hogy mostantól a harmadik helyre csúszom vissza Jeremy életében.

Próbáltam mosolyt erőltetni az arcomra, amikor róluk beszélt. Úgy tettem, mint akit szétvet a boldogság, amikor megsimogatta a hasam, de valójában gyűlöltem, ha csinálta, mert nem nekem szólt, hanem nekik. Már az sem segített volna, ha idő előtt szülöm meg őket, mert így, hogy ketten voltak, még jobban tönkretették a testemet. Mindennap kirázott a hideg a gondolattól, hogy azok ketten ott nőnek bennem, kinyújtják a bőröm, elcsúfítják a mellem, a hasam és a lábaim közti szentélyt, ahová Jeremy esténként imádkozni járt.

Hogy fog ezek után megkívánni engem?

A negyedik hónapban elkezdtem vetélésért imádkozni. Valahányszor a fürdőbe mentem, mindig vérben reménykedtem.

Elképzeltem, ahogy az ikrek elvesztése után újra én leszek Jeremynek az első. Megint értem fog bolondulni, engem fog imádni, velem fog törődni, és miattam fog aggódni, nem pedig azért, ami bennem nő.

A háta mögött altatókat kapkodtam be, és bort nyakaltam. Bármire képes voltam, hogy elpusztítsam azokat, amik hamarosan elválasztják majd tőlem, de semmi sem használt. Tovább nőttek. A hasam egyre nagyobb lett.

Az ötödik hónapban az oldalunkon feküdtünk az ágyban. Jeremy hátulról dugott, bal keze a mellemen, a jobb a hasamon. Nem szerettem, amikor szex közben a hasamhoz ér, mert arról mindig eszembe jutottak a babák, és lőttek a hangulatnak.

Azt hittem, elélvezett, amikor egyszer csak abbahagyta a mozgást, de aztán rájöttem, hogy azért állt le, mert *ők* megmozdultak. Kihúzta magát belőlem, a hátamra gördített, és a tenyerét a hasamra simította.

- Te is érezted? - kérdezte felvillanyozva.

A merevedése elmúlt. Az izgalma már abszolút nem nekem szólt. A fülét rám tapasztva várta, hogy valamelyik újra megmozduljon.

- Jeremy! - suttogtam.

Puszit nyomott a pocakomra, és felnézett rám.

Lenyúltam az arcához, és játszani kezdtem a tincseivel.

- Szereted őket?

Mosolygott, mert azt hitte, igenlő választ várok.

- Jobban, mint bármit - felelte.

- Jobban, mint engem?

Komoly arccal felmászott hozzám, és a karját a fejem alá csúsztatta.

- Őket máshogy szeretem - puszilt meg.

- Jó, máshogy. De jobban? Az irántuk érzett szereteted erősebb, mint a szerelmed irántam?

Ahogy fürkészte az arcom, reménykedtem, hogy egyszer csak felnevet, és azt mondja: „Ugyan már!” De nem nevetett. A tekintetében őszinteség sugárzott.

- Igen - felelte.

Ez igaz? A válasza összetört, megfojtott, kivégzett.

- De ez így normális - folytatta. - Miért kérded? Lelkifurdalásod van, amiért jobban szereted őket, mint engem?

Nem válaszoltam. Tényleg azt hiszi, hogy ez lehetséges? Hiszen nem is *ismerem* őket.

- Ne legyen bűntudatod! - nyugtatgatott. - Én azt *akarom,* hogy jobban szeresd őket, mint engem. A kettőnk szerelme nem magától értetődő, őket viszont feltétel nélkül szeretjük.

- Én téged is feltétel nélkül szeretlek.

- Ez nem igaz - mosolygott. - Simán tudnék olyasmit csinálni, amiért az életben nem bocsátanál meg nekem. De a gyerekeidnek mindig meg fogsz bocsátani.

Tévedett. Képtelen voltam megbocsátani a létezésüket. Azt, hogy a harmadik helyre száműztek. Nem bocsátottam meg nekik, hogy elvették tőlünk az *eljegyzésünk, éjszakáját*.

Még meg sem születtek, de már egy csomó mindent elloptak tőlem.

- Verity! - suttogta Jeremy, miközben letörölt egy könnycseppet az arcomról. - Jól vagy?

Megráztam a fejem.

- Hihetetlen, hogy így szereted őket, pedig még meg sem születtek.

- Tudom - mosolygott.

Nem dicséretnek szántam, de ő annak vette. Fejét a mellkasomra hajtotta, és a keze visszavándorolt a hasamra.

- Totál kileszek, amikor megszületnek.

Sírni fog?

Nekem, értem, miattam még sohasem sírt.

Talán nem veszekedtünk eleget.

- Ki kell mennem a mosdóba - suttogtam.

Igazából nem kellett, de muszáj volt távol kerülnöm tőle és a hatalmas szeretetétől, amiből mindenkinek jutott, csak nekem nem.

Megcsókolt. Amikor kiszálltam az ágyból, hátat fordított nekem, és még csak eszébe sem jutott, hogy nem fejeztük be a dugást. Elaludt, amíg én a fürdőben egy fém vállfával próbáltam elhajtani a gyerekeit. Fél órán át küszködtem, mire végre görcsölni kezdett a hasam, és vér csörgött le a combomon. Biztos voltam benne, hogy még több követi majd.

Visszamásztam az ágyba, és vártam a vetélést. A karom remegett, a lábam elzsibbadt a sok guggolástól. Fájt a gyomrom, és majdnem elhánytam magam, de nem mertem elmozdulni, mert azt akartam, hogy az ágyban történjen meg a dolog. Magamból kikelve fel akartam rázni Jeremyt, és megmutatni neki a vért. Azt akartam, hogy pánikba essen, aggódjon, sajnáljon, sírjon értem.

Értem sírjon.

7.

AZ UTOLSÓ OLDAL KIESIK A KEZEMBŐL, és a csiszolt fapadlón végigcsúszva eltűnik az asztal alatt, mintha menekülne előlem. Rögtön térdre vetem magam, megkeresem, és visszateszem a többi lap közé, hogy az egész paksamétát elrejtsem valahová. Én… én nem is…

Még mindig Verity irodájának padlóján térdelek, amikor szúrni kezd a szemem. Nem engedem kibuggyanni a könnyeket, mély lélegzetekkel próbálom visszatartani őket, és inkább a térdembe nyilalló fájdalomra koncentrálok, hogy eltereljem a gondolataimat. Nem is tudom, szomorúság vagy düh van-e bennem, csak azt tudom, hogy ezt a sok szörnyűséget egy tébolyult nő írta, akinek most a házában lakom. Lassan felemelem a fejem, és a plafonra szegezem a tekintetem. Most is ott van fent az emeleten, alszik, eszik, vagy a semmibe réved. Érzem a jelenlétét, érzem, hogy nem akar engem itt látni.

És hirtelen már nincs kétségem afelől, hogy az önéletrajz minden szava igaz.

Egy anya sosem írna le ilyeneket magáról - a lányairól -, ha nem lenne igaz. Egy anyának, aki sosem érzett olyasmiket, mint Verity, állmában sem jutnának eszébe ilyen gondolatok. Mindegy, milyen jó író ez a nő, anyaként biztosan nem szégyenítené így meg magát, ha mindez nem történt volna meg.

Aggodalom, szomorúság és félelem kavarog bennem. Ha tényleg megtette, amiről írt - ha féltékenységből megpróbálta elhajtani a magzatokat -, akkor kérdés, mire volt képes még.

Mi történhetett valójában a lányokkal?

A kéziratot hosszas töprengés után a fiókba rejtem más papírok alá. Nem akarom, hogy Jeremy valaha megtalálja. Mielőtt elmegyek innen, meg kell semmisítenem. Bele sem merek gondolni, mit

érezne, ha elolvasná. Már így is ki van borulva a két lánya miatt, hát még, ha megtudná, miket művelt velük a saját anyjuk.

Csak remélni tudom, hogy a szülés után jobb anyává vált, de őszintén szólva félek továbbolvasni ezt az írást. *Kicsit* sem vagyok biztos benne, hogy többet akarok tudni.

Kell valami pia. Nem víz vagy üdítő vagy gyümölcslé.

Kimegyek a konyhába. Rávetem magam a frigóra, de nincs benne bor. Kinyitogatom a fenti szekrényeket, de sehol sem találok alkoholt. Kinyitom a mosogató alatti szekrénykét, de az is tök üres. Visszatérek a hűtőhöz, de csak Crew gyümölcslés dobozai néznek vissza rám, és palackozott víz, ami biztosan nem csillapítaná a remegésemet.

- Jól van?

Hátrafordulok. Jeremy az étkezőasztalnál ül, előtte két újság kiterítve. Aggódva néz rám.

- Van valami alkohol a házban? - kérdezem.

Csípőre teszem a kezem, hogy elrejtsem reszkető ujjaimat. *Fogalma sincs, milyen a felesége valójában.*

Jeremy pár pillanatig fürkészi az arcom, majd a kamrához lép, és a felső polcról leemel egy üveg Crown Royal whiskyt.

- Üljön le! - néz rám együtt érzőn.

Leülök az asztalhoz, és a fejemet a kezembe temetem.

Hallom, ahogy kinyit egy doboz üdítőt, és összekeveri az alkohollal. Leteszi elém a poharat. Olyan gyorsan vetem rá magam, hogy néhány csepp az asztalra löttyen. Jeremy visszaül a székre, és komoly tekintettel mered rám.

- Lowen!

Végig rajtam tartja a szemét, miközben próbálom méltóságteljesen legurítani a whisky-kólámat. Végül csak megrándul az arcom, mert a pia égeti a nyelőcsövemet.

- Mi történt? - kérdezi.

Hát, lássuk csak, Jeremy! Az agy károsult nejed a szemembe nézett, aztán a hálószobája ablakából integetett a fiadnak. Ja, és megpróbálta elhajtani a kisbabáidat, miközben te az ágyatokban aludtál.

-A felesége... - szólalok meg. - A könyvei... Volt egy félelmetes rész, ami nagyon kiakasztott.

- Komolyan? - néz kifejezéstelen arccal, aztán elneveti magát. - Egy könyv készítette ki ennyire?

Vállat vonok, és még egyet kortyolok az italból.

- Verity nagyon jó író - teszem le a poharat az asztalra. - Én pedig, úgy tűnik, ijedős természet vagyok.

- Mégis ugyanabban a műfajban ír, mint ő.

- Néha a saját könyveimtől is kitör a frász - hazudom.

- Akkor talán át kéne nyergelnie a szerelmes regényekre.

- Ez után a szerződés után nem látok más lehetőséget.

Jeremy megint nevet, megrázza a fejét, és összeszedi az újságjait az asztalról.

- Lekéste a vacsorát. De még nem hűlt ki, ha kér.

- Kérek szépen. Muszáj ennem valamit.

A kaja talán lenyugtatja az idegeimet. Az italomat a tűzhelyhez viszem, amin egy fóliával letakart edényben csirkeragu vár. Szedek magamnak egy tányérral, kiveszek egy üveg vizet a hűtőből, és visszaülök az asztalhoz.

- Ezt maga főzte? - kérdezem.

- Igen.

Bekapok egy falatot.

- Nagyon finom - mammogom tele szájjal.

- Köszönöm.

Időközben az aggodalmát mintha jókedv váltotta volna fel. Örülök, hogy ilyennek látom, és szeretnék én is vele mosolyogni, de

azok után, amiket olvastam, egy halom kétség kavarog bennem Verityvel kapcsolatban. Az állapotáról, az őszinteségéről…

- Kérdezhetek valamit?

Jeremy bólint.

- Kérem, szóljon, ha túl tolakodó vagyok, de van rá esély, hogy Verity valaha teljesen felépüljön?

Megrázza a fejét.

-Az orvos szerint kizárt, hogy újra megtanuljon járni és beszélni, mert eddig semmilyen fejlődést nem mutatott.

- Lebénult?

- Nem, a gerincvelője nem sérült. De az agya… úgy működik most, mint egy kisbabáé. Csak az alapreflexekre képes. Tud enni, inni, pislogni és egy kicsit mozogni, de egyik sem szándékos. Remélem, hogy a terápia segít majd valamit, de…

Jeremy a konyhaajtó felé kapja a fejét. Crew leszáguld a lépcsőn, aztán egyszer csak felbukkan pókemberes pizsamában, és Jeremy ölébe ugrik.

Crew. Róla meg is feledkeztem olvasás közben. Ha Verity ugyanúgy gyűlölte volna a lányait születésük után, mint a méhében, kizárt, hogy utánuk újabb gyereket vállalt volna. Ez csak azt jelentheti, hogy idővel kötődni kezdett hozzájuk. Talán azért merte leírni ezt a sok szörnyűséget, mert végül éppúgy megszerette őket, ahogy Jeremy. Talán az, hogy kiírta magából a terhesség alatti gondolatait, egyfajta megkönnyebbülést hozott neki. Mint a katolikusoknak a gyónás.

Ez a gondolat megnyugtat, akárcsak az, amit Jeremy a felesége jelenlegi állapotáról mondott. Verity egy újszülött fizikai és szellemi kapacitásával rendelkezik. Minden más csak az agyam szüleménye.

Crew Jeremy vállára hajtja a fejét. Az iPadjén néz valamit, Jeremy pedig a telefonján olvasgat. Helyesek együtt.

Annyira lefoglaltak a család negatív dolgai, hogy oda sem figyeltem a pozitívumokra. Például Jeremy és Crew szoros

kapcsolatára. Crew imádja az apját. Mindig nevet a közelében, és mindig fesztelenül viselkedik, Jeremy pedig nem fél kimutatni a szeretetét iránta. Az előbb is puszit nyomott a fejére.

- Megmostad a fogad? - kérdezi Jeremy.

- Igen - feleli Crew.

Jeremy feláll, és könnyedén felemeli Crew-t.

- Akkor irány az ágy! - csapja a fiát a vállára. - Köszönj el szépen Laurától!

Crew a sarokról integet nekem, mielőtt Jeremy befordul vele, és eltűnnek az emelet felé.

Feltűnt, hogy Jeremy mások előtt az írói álnevemen szólít, kettesben viszont Lowennek. Az is feltűnt, mennyire tetszik ez nekem. Nem *akarom,* hogy tessen.

Amíg Jeremy Crew-val foglalkozik odafent, én befejezem a vacsorámat, és elmosogatom a tányért. Most már valamivel jobban érzem magam. Nem tudom, mi az oka: az alkohol, az étel vagy a remény, hogy az utolsó rémes fejezetet egy sokkal vidámabb fogja követni. Egy olyan, amiben Verity ráébred, mekkora áldás neki az a két lány.

Ahogy kilépek a konyhából, megakad a szemem az előtér falán lógó családi képeken. Megállok nézelődni. A legtöbb a gyerekekről készült, de némelyiken Verity és Jeremy is szerepel. A lányok egy az egyben az anyjukra ütöttek, Crew viszont inkább Jeremyre.

Olyan szép család voltak! Annyira, hogy fáj ezekre a fotókra nézni. Ahogy szemügyre veszem őket, észreveszem, milyen könnyű megkülönböztetni az ikreket. Az egyiknek kis heg van az arcán, és mindig mosolyog, a másik viszont komoly arccal néz a kamerába.

Az egyik képen megérintem a kislány arcán a heget. Vajon mióta lehetett ott, és hogy szerezhette? Továbbsétálok a régebbi fotók felé, amiken a lányok még egészen kicsik voltak. A mosolygós lány arcocskáján már akkor is ott volt a forradás, tehát valamikor egészen korán történhetett vele valami.

Jeremy lejön a lépcsőn, és ő is nézegetni kezdi a képeket. Amikor megáll mellettem, a sebhelyes ikerre mutatok.

- Ő melyikük?

- Chastin - feleli, majd a másikra mutat. - Ő pedig Harper.

- Nagyon hasonlítanak Verityre.

Nem nézek rá, de a szemem sarkából látom, hogy bólint.

- Hogy szerezte Chastin azt a sebhelyet?

- Azzal született. Az orvos szerint rostos szövet. Valószínűleg valami méhen belüli sérülés okozta forradás volt. Állítólag gyakori dolog, főleg ikreknél, mert kevesebb helyük van odabent.

Jeremyre sandítva azon morfondírozok, vajon tényleg ez-e a magyarázat Chastin sebére, vagy inkább - ki tudja, hogyan - Verity okozta az egyik sikertelen vetélési kísérlete közben.

- Mindkét lány allergiás volt? - kérdezek újra, de amint kicsúszik a számon, riadtan az államhoz kapom a kezem. Csak azért tudok a földimogyoró-allergiáról, mert utánaolvastam a lány halálának, és ezt most már Jeremy is tudja. - Ne haragudjon, Jeremy - mentegetőzöm.

- Semmi baj - feleli. - És nem, csak Chastin volt az. A földimogyoróra.

Ezzel le is zárja a témát, de érzem, hogy a szeme rám szegeződik. Felé fordítom a fejem. Egy darabig farkasszemet nézünk egymással, de aztán a kezemre esik a tekintete. Óvatosan felemeli, és megfordítja.

- És ezt hogy szerezte? - simítja végig a hüvelykujjával a tenyeremen futó forradást.

Ökölbe szorítom a kezem, de nem azért, hogy elrejtsem a sebet. Úgy elhalványult, hogy már alig gondolok rá. Megtanultam nem gondolni rá. Mégis eldugom Jeremy elől, mert ahogy a bőrömhöz ért, az ujja mintha lyukat égetne a tenyerembe.

- Nem emlékszem - vágom rá. - Köszönöm a vacsorát. Most megyek zuhanyozni - mutatok a fürdővel felszerelt hálószoba felé.

Jeremy félreáll az útból. A szobába érve gyorsan magamra csukom az ajtót, és a hátamat nekivetve próbálok megnyugodni. Nem azért, mert Jeremy miatt kényelmetlenül érzem magam. Ő jó ember. Talán a kézirat az oka, mert biztosra veszem, hogy Jeremyben volt elég szeretet, amit egyenlően megoszthatott volna a három gyereke és a felesége között. Még most is megvan. A felesége szinte vegetál, ő mégis önzetlenül szereti.

Ő az a fajta férfi, akibe egy Verity kaliberű nő könnyen fülig beleszerethet, de az életben nem fogom megérteni, hogy juthatott Verity odáig, hogy egy közös gyerek ilyen szintű féltékenységet ébresszen benne.

Azt viszont megértem, mit látott Jeremyben. Jobban is át tudom érezni, mint szeretném.

Ahogy ellököm magam az ajtótól, valami a hajamnál fogva visszahúz. Mi a franc ez? A tincseim beleakadtak valamibe. Kiszabadítom magam, és megfordulok, hogy lássam, mi ejtett csapdába.

Egy retesz.

Jeremy valószínűleg ma szerelte föl. Tényleg nagyon figyelmes. Felnyúlok, és betolom a reteszt. Remélem, nem hiszi, hogy azért emlegettem a zárat, mert nem érzem magam biztonságban a házban. Egyáltalán nem erről van szó. Azért akartam bezárni az ajtót, hogy őket megvédjem *magamtól.*

Bemegyek a fürdőbe, és felkapcsolom a villanyt. A kezemre nézek, végigfuttatom az ujjam a forradásomon.

Miután anya rájött, hogy alva járok, aggódni kezdett. Terápiára küldött abban reménykedve, hogy az majd többet ér, mint az altatók. A terapeutám azt javasolta, hogy teremtsek szokatlan környezetet magam körül, például tegyek akadályokat a szobámba, hogy megnehezítsem a haladásomat alvajárás közben. Az ajtó belső oldalára szerelt zár is egy ilyen akadály volt.

És mégis, évekkel ezelőtt, amikor szinte biztosra vettem, hogy lefekvés előtt magamra zártam az ajtót, másnap reggel törött csuklóval, vérben úszva ébredtem.

8.

UGY DÖNTÖK, NEM FOLYTATOM VERITY ÖNÉLETRAJZÁT. Két nap telt el azóta, hogy olvastam a vetélési kísérletéről, de a kézirat azóta is az íróasztalfiók mélyén hever elrejtve, érintetlenül. Nem nyúlok hozzá, de érzem a jelenlétét. Ott van velem Verity irodájában, és lassan szuszogva bujkál a rakás cucc alatt, amit rápakoltam. Minél többet olvastam belőle, annál nyugtalanabb lettem, és annál kevésbé tudtam a munkára koncentrálni. Nem azt mondom, hogy az életben nem fogok végezni, de amíg szignifikáns haladást nem érek el abban, amiért jöttem, nem hagyhatom, hogy az önéletrajz újra elterelje a figyelmemet.

Észrevettem, hogy pár napja, mióta nem olvasom, Verity közelsége sokkal kevésbé ijeszt meg, mint korábban. Tegnap, amikor az egész napos munka után kimentem a konyhába, Verityt az asztalnál találtam az ápolónővel, Crew-val és Jeremyvel. Az első napokban az irodában töltöttem a vacsoraidőt, ezért nem tudhattam, hogy Verityt mindig lehozzák a közös étkezésekhez. Mivel nem akartam megzavarni őket, inkább visszavonultam.

Ma egy másik ápolónő van itt. Myrnának hívják. Valamivel idősebb Aprilnél, mosolygós, kerek képű, és a rózsaszín arcával olyan, mint egy régi játék baba. Már ránézésre is rokonszenvesebb, mint April. Nem mintha April ellenszenves lenne, de van egy olyan érzésem, hogy nem örül, ha Jeremy közelében lát. Vagy őt az enyémben. Nem tudom, hogy konkrétan velem van-e baja, de az biztos, hogy védi a magatehetetlen gondozottját a nőtől, aki beköltözött az otthonába. Biztosan azt hiszi, hogy amint esténként kiteszi a lábát az ajtón, Jeremy és én azonnal egymásnak esünk Verity régi hálószobájában. *Bár igaza lenne!*

Myrna pénteken és szombaton veszi át April helyét. Most péntek van. Eredetileg ma kellett volna beköltöznöm az új lakásomba, de végül is örülök, hogy másképpen alakult. Teljesen felkészületlenül

távoztam volna innen. A plusz idő, amit kaptam, életmentő. Az elmúlt két napban még két részt elolvastam a sorozatból, és őszintén szólva nagyon élveztem őket. Lenyűgöző volt látni, hogy képes Verity ilyen jól megragadni a gonosz szemszögét, és tisztább képet kaptam arról, merre kellene haladnia a sorozatnak. Mindenesetre még nem adtam fel a reményt, hogy rábukkanok a jegyzetekre, amikért eredetileg jöttem.

Éppen a földön ülve kutatok át egy dobozt, amikor SMS-t kapok Corey-tól.

A Pantem a ma reggeli sajtótájékoztatón bemutatott téged, mint Verity sorozatának új társszerzőjét. E-mailben elküldtem a linket, ha érdekel.

Amint megnyitom az e-mailemet, kopogtatnak az ajtón.

- Szabad! - kiáltok ki.

Jeremy bedugja a fejét a résen.

- Üdv! Kiugróm a szupermarketbe pár dologért. Ha ír egy listát, önnek is bevásárolok.

Kellene pár cucc. Például tampon. Már csak egy-két nap van hátra a menzeszemből, de mivel nem terveztem ilyen sokáig itt maradni, nem hoztam magammal eleget. Csakhogy ezt nem szívesen kötném Jeremy orrára.

Felállók, és leporolom a farmeremet.

-Nem bánja, ha magával megyek? Úgy talán egyszerűbb. Jeremy szélesebbre tárja az ajtót.

- Dehogy, szívesen elviszem. Tíz perc múlva indulunk.

* * *

Jeremy egy sötétszürke, hatalmas kerekű, sáros Jeep Wranglert vezet. Eddig sosem láttam, mert mindig a garázsban állt, de nem

erre számítottam tőle. Inkább egy Cadillac CTX-et vagy egy Audi A8-ast vártam volna. Valamit, ami egy öltönyös fickóhoz illik. Nem tudom, miért látom őt még mindig annak az elegáns üzletembernek, akivel az első nap találkoztam, amikor mindennap melegítőnadrágot vagy farmert visel, állandóan a szabadban dolgozik, és tetemes mennyiségű sáros gumicsizmát halmoz fel a hátsó ajtó előtt. A Jeep Wrangler tulajdonképpen sokkal jobban illik hozzá, mint bármelyik másik autó, amiben elképzeltem.

A háztól pár száz méterre bekapcsolja a rádiót.

- Látta már a Pantem mai sajtó tájékoztatóját? - kérdezi. Kiveszem a mobilomat a táskámból.

- Corey átküldte a linket, de megfeledkeztem róla.

- Mindössze egy mondat az egész a *Publishers Weeklyben* - mondja Jeremy. - Rövid és velős, ahogy kérte.

Megnyitom az e-mailt, és megnézem a linket. Amit Corey küldött, az nem a *Publishers Weeklyre* visz, hanem Verity Crawford közösségi média oldalára, amin a kiadói csapat tette közzé a nagy hírt.

A Pantem Press örömmel jelenti be, hogy Verity Crawford a méltán népszerű Erények-sorozatot mostantól Laura Chase írónővel közösen folytatja. Verity izgatottan várja a közös munkát Laurával, és mindketten lázasan dolgoznak a sorozat felejthetetlen befejezésén.

Verity izgatott? Ez jó. Most már legalább tudom, hogy az ilyen sajtóközlemények köszönőviszonyban sincsenek a valósággal. Elkezdem olvasgatni a kommenteket.

„Ki a tököm az a Laura Chase?”

„MIÉRT ENGEDI ÁT VERITY A MESTERMŰVÉT EGY

IDEGENNEK?”

„Ne! Ne, ne, ne!”

„Így megy ez, mi? A középszerű író befut, és máris lepasszolja a melót egy kontárnak.”

Leteszem a telefont, de ez még nem elég. Lenémítom a hangot, bedobom a táskámba, és behúzom a cipzárt.

-Az emberek kegyetlenek - mormogom a bajuszom alatt. Jeremy felnevet.

- Sosem szabad elolvasni a kommenteket. Verity már évekkel ezelőtt megtanított erre.

Nekem eddig nem kellett ilyesmivel foglalkoznom, mert mindig is kerültem a nyilvánosságot.

- Jó tudni - felelem.

A szupermarkethez érve Jeremy kipattan a kocsiból, és átszalad az én oldalamra, hogy kinyissa nekem az ajtót. Nem vagyok ilyen bánásmódhoz szokva, ezért kissé kellemetlenül érzem magam, de Jeremy valószínűleg még kellemetlenebbül érezné magát, ha hagyná, hogy egyedül szálljak ki. Ő tényleg olyan, amilyennek Verity az önéletrajzban leírta.

Életemben először nyitja ki nekem egy pasi a kocsiajtót. *Basszus!* Ez azért elég gáz.

Amikor megfogja a kezem, hogy kisegítsen, megfeszülnek az izmaim, mert nem tetszik, ahogy a testem az érintésére reagál. Még többre vágyom, holott ennyi sem lenne szabad.

Vajon ő is ugyanígy érez?

Jó ideje nem szexelhetett már. Kíváncsi lennék, hiányolja-e.

Kemény váltás lehetett ez neki. A házasságuk az elején leginkább a szex körül forgott, ami aztán egyik napról a másikra teljesen eltűnt az életéből.

Miért agyalok én a bolt felé menet Jeremy nemi életéről!

- Szeret főzni? - szólal meg Jeremy.

- *Utálni* éppen nem utálok, de mivel mindig egyedül éltem, nem sokszor pepecselek ilyesmivel.

Jeremy magához vesz egy bevásárlókocsit, és bemegyünk a szupermarketbe.

- Mi a kedvenc étele? - kérdezi.

- A taco.

-Az menni fog - nevet, és elkezdi összeszedni a tacóhoz szükséges zöldségeket.

Felajánlom, hogy egyik este spagettit főzök nekik. Ha mást nem is, ezt legalább jól csinálom.

Miközben Jeremy a gyümölcslésoron nézelődik, én átmegyek a pipereosztályra. Veszek tampont, plusz még sampont, zoknit és néhány pólót, mert azt egyáltalán nem hoztam magammal.

Fogalmam sincs, miért szégyellem a tamponjaimat. Úgy csinálok, mintha Jeremy még sosem látott volna ilyesmit, holott őt ismerve simán lehet, hogy Veritynek is ő vette meg az intim holmikat. Simán kinézem belőle.

Mire visszaérek, Jeremy már az élelmiszerrészlegen van. Ahogy közeledem felé, látom, hogy két nővel beszélget, akik a bevásárlókocsijukat hátrahagyva léptek oda hozzá. Jeremy a jégkrémhűtőnek dőlve úgy fest, mint aki legszívesebben villámgyorsan kereket oldana. A két nőnek először csak a tarkóját látom, de mikor Jeremy a válluk fölött rám néz, az egyik, egy csinos szőke, azonnal hátrafordul, és követi a tekintetét. A barna hajú már inkább az én súlycsoportomnak tűnik, de csak amíg meg nem fordul. Ahogy megbámul, azonnal megváltozik róla a véleményem.

Úgy közelítek a bevásárlókocsihoz, mint egy veszélyes vadállathoz: óvatosan, félénken. Belerakjam a cuccaimat, vagy az csak tovább rontana a kínos helyzeten? Úgy döntök, hogy a felső, elkülönített rekeszbe pakolok, ezzel jelezve, hogy Jeremyvel *együtt vagyunk, de nem úgy*.

Miközben ügyködöm, a két nő rám mered, és a szemöldökük minden egyes bepakolt tétellel magasabbra ugrik. A Jeremyhez közelebb álló szőke a tamponos dobozomat fodrozza, majd rám néz, és oldalra dönti a fejét.

- Ön kicsoda?

- Laura Chase - válaszol helyettem Jeremy. - Laura, ők itt Patrícia és Caroline.

A szőke szinte kéjesen veti rá magát a friss pletykaalapanyagra.

- Verity barátnői vagyunk - vet rám leereszkedő pillantást Patrícia. - Verity nyilván jobban van, ha már vendégeket fogad - fordul Jeremyhez magyarázatért. - Vagy Laura netán a *te* vendéged?

- Laura New Yorkból jött, hogy Verityvel dolgozzon.

Patrícia mosolyogva hümmög, majd újra engem vesz kezelésbe.

- Hogy működik ez egyáltalán az íróknál? Mindig azt hittem, hogy a regényírás magányos tevékenység.

- Gyakori tévhit ez az irodalomban járatlan emberek körében - feleli Jeremy, és egy biccentéssel jelzi, hogy részéről lezárta a beszélgetést. - Kellemes délutánt, hölgyeim!

Tolni kezdi a kocsit, de Patrícia ráteszi a kezét.

- Csókoltatjuk Verityt, és mielőbbi gyógyulást kívánunk.

- Átadom - megy el mellette Jeremy. - Üdvözlöm Shermant.

- A férjem neve William - húzza el a száját Patrícia.

- Ja, tényleg - bólint Jeremy. - Folyton összekeverem őket.

Menet közben még hallom Patrícia gúnyos horkantását. A következő sorhoz érve nem bírok tovább a kíváncsiságommal.

- Öhm... ki az a Sherman?

- A fickó, akivel a férje háta mögött kefél.

Döbbenten meredek rá, de ő csak mosolyog.

- Azt a rohadt! - tör ki belőlem a nevetés.

Még a kasszánál is vigyorgok. Életemben nem láttam még ilyen kőkemény nyilvános égetést.

Jeremy elkezdi felrakosgatni az árut a futószalagra.

- Talán nem kellett volna leereszkednem a szintjére, de nem állhatom az álszentséget.

- Pedig álszentek nélkül nem léteznének olyan történelmi jelentőségű karmikus pillanatok, mint az előbbi.

Jeremy mindent kipakol a kocsiból. Próbálom elkülöníteni a saját cuccaimat, de nem enged fizetni.

Miközben a számlát intézi, nem tudom levenni róla a szemem. Határozottan érzek valamit, de nem tudom, mi az. Vonzalom? Nem lenne csoda. *Simán* tudnék vonzódni egy férfihoz, aki olyan hű a beteg feleségéhez, hogy mást meg sem lát. Sőt, olyannyira vak, hogy még a saját feleségét sem látja tisztán.

Lowen Ashleigh belezúg egy elérhetetlen férfiba, aki még nála is ezerszer zűrösebb.

Na, ez az igazi karma.

9.

CSAK ÖT NAPJA ÉRKEZTEM, DE SOKKAL TÖBBNEK TŰNIK. A napok itt ólomlábakon cammognak, ellentétben New Yorkkal, ahol az emberek külön időszámítás szerint rohannak.

Reggel Myrna szólt Jeremynek, hogy Verity az éjjel belázasodott, ezért napközben le sem hozta a szobájából. Én nem bántam, hogy ágyban maradt. Így nem kellett a közelében lennem, és nem kellett látnom az iroda ablakából a levegőzése közben.

Jeremyt viszont szívesen nézem. A hátsó verandán üldögél egyedül, és a tavat bámulja egy hintaszékben, ami vagy tíz perce nem hintázik. Olyan mozdulatlan, hogy néha még pislogni is elfelejt. Elég régóta ül ott.

Jó lenne tudni, mi jár a fejében. A lányokra gondol? Vagy Verityre? Arra, mekkorát fordult az élete az elmúlt évben? Napok óta nem borotválkozott, ezért egyre sűrűbb borosta borítja az arcát. Jól áll neki. Mondjuk, nem nagyon tudok olyat elképzelni, ami *ne* állna jól.

Rádőlök Verity íróasztalára, és az államat a tenyerembe támasztom, de rögtön meg is bánom. Jeremy észreveszi a mozgást, az ablak felé lordul, és egyenesen rám néz. Próbálnám elkapni a tekintetem, és munkát színlelni, de elég egyértelmű, hogy így az asztalra borulva őt bámultam. Nem akarok bujkálással tovább rontani a helyzeten, ezért csak kedvesen rámosolygok.

Nem mosolyog vissza, de nem is fordul el. Ahogy egy darabig egymás szemébe nézünk, valami megmozdul bennem. Kíváncsi lennék, vajon ő is érez-e valamit attól, hogy nézem.

Egyszer csak mély lélegzetet vesz, feláll, és elindul a stég felé. A vízhez érve felveszi a kalapácsát, és nekiesik a megmaradt korhadt deszkáknak.

Valószínűleg csak szeretett volna egy kicsit egyedül lenni anélkül, hogy Crew, Verity, az ápolónő vagy én megzavarnánk.

Kell egy Xanax. Egy hete egy szemet sem vettem be, mert kótyagos leszek tőle, és úgy nehezen tudok az írásra vagy a kutatásra koncentrálni. Mostanra viszont kezdek besokallni az előbbihez hasonló szívdobogtató pillanatoktól. Ha beüt az adrenalin, egyszerűen képtelen vagyok megnyugodni. Akár Jeremyről, akár Verityről vagy a könyveiről van szó, valami mindig kikészít. Ez a ház és a benne lakók sokkal jobban hátráltatnak a munkában, mint egy kis kábulat.

Átmegyek a hálószobába, és előkotrom a táskámból a Xanaxot. Éppen kinyitnám a dobozt, amikor sikoltás hallatszik az emeletről.

Crew.

Az ágyra hajítom a nyugtatót, és felrohanok a lépcsőn. Hallom Crew sírását, mintha Verity szobájából jönne. Legszívesebben sarkon fordulnék, és elfutnék az ellenkező irányba, de mivel egy kisfiú talán bajban van, továbbmegyek.

Kopogás nélkül benyitok Verity szobájába. Crew a földön ül, és az állát fogja. A kezét vér borítja. Egy kés hever mellette a padlón.

- Crew!

Felnyalábolom, és a folyosó végén levő fürdőbe sietek vele. Felültetem a mosdószekrényre.

- Mutasd!

Elhúzom a remegő ujjait az állát ól, és megnézem a sebet. Még mindig vérzik, de nem tűnik túl mélynek. Egy vágás pont az álla alatt. Valószínűleg elesett késsel a kezében.

- Megvágtad magad a késsel? - kérdezem.

Crew elkerekedett szemmel felnéz rám, és megrázza a fejét. Talán titkolni akarja, hogy kés volt nála. Jeremy biztosan nem engedi az ilyesmit.

- Anyu mondta, hogy ne nyúljak a késéhez.

Sóbálvánnyá meredek.

- Az anyukád mondta ezt?

Crew nem válaszol.

- Crew!

Felveszek egy mosdókesztyűt. A torkomban dobog a szívem, de próbálok nyugodt hangnemben beszélni, miközben benedvesítem az anyagot.

- Anyukád beszél hozzád? - kérdezem.

Crew merev tartással ül. Csak a feje mozog, ahogy megrázza. Miközben az állára nyomom a mosdókesztyűt, már hallom Jeremy lépteit a lépcsőn. Nyilván ő is hallotta Crew sikítását.

- Crew! - kiáltja.

- Itt vagyunk - szólok ki.

Jeremy aggodalmas tekintettel szalad be az ajtón. A kezemet Crew állán tartva félrehúzódom az útból.

- Jól vagy, kisöreg?

Crew bólint. Jeremy átveszi tőlem a mosdókesztyűt. Lehajol, megvizsgálja a sérülést, majd felpillant rám.

-Mi történt?

- Azt hiszem, megvágta magát. Verity szobájában találtam rá, és egy kés hevert mellette a padlón.

Ahogy Jeremy Crew-ra néz, a szemében a félelmet csalódottság váltja fel.

- Mit keresett nálad egy kés?

Crew megrázza a fejét, és szipogva próbálja visszafojtani a sírást.

- Nem volt nálam kés. Csak leestem az ágyról.

Kicsit úgy érzem, mintha beárultam volna szegény kölyköt. Igyekszem enyhíteni a helyzeten.

-Tényleg nem volt a kezében. A földön láttam, és arra következtettem, hogy az vághatta meg.

Még mindig zaklatott vagyok attól, amit Crew mondott Verityről és a késről, de emlékeztetem magam, hogy ebben a házban mindenki jelen időben beszél Verityről. Az ápolónő, Jeremy, Crew. Verity nyilván még régebben figyelmeztette a fiát, hogy ne játsszon a késsel, a többit meg már csak én képzeltem bele.

Jeremy kinyitja a Crew mögötti gyógyszeres szekrényt, és kiveszi az elsősegélydobozt. Ahogy becsukja a szekrényajtót, a tükörből rám néz, és a fejével kifelé biccent.

- Nézzen körül! - tátogja.

Kimegyek a fürdőből, de a folyosón megtorpanok. Nem szívesen megyek be abba a szobába, még úgy sem, hogy Verity magatehetetlenül fekszik ott. De mivel én is féltem Crew-t a késektől, összeszedem magam, és továbbmegyek.

Verity ajtaja még mindig tárva-nyitva. Lábujjhegyen osonok be, nehogy felébresszem. *Nem mintha fel lehetne*. Megkerülöm az ágyat, hogy lássam a helyet, ahol Crew-t a földön találtam.

A kés sehol.

Körbenézek, hátha elrúgtam valahová, amikor felemeltem Crew-t, de semmi. Benézek az ágy alá, de a vékony porrétegen kívül semmit sem látok. Benyúlok az ágy melletti éjjeliszekrény alá is, de ott sem találom.

Tudom, hogy volt itt egy kés. Nem csavarodtam be.

Vagy mégis?

A tenyeremet a matracra nyomva feltolom magam a földről, de gyorsan elrántom a kezem. Verity engem néz. A feje jobbra fordul, a szemét rám szegezi.

Úristen! Minden erőmet összeszedve hátrébb kúszom az ágyától. Lassan már méterek választanak el tőle, és mióta beléptem a szobába, csak a fejét mozdította el, mégis eluralkodik rajtam a menekülési ösztön. Az asztalba kapaszkodva felállók, és hátrálni kezdek kifelé. Közben egy pillanatra sem veszem le róla a szemem.

Igyekszem elnyomni a rettegésemet, de végig attól tartok, hogy egyszer csak rám veti magát a késsel, amit a földről szedett föl.

Becsukom az ajtót, és egy darabig a kilincsbe kapaszkodva próbálom lenyugtatni magam. Öt mély lélegzetet veszek, mielőtt visszaindulok a fürdőbe. Remélem, Jeremy nem látja majd a pánikot a szememben, amikor elmondom neki, hogy nem találtam kést.

Mert *volt* ott egy kés.

Remeg a kezem. Nem bízom ebben a nőben. Nem bízom ebben a házban. Tudom, hogy a munka miatt most itt kell lennem, de százszor szívesebben aludnék a bérelt autómban Brooklyn utcáin, mint hogy még egy éjszakát itt kelljen töltenem.

A nyakamat masszírozva lépek be a fürdőbe. Jeremy éppen Crew állát kötözi.

- Szerencse, hogy nem kell összevarrni - mondja a fiának.

Segít lemosni a vért a kezéről, aztán kiküldi játszani. Crew elfut mellettem, be Verity szobájába.

Csodálkozom, hogy egy katatón nő ágyán ülve iPadezni szórakoztató program neki. Persze az is lehet, hogy csak közel akar lenni az anyjához. Csak rajta, kishaver. Én inkább távol tartom magam tőle.

- Megvan a kés? - kérdezi Jeremy a kezét szárogatva.

Válasz közben próbálom leplezni a félelmemet.

- Nem találtam meg.

Jeremy a szemembe néz.

- De látott kést Crew mellett?

- Azt hittem, de már nem vagyok biztos benne. Most nem volt ott.

- Én is körülnézek - sétál ki mellettem Jeremy, de Verity ajtaja előtt megáll, és visszafordul. - Köszönöm, hogy segített Crew-nak. Tudom, milyen elfoglalt volt ma - kacsint rám huncut mosollyal, és bemegy a szobába.

Behunyom a szemem, és hagyom, hogy elöntsön a szégyen. *Ezt megérdemeltem*. Nyilván azt hiszi, hogy egész álló nap őt bámulom az ablakból.

Ha jobban belegondolok, talán két Xanaxot kellene bevennem.

Mire visszaérek az irodába, a nap már lenyugvóban van. Crew hamarosan fürdik, és megy lefeküdni, Verity pedig a szobájában marad éjszakára. Ilyenkor nagyjából biztonságban érzem magam, mert valami oknál fogva egyedül Veritytől félek ebben a házban, és tudom, hogy most órákig nem fogok vele találkozni. Igazából az éjszakákat szeretem itt a legjobban, mert olyankor nem látom Verityt, viszont Jeremyt annál inkább.

Nem tudom, meddig leszek képes letagadni magam előtt a vonzalmamat iránta, ahogy azt sem tudom, meddig győzködöm még magam arról, hogy Verity jobb ember, mint amilyennek tűnik. Most, hogy elolvastam a thrillersorozat eddigi köteteit, azt hiszem, rájöttem a sikere titkára: nagyon is meggyőzően ír a gonosztevő szemszögéből. A kritikusok az egekig magasztalják ezért. Amikor idefelé a kocsiban hallgattam az első részből készült hangoskönyvet, tetszett, hogy a narrátor kissé elmebetegnek tűnik. Kíváncsi voltam, vajon Verity hogyan tudta így beleélni magát a gonosz szereplő helyébe. De azóta megismertem őt.

Jó, ez így nem teljesen igaz, de megismertem azt a Verityt, aki az önéletrajzot írta. Egyértelmű, hogy a fordított szemszögű regények nagyon jól fekszenek neki. Elvégre a mondás is úgy szól, hogy *arról írjunk, amit ismerünk*. Kezdem azt hinni, hogy Verity azért ír mindig a gonosz oldaláról, mert ő maga is az. Egy szörnyeteg, aki nem tud kibújni a bőréből.

Most magamat is elég szörnyű alaknak látom, ahogy kinyitom a fiókot. Megesküdtem, hogy nem fogom megtenni, de nem bírok magammal, elolvasok még egy fejezetet.

Negyedik fejezet

Meg kell hagyni, volt bennük túlélési ösztön. Sehogy sem tudtam megszabadulni tőlük. Nem hatott semmi, sem az elhajlási kísérlet, sem a stikában bekapkodott gyógyszerek, sem a „véletlen” zuhanás a lépcsőről. Az egyetlen kár, amit tenni tudtam bennük, egy kis heg volt az egyik baba arcán. Nem is biztos, hogy én okoztam, Jeremy mégis állandóan azon rugózott.

Pár órával a szülés után - *hál’ istennek császár volt* - a gyerekorvos bejött a kórterembe, hogy megvizsgálja a lányokat. Alvást színleltem, mert féltem találkozni vele. Féltem, hogy keresztüllát rajtam, és rájön, mennyire alkalmatlan vagyok a két vakarcs gondozására.

Mielőtt a doki kiment volna, Jeremy rákérdezett a sebhelyre. A fickó megnyugtatta, hogy semmi komoly. Az egypetéjű ikrek gyakran megkarmolják egymást az anyaméhben. De Jeremyt nem sikerült meggyőznie.

- Ez mély seb. Több mint egy egyszerű karcolás.

- Talán rostos szövet - felelte a doki. - Ne aggódjon, idővel elhalványul.

- Engem nem a *látvány* érdekel - védekezett Jeremy. - Csak félek, nehogy valami súlyos baja legyen.

- Nincs semmi baja. A lányai teljesen egészségesek. Mindketten. *Hihetetlen.*

Miután az orvos és a nővér kiment, négyesben maradtunk Jeremyvel és a lányokkal. Az egyikük abban az üvegbölcsőben vagy miben aludt, a másikat Jeremy a karjában tartotta. Éppen olvadozva mosolygott le rá, amikor észrevette, hogy nyitva van a szemem.

- Szia, anyuci!

Kérlek, ne szólíts így!

Azért rámosolyogtam. Jól állt neki az apaság. Boldognak látszott. Igaz, hogy a boldogságának semmi köze nem volt hozzám, de még a gyötrő féltékenységem ködén át is értékeltem őt. Tudtam, hogy az a fajta apa lesz, aki tisztába teszi őket, segít az etetésnél, és már akkor sejtettem, hogy ezt a tulajdonságát a későbbiekben még jobban fogom becsülni. Csak hozzá kellett szoknom a helyzethez. Az anyasághoz.

- Add ide a sebhelyest! - kértem.

Jeremy olyan grimaszt vágott, mint akinek nem tetszik, amit hallott. Tényleg nem kellett volna így hívnom, de még nem adtunk nekik neveket, és a sebhely volt az egyetlen megkülönböztető jelük.

Jeremy a karomba fektette a gyereket. Lenéztem rá. Vártam, hogy elöntsenek az érzelmek, de semmi. Végigfuttattam az ujjam a hegen. *Úgy tűnik, a fém vállfa nem volt elég erős*. Olyan eszközt kellett volna használnom, ami nyomásra nem hajlik el. Talán kötőtűt? Nem biztos, hogy elég hosszú lett volna.

- Az orvos szerint lehet, hogy karmolás. Már a születésük előtt verekedtek - nevetett Jeremy.

Lemosolyogtam a babára. Nem mintha mosolygós kedvemben lettem volna, csak éppen tudtam, hogy a külvilág ezt várja tőlem. Nem akartam, hogy Jeremy azt higgye, nem szeretem őket ugyanúgy, mint ő. Megfogtam a kezét, és a kisujj amra fontam.

- Chastin - suttogtam. - Te kapod a szebb nevet, ha már a nővéred így elbánt veled.

- Chastin - ízlelgette Jeremy. - Ez tetszik.

- És Harper. Chastin és Harper.

Mindkettőt Jeremy listájáról választottam. Végül is nem voltak olyan vészesek. Azért lett pont ez a kettő, mert többször is emlegette őket, amiből arra következtettem, hogy ezek lehetnek a kedvencei. Reméltem, hogy ha látja, mennyire szeretem őt, azzal elterelem a figyelmét a két másik dologról, amit viszont nem tudok szeretni.

Chastin sírva fakadt, és tekergőzött a karomban. Gőzöm sem volt róla, mit kéne csinálnom vele. Ringatni kezdtem, de fájt a sebem, ezért abbahagytam. Egyre hangosabban bömbölt.

- Talán éhes - vetette fel Jeremy.

Mivel totál belelovaltam magam az ábrándba, hogy a próbálkozásaim után ezek ketten nem élik túl a szülést, bele sem gondoltam a folytatásba. Tudtam, hogy a szoptatás lenne a legjobb választás, de rohadtul nem akartam tönkretenni vele a mellemet, pláne, hogy két gyerekről volt szó.

- Úgy hallom, valaki éhes - táncolt be a nővér a szobába. - Szoptatja őket?

- Nem - vágtam rá azonnal.

Csak azt akartam, hogy táncoljon ki onnan, és hagyjon békén.

Jeremy aggódva nézett rám.

- Biztos vagy benne?

- *Ketten* vannak - feleltem.

Nem tetszett, ahogy Jeremy rám nézett, mintha csalódott volna bennem. Gyűlöltem a gondolatot, hogy ez mostantól már mindig így lesz: mindenben a lányok pártját fogja majd, én pedig nem számítok többé.

- Ez sem bonyolultabb, mint üvegből etetni őket - mondta a táncos lábú nővér. - Sőt, még kényelmesebb is. Nincs kedve megpróbálni? Lássuk, hogy megy.

Jeremyre meredtem, és vártam, hogy megszabadítson a kínzástól. Utáltam, hogy elvárja tőlem a szoptatást, amikor annyi más tökéletes alternatíva lett volna, de a kedvében akartam járni, ezért lehúztam a köntösöm ujját. Azt akartam, hogy örüljön, hogy én vagyok a gyerekei anyja, még ha *én* magam nem is tudtam örülni neki.

Szabaddá tettem a mellem, és a bimbóhoz emeltem Chastint. Jeremy közben le sem vette rólunk a szemét. Látta, ahogy a lánya

rám cuppan, és a feje előre-hátra jár, miközben a keze a bőrömbe nyomódik. Nézte, ahogy a lánya szopizni kezd.

Szörnyen éreztem magam.

Ez a kölyök birtokba vette a cicimet, ami eddig Jeremy vadászterülete volt. Nem tetszett. Hogy vonzódhatna a férjem a mellemhez, ha nap mint nap azt látja, ahogy gyerekek esznek belőle?

- Fáj? - kérdezte Jeremy.

- Nem igazán.

A fejemre tette a kezét, és hátrasimította a hajamat.

- Úgy nézel ki, mintha fájna.

Nem fáj, csak undorító.

Figyeltem, ahogy Chastin tovább cuppog belőlem. A fogamat összeszorítva próbáltam elrejteni, mennyire taszít az egész. Más anyák biztosan csodás élményként élik meg, de engem felkavart.

- Képtelen vagyok rá - suttogtam a fejemet a párnára vetve.

Jeremy lenyúlt Chastinért, és elvette a mellemtől.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam, amikor megszabadított tőle.

- Semmi baj - nyugtatgatott Jeremy. - Akkor tápszert használunk.

- Biztos benne? - kérdezte tőle a nővér. - Úgy tűnt, ügyesen csinálja.

- Biztos. Tápszert kap.

A nővér nem győzködte tovább. Mielőtt kiment, megígérte, hogy mindjárt hoz egy adag Similacot.

Mosolyogtam, mert a férjem mellém állt. Támogatott. Hihetetlenül élveztem, hogy abban a pillanatban én voltam neki az első.

- Köszönöm - néztem rá hálásan.

Puszit nyomott Chastin homlokára, leült vele az ágyam szélére, és hosszasan nézte.

- Őrület - csóválta a fejét hitetlenül. Alig két órája ismerem őket, de a csillagokat is lehoznám értük.

Szívem szerint emlékeztettem volna, hogy *irántam* mindig is így érzett, de nem éreztem alkalmasnak a pillanatot. Kicsit olyan volt, mintha betolakodó lennék egy társaságban, ahová nem tartozom. Ebben az apa-lánya kötelékben nekem sohasem lesz helyem. Már akkor jobban szerette őket, mint engem valaha is. Tudtam, hogy idővel akkor is az ő pártjukat fogná, ha nekem lenne igazam. A helyzet sokkal szörnyűbb volt, mint vártam.

Jeremy az arcához emelte a kezét, és letörölt egy könnycseppet.

- Te most komolyan *sírsz?*- kérdeztem.

Jeremy felém kapta a fejét, és döbbenten meredt rám. Pánikszerűen próbáltam kimosni magam.

- Ez rosszul jött ki - mentegetőztem. - Igazából pozitív értelemben mondtam. Örülök, hogy ennyire szereted őket.

A feszültsége egy csapásra elillant. Visszafordult Chastin felé.

- Még soha senkit nem szerettem ennyire. Hitted volna, hogy képesek vagyunk ilyen szintű szeretetre?

Elhúztam a szám, de inkább nem válaszoltam. *Igen, Jeremy, én már szerettem valakit ennyire. Téged. Négy éven át. Kösz, hogy észrevetted.*

10.

NEM TUDOM, MIN VAGYOK ANNYIRA MEGLEPŐDVE, amikor visszateszem a kéziratot a helyére. A sok kacat hangosan megcsörren, ahogy dühösen betolom a fiókot. *De miért vagyok dühös?* Ez nem az én életem, nem az én családom.

Mielőtt idejöttem, belenéztem a Verity regényeihez írt kommentekbe, és tízből kilenc olvasó bevallotta, hogy legszívesebben földhöz vágta volna a könyvét vagy a Kindle-jét. Most én is pont ezt szeretném tenni a kézirattal.

Reméltem, hogy a lányok megszületése után javul valamicskét a hozzáállása, de épp az ellenkezője történt.

A leírás alapján ridegnek és keménynek tűnik, de én nem vagyok anya. Lehet, hogy az elején mások is éreznek így a gyerekük iránt? Ha igen, az biztos, hogy nem vallják be ilyen nyíltan. Olyan ez, mint amikor egy anya azt állítja, hogy mindegyik gyerekét egyformán szereti, holott valószínűleg megvan a kedvence. Talán ez egy olyan kimondatlan dolog az anyák között, amire csak akkor jövünk rá, ha mi is azok leszünk.

Vagy az is lehet, hogy Verity nem érdemelte meg az anyaságot. Néha én is gondolok a gyerekvállalásra. Lassan harminckettő leszek, és hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem nyomaszt időnként ez a téma. Mi lesz, ha nekem sohasem adatik meg a lehetőség? De ha létezne férfi, akinek szívesen szülnék, az olyasvalaki lenne, mint Jeremy. Verity viszont ahelyett, hogy értékelte volna, milyen csodás apa a férje, inkább neheztelt rá emiatt.

Jeremy szeretete a lányai iránt az elejétől fogva őszintének tűnt. Még most is az. És nem szabad elfelejtenem, hogy csak nemrégiben veszítette el őket. Valószínűleg még mindig gyászol, miközben ápolnia kell Verityt, nevelnie Crew-t, és gondoskodnia kell róla, hogy a család megszokott életszínvonalához szükséges pénzforrás

meglegyen. Az őt ért tragédiák töredéke is padlóra küldené a legtöbb embert, ő viszont mindennel egyszerre birkózik meg.

A héten találtam az egyik irodaszekrényben egy doboz fényképet. Levettem a dobozt, de még nem néztem meg a fotókat. Azzal megint behatolnék a személyes terükbe. Ez a család, de legalábbis Jeremy azzal bízott meg, hogy befejezzem a sorozatot, én viszont állandóan elkalandozom a Verityről kapcsolatos rögeszméim miatt.

De ha Verity tényleg olyan sokat beletesz magából a regényeibe, mint hiszem, akkor muszáj a lehető legtöbbet megtudnom róla. Ez valójában nem is szaglászás, hanem kutatás. Tessék, megvan az igazolás.

Kiviszem a dobozt a konyhaasztalra, leveszem a tetejét, és kimarkolok egy adag fényképet. Kíváncsi lennék, vajon ki nyomtatta ki őket. Az okostelefonoknak köszönhetően az emberek manapság már nem tartanak otthon papírképeket, itt viszont töméntelen mennyiségű gyerekfotó rejtőzik. Valaki sokat dolgozott azon, hogy minden megörökített pillanat kézzel fogható formában is meglegyen. Lefogadom, hogy Jeremy volt az.

Felveszek egy közeli képet Chastinről, és alaposan megnézem a sebhelyét. Tegnap nem tudtam kiverni a fejemből a dolgot, ezért rágugliztam a vetélési kísérletek okozta méhen belüli sérülésekre. Hétszentség, hogy erre többet nem keresek rá. Mint kiderült, rengeteg baba éli túl az ilyen próbálkozásokat, és sokan közülük egy kis sebnél jóval súlyosabb torzulásokkal születnek. Chastinnek hatalmas szerencséje volt. Neki és Harpernek is.

Vagyis… egy darabig.

Hallom, hogy Jeremy jön lefelé a lépcsőn. Nem próbálom elrejteni a fotókat, mert szerintem nem bánja, hogy nézegetem őket.

Amikor belép a konyhába, rámosolygok, és folytatom a bámészkodást. A hűtő felé menet tétován megáll, és a szeme az asztalon álló dobozra szegeződik.

- Úgy érzem, ha jobban megismerem őt, könnyebben bele tudom majd képzelni magam a helyébe - magyarázom. - Segíthet az

írásban.

Lepillantok az egyik képre Harperről, aki szinte sohasem nevetett. Jeremy leül mellém, és felvesz egy Chastinről készült fotót.

- Harper miért nem mosolygott soha? - kérdezem.

Jeremy felém hajol, és kiveszi a kezemből a képet.

- Hároméves korában Aspergert diagnosztizáltak nála. Nehezen mutatta ki az érzelmeit.

Végigfuttatja az ujját a fotón, leteszi, majd kivesz egy másikat a dobozból, és átadja nekem. Ez Verityről és a lányokról készült. Mindhárman egyforma pizsamában vannak. Ha Verity akkoriban nem szerette a lányait, akkor kétségkívül jó színésznő lehetett.

-Az utolsó karácsonyunk Crew születése előtt - meséli Jeremy.

Kimarkol még egy adagot, és böngészni kezdi őket. A lányokról készült képeket hosszasan nézegeti, Verityét viszont simán félreteszi.

- Tessék! - húz ki egyet a halomból. - Ez a kedvenc képem róluk. Egy ritka mosoly Harpertől. Imádta az állatokat, ezért az ötödik születésnapjukra egy kis állatkertet rendeztünk be a hátsó kertben.

Lemosolygok a képre, főleg, mert Jeremy arcára végre egy kis öröm ül ki. Ritka látvány.

- Milyenek voltak? - kérdezem.

- Chastin erős egyéniség volt, igazi amazon. Már egészen kiskorában rájött, hogy Harper más, mint ő, és anyáskodott felette. Meg akarta mondani Veritynek és nekem, hogyan neveljük. Jézusom, amikor Crew megszületett, szinte a közelébe sem engedett minket. Teljesen beleszeretett - teszi le Chastin képét az átnézettek kupacába. - Nagyszerű anya lett volna belőle. - Felvesz egy fotót Harperről. - Harper különleges volt nekem. Nem vagyok biztos benne, hogy Verity ugyanúgy megértette őt, mint én. Mi egy hullámhosszon voltunk, megéreztem, mire van szüksége, érti? Nehezen fejezte ki az érzelmeit, de én tudtam, mi mozgatja, mi teszi boldoggá, mi szomorúja el, még úgy is, hogy ezeket nem tudta

egyértelműen kommunikálni a külvilág felé. Általában boldog volt. Viszont Chastinnel ellentétben őt eleinte nem érdekelte Crew. Csak három-négyéves kora körül figyelt fel rá, amikor már játszani tudott vele. Addig nem tekintette többnek egy bútordarabnál. - Felvesz egy képet a három gyerekről. - Crew azóta egyszer sem kérdezett a nővéreiről. Még a nevüket sem mondta ki.

- Ez aggasztja? - kérdezem.

Jeremy rám néz.

- Nem tudom, hogy aggódnom kéne, vagy inkább megkönnyebbülnöm.

- Valószínűleg mindkettőt - felelem.

Felvesz egy fotót Verityről és Crew-ról, ami közvetlenül Crew születése után készült.

- Pár hónapig terápiára járt, de aggódtam, hogy ez csak rendszeres emlékeztető neki a tragédiára, ezért inkább abbahagytuk. Ha később úgy látom majd, hogy szüksége van rá, újra elviszem. Biztos akarok lenni benne, hogy jól van.

- És ön?

Megint felém fordul.

- Mi van velem?

- *Ön* hogy van?

Hosszan a szemembe néz.

-A világom a feje tetejére állt, amikor Chastin meghalt. Harper halálával pedig teljesen összeomlott - fordul vissza a képekkel teli dobozhoz. - Amikor felhívtak Verity miatt… már csak harag maradt bennem.

- Kire haragudott? Istenre?

- Nem - feleli Jeremy halkan. - Verityre.

Ahogy újra rám emeli a tekintetét, mondania sem kell, miért volt dühös a feleségére. *Szerinte szándékosan hajtott a fának.*

Csend telepszik a konyhára… az egész házra. Jeremy levegőt sem vesz. Egyszer csak hátratolja a székét, és feláll. Én is felemelkedem, mert van egy olyan érzésem, hogy most először vallotta ezt be valakinek. Talán saját magának is. Látom rajta, hogy nem akarja kimutatni előttem az érzelmeit, mert elfordul tőlem, és a kezét a tarkójára kulcsolja. Megérintem a vállát, és szembefordulok vele, akár akarja, akár nem. Karomat a derekára fonom, és az arcomat a mellkasára simítva megölelem. Ahogy mélyet sóhajtva erősen magához szorít, érzem, hogy erre az ölelésre már időtlen idők óta szüksége volt.

Tovább állunk ott, mint ameddig egy ölelésnek tartania kellene. Már mindketten érezzük, hogy nem lenne szabad ilyen sokáig egymáshoz tapadnunk. A szorítása enyhülni kezd, és egyszer csak eljutunk egy pontra, amikor az ölelésnek vége szakad. Most csak összekapaszkodunk. Valószínűleg egyikünk sem került ilyen közel valakihez az utóbbi időben. Olyan csönd van, hogy még azt is hallom, ahogy Jeremy próbálja visszatartani a lélegzetét. A keze tétován elindul, fel a tarkóm felé.

Kinyitom a szemem, mert rá akarok nézni. Valami erő arra késztet, hogy elemeljem a fejem a mellkasától, és hátradöntve a kezébe hajtsam.

Ahogy lenéz rám, nem tudom, hogy megcsókolna vagy elhúzódna tőlem, de akármi volt is a terve, már késő. Az érintésében ott van minden kimondatlan vágy és érzelem. Elakad a lélegzete.

Egyre közelebb húz a szájához, de egyszer csak megvillan a szeme, és leejti a kezét.

- Szia, kisöreg! - néz el a vállam fölött, és hátralép.

Ahogy elenged, meg kell kapaszkodnom a szék hátában, mert hirtelen kétszer olyan nehéznek érzem magam, mint a karjában. Az ajtó felé sandítok. Crew rezzenéstelen arccal néz minket. Ebben a pillanatban nagyon emlékeztet Harperre. Tekintete az asztalon álló fényképes dobozra esik, és rohanni kezd felé. Szinte *ráveti* magát.

Döbbenten félreugrom az útjából. Felmarkolja a fotókat, és dühösen bedobálja őket a dobozba.

- Crew! - szólal meg Jeremy lágy hangon.

Próbálja megragadni a fia csuklóját, de Crew elhúzódik tőle.

- Crew! - hajol le hozzá Jeremy.

Zavarodottnak tűnik, mint aki még sosem látta ilyennek a fiát.

Crew sírva hajigálja be a képeket a dobozba.

- Crew! - próbálkozik újra Jeremy aggódva. - Csak régi fotókat nézegettünk.

Próbálja magához húzni Crew-t, de ő kitépi magát a markából. Jeremy megint megragadja, és a mellkasához szorítja.

- Tedd vissza! - kiabál rám Crew. - Nem akarom, hogy lásd őket!

Felnyalábolom a maradékot, beteszem a dobozba, ráteszem a fedőt, és magamhoz veszem, miközben Crew tekergőzve próbál kiszabadulni Jeremy szorításából. Jeremy felkapja, és gyors léptekkel kiviszi a konyhából. Felmennek az emeletre, én pedig lent maradok remegve, megrendülten.

Mi volt ez?

Percekig egy hang sem hallatszik fentről. Nem hallom, hogy Crew harcolna vagy kiabálna Jeremyvel. Gondolom, ez jó jel, mégis aggódom. Elgyengül a térdem, és húz a fejem. Muszáj lefeküdnöm. Talán tényleg be kellett volna vennem azt a két Xanaxot. Vagy talán nem kellett volna családi fényképekkel parádéznom egy gyászoló család előtt. Talán nem kellett volna majdnem megcsókolnom egy nős férfit. Megdörzsölöm a homlokom. Hirtelen heves késztetést érzek, hogy elrohanjak - sőt, elmeneküljek - ebből a boldogtalan házból, és vissza se nézzek többet.

Mit keresek én még mindig itt?

11.

MÉG A NAP KÖZEPÉN is, amikor az egész környék fényárban úszik, kísérteties hangulatot áraszt ez a hely. Délután négy óra van. Jeremy megint a stégen dolgozik, Crew pedig mellette játszik a homokban.

A házban nyugtalanító rezgéseket érzek. Állandóan itt vibrálnak körülöttem, és képtelen vagyok ignorálni őket. Éjszaka még intenzívebben érezni. Sejtem, hogy mindez nagyrészt a képzeletem szüleménye, de ez cseppet sem nyugtat meg, mivel az elme illúziói legalább olyan veszélyesek lehetnek, mint a valódi fenyegetések.

Tegnap éjjel kimentem a mosdóba, és esküdni mertem volna, hogy lépéseket hallok a folyosón. Halkabbak voltak, mint Jeremy léptei, de Crew-nál hangosabbak. Aztán a lépcsőfokok egyenként megnyikordultak, mintha valaki felfelé osonna. Utána sokáig nem tudtam elaludni. Egy ekkora házban mindig vannak furcsa zajok, de egy író fantáziájával minden ártalmatlan nyikkanás fenyegetővé válhat.

Az irodaajtó felé kapom a fejem. Még most is ideges vagyok, pedig csak April beszél odakint valakihez. Azt a nyugtató hangot használja, amit Verityvel szokott. Mindig úgy szól hozzá, mintha így próbálná visszacsalogatni az életbe. Jeremyt viszont még sohasem hallott am a feleségéhez beszélni. Végül is bevallotta, hogy haragszik rá. De vajon azért szereti még? Leül néha mellé az ágyra, hogy elmondja, mennyire hiányzik neki a hangja? Kinézem belőle, hogy megtenné. Illetve régebben megtette volna. *De most?* Törődik vele, néha segít megetetni, de közvetlenül hozzá beszélni még egyszer sem hallottam.

Talán már ő sem hiszi, hogy Verity még mindig odabent van. Mintha a nő, akiről gondoskodik, már nem a felesége lenne. Talán képes a Verity iránt érzett dühét és csalódottságát félretenni vele szemben, mert úgy érzi, ez a nő már nem ő.

Kimegyek a konyhába enni valamit. Őszintén szólva, nemcsak az éhség csalogat ki, hanem a kíváncsiság is. Látni szeretném, hogyan kommunikál April Verityvel, és hogy Verity reagál-e rá bármilyen formában.

April az étkezőasztalnál ül Verity ebédjével. Kinyitom a frigót, és figyelem, ahogy eteti. Verity állkapcsa szinte gépiesen jár előre-hátra, miután April egy kanál krumplipürét ad a szájába. Csak puha ételeket kap. Krumplipürét, almaszószt, pürésített zöldségeket. Ízetlen, könnyen emészthető kórházi kaját. Kiveszem Crew egyik pudingját a hűtőből, és leülök hozzájuk. April egy pillantással és kis biccentéssel köszön, de ennyi.

Pár falat puding után megpróbálok beszélgetést kezdeményezni a nővel, aki még a tekintetemet is kerüli.

- Mióta dolgozik ápolónőként? - kérdezem.

April kihúzza a kanalat Verity szájából, és mer egy újabb adag krumplit.

- Elég régóta, hogy már csak egy számjegyű évem legyen hátra a nyugdíjig.

- Szép.

- De eddig maga a kedvenc betegem - fordul April Verityhez.

Végig hozzá beszél, holott én tettem fel a kérdést.

- És mióta dolgozik Verityvel?

April megint Veritynek válaszol.

- Mióta is vagyunk mi így együtt? - néz rá, mintha feleletet várna. - Négy hete? Igen - fordul felém. - Hivatalosan négy héttel ezelőtt vettek fel ide.

- Már korábban is ismerte a családot? Mármint Verity balesete előtt.

- Nem.

April megtörli Verity száját, az asztalra teszi az étellel teli tálcát, és rám néz.

- Beszélhetnénk egy percre? - biccent az előszoba felé.

Nem értem, miért kell ehhez kimennünk a konyhából, de felállók, és követem. A falnak dőlve tovább kanalazom a pudingot, és hallgatom, ahogy April zsebre dugott kézzel belevág a mondókájába.

- Nem várom el öntől, hogy ezt tudja, mivel sosem volt dolga ilyen páciensekkel, de nem illik valakit kibeszélni úgy, hogy az illető ott ül velünk.

Megszorítom a kanalam nyelét, lassan kihúzom a számból, és visszadugom a pudingos pohárba.

- Elnézést. Nem szándékosan csináltam.

- Könnyű beleesni ebbe a csapdába, főleg, ha azt hisszük, hogy a beteg nem érzékel bennünket. Verity agya nyilvánvalóan nem úgy működik, mint korábban, de nem tudhatjuk, mennyit dolgoz fel valójában. Kérem, válogassa meg a szavait a jelenlétében!

Ellököm magam a faltól, és kiegyenesedem. Fogalmam sem volt róla, hogy sértően viselkedtem.

- Természetesen - bólintok.

April rám mosolyog, és ezúttal őszintének érzem.

Szerencsére Crew gyorsan véget vet ennek a suta pillanatnak. A kezében valamit szorongatva berohan a hátsó ajtón, átfurakszik April és köztem, és bevágtat a konyhába. April követi.

-Anyu! - lelkendezik Crew. - Anyu, anyu, találtam egy teknőst!

Megáll az anyja előtt, elé tartja az állatkát, és megsimogatja a páncélját.

- Anyu, *nézd* meg!

Magasabbra emeli a teknőst, hogy Verity ránézzen, de persze hiába. Crew még csak ötéves, ezért nyilván nem érti pontosan, miért nem beszél hozzá többé az anyja, miért nem néz rá, és miért nem osztozik az izgalmában. Fájdalom árad szét bennem, amikor rájövök, hogy ez a kisfiú valószínűleg még mindig az anyja gyógyulását várja.

- Crew! - lépek oda hozzá. - Mutasd a teknősödet!

Most elém tartja.

- Nem aligátorteknős. Apu szerint annak tüskék vannak a nyakán.

- Hű, ez nagyon klassz! - dicsérem. - Gyere, keressünk neki odakint egy dobozt!

Crew örömében ugrik egyet, majd kirohan mellettem. Odakint segítek neki teknősházat keresni. Találunk egy régi piros vödröt. Crew lehuppan a fűbe, és az ölébe veszi a kincsét.

Leülök mellé, egyrészt, mert kezdem nagyon sajnálni a kölyköt, másrészt, mert innen jó rálátás nyílik a stégen ügyködő Jeremyre.

- Apu azt mondta, nem lehet több teknősöm, mert az előzőt megöltem.

Felé fordulok.

- Megölted? Hogyan?

- Elvesztettem a házban - feleli. - Anyu találta meg döglötten a kanapé alatt.

Ja, úgy! A fejemben ennél sokkal sötétebb forgatókönyv játszódott le. Egy pillanatig azt hittem, Crew szándékosan nyírta ki a háziállatát.

- Elengedhetjük itt, a fűben, te meg figyelheted, merre megy - javaslom. - Ki tudja, talán elvezet a titkos családjához.

Crew kiveszi a teknőst a vödörből.

- Szerinted van felesége?

- Meglehet.

- Talán gyerekei is vannak.

- Elképzelhető.

Crew leteszi a tekit a fűbe, de az félelmében mozdulni sem mer. Egy darabig csendben várjuk, hogy kibújjon a páncéljából. A szemem sarkából látom, hogy Jeremy felénk közelít. Amikor

közelebb ér, a kezemet napellenzőként a szemem elé tartva felnézek rá.

- Mit találtatok? - kérdezi.

- Egy teknőst - feleli Crew. - De nyugi, nem tartom meg.

Jeremy hálásan rám mosolyog, és leül a fia mellé a fűbe. Crew közelebb kúszik hozzá, de ahogy hozzáér Jeremy karjához, elhúzódik.

- Fúj! Tiszta izzadt vagy.

Tényleg az, de én egy cseppet sem találom undorítónak.

Crew felpattan.

- Éhes vagyok. Megígérted, hogy ma este elviszel valahová. Ezer éve nem voltunk étteremben.

- Ezer éve? - nevet Jeremy. - Múlt héten is elvittelek a McDonald'sba.

- Igen, de mielőtt a nővéreim meghaltak, folyton étterembe jármuk.

Jeremy izmai megfeszülnek. Ő maga mondta, hogy Crew sosem emlegeti a lányokat, ezért ez a pillanat fontosnak tűnik.

Mély lélegzetet vesz, és hátba veregeti a fiát.

- Igazad van. Menj, moss kezet, és készülj össze! Vissza kell érnünk, mielőtt April hazamegy.

Crew a teknősről megfeledkezve berohan a házba. Jeremy egy darabig elgondolkodva néz utána, aztán feláll, és a kezét nyújtva engem is felsegít.

- Lenne kedve velünk tartani? - kérdezi.

Csak egy baráti vacsorára hív a fiával, mégis úgy repes a szívem, mintha randevúra készülnék. Mosolyogva leporolom a farmerem hátulját.

- Nagyon szívesen.

* * *

Mióta megérkeztem Jeremy házába, még nem éreztem késztetést, hogy különösebb gondot fordítsak a külsőmre. Most sem viszem túlzásba a piperézést, de Jeremynek biztosan feltűnt a szempillaspirál, a szájfény, és a tény, hogy most először leengedtem a hajam. Amikor az étterembe érve kinyitotta nekem az ajtót, halkan megjegyezte:

- Nagyon csinos ma este.

A bókja úgy belém ivódott, hogy még a vacsora végén is érzem. Crew Jeremy mellett ül a bokszban, és a desszert óta egyfolytában vicceket mesél.

- Van még egy - mondja. - Hová járnak a pilóták edzeni? Jeremy már ezerszer hallotta ezeket, így nem is próbálkozik válasszal, én meg mosolyogva úgy teszek, mintha nem tudnám.

- A lég-kondiba - dől hátra Crew kacagva az ülésben. Ahogy a saját viccein nevet, az sokkal szórakoztatóbb, mint maga a vicc.

Már jön is a következő.

- Mit mond a kéményseprő, amikor tükörbe néz?

- Mit? - kérdezem.

- A koromhoz képest jól nézek ki. Szerintem még életemben nem nevettem ennyit.

- Most te jössz - mondja Crew. -Én?

- Igen. Te is mondj egy viccet! Atyaég! Sarokba szorított egy ötéves.

- Jól van, hadd gondolkozzam... - Pár másodperccel később elégedetten csettintek. - Megvan. Mi az: zöld, bolyhos, és ha lezuhan egy fáról, agyonüthet.

Crew az állát a tenyerébe támasztva előredől.

- Mmmm. Nem tudom.

- Egy bolyhos, zöld zongora.

Crew nem nevet a viccemen. *Eleinte* Jeremy sem, de néhány másodperc múlva kirobban belőle a röhögés. Rámosolygok.

- Én nem értem - méltatlankodik Crew. Jeremy nevetve rázza a fejét.

- Mi ebben a vicces? - néz fel rá Crew. Jeremy átkarolja.

- Nem az. Éppen az benne a vicces, hogy *nem* vicces. Crew felém fordul.

- A viccek nem így működnek - világosít fel.

- Na, jó, akkor mondok egy másikat. Mi az: piros, és vödör formája van.

Crew vállat von.

- Egy pirosra festett kék vödör.

Jeremy összeszorítja a száját, hogy visszatartsa a nevetést. Nevetni látni talán a legjobb dolog, ami az idejövetelem óta történt.

- Nem vagy valami jó viccben - ráncolja az orrát Crew.

- Ne már! Ezek tök jók voltak - védekezem. Crew csalódottan megrázza a fejét.

- Remélem, a könyveidbe nem szoktál vicceket írni. Jeremy hátradől, és az ülés szélét markolászva majd felrobban jókedvében. Amikor a pincérnő megjelenik a számlával, Jeremy nyúl érte.

- A vendégem - mondja nekem.

A házhoz visszaérve Crew előreszalad.

- Szólj Aprilnek, hogy megjöttünk - kiált utána Jeremy. Miután becsukta a garázsból a házba nyíló ajtót, egyikünk sem igyekszik befelé. Egy sötét sarokba húzódunk a lépcső közelében, de a konyhából kiszűrődő fény enyhén megvilágítja az arcát.

- Köszönöm a meghívást. Jól éreztem magam.

- Én is - veszi le a kabátját mosolyogva Jeremy, és az ajtó melletti fogasra akasztja.

Ma este másképp néz ki, mint szokott… mintha az élet súlya nem húzná le annyira.

- Többször kéne eljárnom Crew-val - morfondírozik. Bólintok, és a kezem a hátsó zsebembe csúsztatom. A következő másodpercekben sűrű csend telepszik ránk. Tisztára, mint az igazi randik végén, amikor az ember nem tud dönteni a csók és az ölelés között.

Természetesen ez esetben egyik sem lenne illendő, mivel ez nem randi volt.

Akkor miért érződött annak?

Mindketten félrenézünk, amikor meghalljuk Crew lépteit dübörögni lefelé a lépcsőn. Jeremy a lábát bámulja. Mielőtt elindul, halk sóhaj szakad fel belőle, mintha Crew megzavart volna valamit. Valamit, amit Jeremy később megbánt volna, én viszont nem annyira.

Mélyet sóhajtva bemegyek Verity irodájába, és magamra csukom az ajtót. Muszáj elterelnem a gondolataimat. Fájdalmas ürességet érzek a gyomromban, és nem hiszem, hogy csak úgy magától elmúlna. Még több ilyen pillanatra vágynék tőle. Pillanatokra, amiket nem kaphatok meg. Amiket nem lenne *szabad* megkapnom.

Átpörgetem Verity önéletrajzát a Jeremyről szóló intim részeket keresve. Sejtem, hogy ez nem fest valami jó képet rólam, mert számtalan okból nem kellene ezt a kéziratot olvasnom, de olvasni még mindig jobb, mint átlépni Jeremyvel azt a bizonyos határt.

A való életben nem kaphatom meg őt, de megtudhatom, milyen az ágyban, hogy legyen mihez nyúlnom, amikor róla fantáziálok. Mert nagy valószínűség szerint fogok.

Ötödik fejezet

Az idegösszeomlás szélén álltam. Ereztem, hogy közeleg. Minimum egy bekattanás, egy dühroham, egy hiszti. Persze ezek közül egyik sem lett volna helyénvaló.

De egyszerűen nem bírtam tovább. Ha nem az egyik bőgött, akkor a másik. Ha nem az egyik volt éhes, akkor a másik. Szinte sohasem aludtak egy időben. Jeremy sokat segített, és átvette tőlem a munka felét, de még így is sok volt. Ha egy gyerekünk lett volna, legalább néha szusszanhattam volna egyet, de kettővel esélyem sem volt rá. Olyan volt, mintha egy-egy gyereket nevelnénk egyedülálló szülőkként.

Jeremy akkoriban még mindig ingadaneladással foglalkozott. A lányok születésekor kivett két hetet, de utána vissza kellett mennie dolgozni. Dadát nem engedhettünk meg magunknak, mert az első kéziratom eladásából kapott előleg nem volt valami sok. Féltem egyedül maradni a két gyerekkel arra a napi kilenc órára, amit Jeremy munkával töltött.

Végül Jeremy visszaállása a munkába lett a legjobb dolog, ami csak történhetett velem. Minden reggel hétkor elindult otthonról Olyankor én is felkeltem vele, hogy lássa, ahogy gondoskodom a lányokról. Miután elment, betettem őket a kiságyukba, kihúztam a bébiőrt, és visszafeküdtem aludni. Az idő tájt többet aludtam, mint életemben bármikor. Egy saroklakásban éltünk, és a lányok szobája nem érintkezett a ház többi lakásával, ezért senki sem hallotta a sírásukat.

Miután bedugtam a fülem, már engem sem zavartak.

A harmadik ilyen nap után úgy éreztem, az életem kezd visszatérni a normális kerékvágásba. Szinte egész nap aludtam, de mielőtt Jeremy hazaért, megetettem és megfürdettem a lányokat, aztán nekiálltam a vacsorának. Esténként arra lépett be az ajtón,

hogy a gyerekek nyugodtak, mert végre ellátták őket, a konyhából pedig finom illatok terjengenek. El sem akarta hinni, milyen jól boldogulok mindennel.

Az éjszakai etetések már nem zavartak, mert teljesen átállt a bioritmusom. Nagyrészt nappal aludtam, amíg Jeremy dolgozott, a lányok meg éjszakára kimerültek az egész napos bömböléstől. Végül is jót tett nekik az a sok sírás, nekem pedig éjszaka volt időm írni és a karrieremmel foglalkozni.

Egyedül a hálószobában nem hoztam a szokásos formámat. Mivel csak négy hét telt el a szülés óta, az orvos még nem javasolta a szexet, de én tudtam, hogy ha nem tartjuk életben a tüzet, az rossz hatással lesz a házasságunkra. A rossz nemi élet olyan, mint egy vírus: még ha minden más rendben van is a kapcsolatban, ez a rész feltartóztathatatlanul megfertőzi a többit.

Eszem ágában sem volt engedni, hogy ez velünk megtörténjen. Egyik este kezdeményeztem Jeremynél, de ő félt, hogy fájdalmat okozna nekem. Igaz, hogy császárral szültem, de így meg a vágás miatt aggódott. A neten olvasta, hogy még csak meg sem ujjazhat, amíg a doki engedélyt nem ad, de a következő vizsgálat csak két hét múlva volt esedékes. Hiába győzködtem, nem akart addig szexelni velem, amíg hivatalosan zöld utat nem kap.

Én viszont nem akartam olyan sokat várni. Képtelen voltam. Hiányzott ő és az érintése.

Egyik éjjel hajnali kettőkor arra ébredt, hogy a nyelvem a farkán kalandozik. Még félálomban volt, de már állt neki, mint a cövek.

Csak onnan tudtam, hogy felébredt, hogy a keze a fejemre vándorolt, és a hajamba túrt. Ettől eltekintve meg sem moccant. Nem emelte fel a fejét a párnáról, hogy rám nézzen, és ez valamiért bejött nekem. Talán még a szemét sem nyitotta ki. Csendben, mozdulatlanul élvezte, ahogy a nyelvemmel az őrületbe kergetem.

Vagy negyedórán át nyalogattam és incselkedtem vele anélkül, hogy a farkát a számba vettem volna. Tudtam, mennyire vágyik rá, mert egyre felajzottabban várta a kielégülést, de én nem voltam

hajlandó a számmal juttatni a csúcsra. Azt akartam, hogy belém hatoljon, és hetek óta először végre megkeféljen.

Türelmetlenül nyomta lefelé a fejemet, és közben halkan könyörgött, hogy szopjam le, de én szembeszálltam az erejével. Tovább csókolgattam és nyalogattam, miközben ő csak arra vágyott, hogy tövig a számba csusszanjon.

Amikor már biztos voltam benne, hogy a benne dúló hév felülírja az irántam érzett aggodalmát, felemelkedtem róla. Ő is felült. A hátamra feküdtem, széttártam a lábam, és már bennem is volt. Nem érdekelte, korai-e vagy sem. Még csak gyengéd sem volt. A nyelvem valóban az őrület határáig ingerelhette, mert olyan keményen dugott, hogy *tényleg* fájt.

Majdnem másfél órán át szexeltünk, mert amint végzett egy menettel, rögtön felszoptam a következőhöz. Kefélés közben egy szót sem szóltunk egymáshoz, sőt, még a végén sem, amikor kimerült teste ernyedten az enyémre nehezedett. Végül legördült rólam, és átölelt. Az ágynemű izzadságtól és ondótól csatakosan csavarodott ránk, de olyan mélyen aludtunk, hogy észre sem vettük.

Akkor már tudtam, hogy nincs semmi baj. Rendben leszünk. Jeremy még mindig ugyanúgy kívánta a testemet, mint régen.

A lányok sok mindent elvettek tőlünk, de a vágya örökre csak az enyém marad.

12.

EZ A FEJEZET MÉG AZ EDDIGIEKNÉL IS JOBBAN FELZAKLATOTT.

Hogy képes egy anya nyugodtan aludni, miközben a kisbabái a szomszéd szobában sírnak? Ennek a nőnek tényleg nincs szíve.

Eddig arra gyanakodtam, hogy Verity szociopata lehet, de egyre inkább az az érzésem, hogy pszichopata.

Elteszem a kéziratot, és Verity számítógépén rákeresek a pszichopata pontos definíciójára. Végigolvasom a jellemzőket. *Beteges hazudozó, alattomos, manipulatív, lelkiismeret-furdalás és megbánás hiánya, érzéketlenség, empátia hiánya, szegényes érzelmi válaszok.*

Verity ezek közül mindegyiket hozza. Az egyetlen, ami nem illik a képbe, a Jeremyhez való ragaszkodása. A pszichopaták nehezen esnek szerelembe, és ha megtörténik is, ritkán tudják fenntartani ezt az állapotot. Általában gyorsan továbblépnek egy kapcsolatból. Verity viszont nem akarta elhagyni Jeremyt, sőt, gyakorlatilag körülötte forgott az élete.

A pasi egy pszichopatát vett el, és fogalma sincs róla, mert Verity mindent megtett, hogy elrejtse előle.

Halkan kopognak. Gyorsan bezárom a gépen az oldalt, és kinyitom az ajtót. Jeremy áll odakint nedves hajjal, fehér pólóban és fekete pizsamaalsóban.

Ilyenkor tetszik a legjobban. Mezítláb, lazán, lezseren. Elképesztően szexi, és utálom, hogy ennyire vonzódom hozzá. Akkor is így lenne, ha nem olvasok annyi intim részletet róla a kéziratban?

- Elnézést, hogy megzavartam, de segítségre lenne szükségem.

- Miben?

Int, hogy kövessem.

- Lent, az alagsorban van valahol egy régi akvárium. Csak annyi lenne a dolga, hogy tartja nekem az ajtót, amíg felhozom. Kitisztítanám, hogy Crew használhassa.

- Mégis megengedi neki a teknőst? - mosolygok.

- Igen. Olyan izgatott volt ma. Most, hogy már egy kicsit idősebb, talán nem felejti majd el etetni. - Jeremy kinyitja az alagsori ajtót. - Lentről jövet befelé nyílik, ezért ha tele az ember keze, nem tudja kinyitni magának.

Jeremy felkapcsolja a lámpát, és elindul lefelé a lépcsőn. Az alagsor olyan, mintha nem is a ház része lenne. Elhagyatottnak és elhanyagoltnak tűnik, akár egy árva utcagyerek. A lépcsők nyikorognak, a fal mentén futó korláton vastagon áll a por. Normál esetben eszembe sem jutna lemenni egy ilyen barátságtalan helyre, főleg egy olyan házban, amitől már alapból kitör a frász, de ez az egyetlen helyiség, amit még nem láttam, és kíváncsi vagyok, mi lehet odalent. Vajon miket rejtegethet itt Verity?

A lefelé vezető lépcsőház sötét, mert a fenti kapcsolóhoz kötött lámpa csak az alagsort világítja meg. Az utolsó lépcsőfokra lépve kellemes meglepetés fogad: a hely közel sem olyan rémes, mint vártam. Balra egy íróasztal áll, amit a jelek szerint régóta nem használtak. A tetején mappák és iratok hevernek, de inkább tűnik tárolóhelynek, mint használatban levő dolgozósaroknak.

Jobbra részben lezárt, részben tető nélküli dobozok sorakoznak, tele az évek során felhalmozott tárgyaikkal. Az egyikből egy babamonitor kandikál ki. Összerezzenek, amikor eszembe jut a fejezet arról, ahogy Verity napközben kikapcsolta a bébiőrt, hogy ne hallja a lányok sírását.

Jeremy a dobozokban és mögöttük kutat.

- Régebben idelent dolgozott? - kérdezem.

- Igen. Volt egy ingatlanügynökségem, és gyakran kellett hazahoznom a munkát. Ez volt az irodám.

Felemel egy lepedőt. Alatta ott lapul a poros akvárium.

- Megvagy! - kiált fel.

Átnézi a kacatokat, hogy az akvárium minden darabja meglegyen. Nekem eközben a karrierjén jár az eszem, amit, mint kiderült, feladott.

- Saját ingatlancége volt? - kérdezem.

Jeremy felemeli az akváriumot, és az asztalhoz viszi. Félretologatom a papírokat az útból, hogy le tudja tenni.

- Igen. Abban az évben nyitottam, amikor Verity írni kezdett.

- Szerette?

Bólint.

- Igen. Sok munka volt vele, de jól csináltam. - Bedugja az akváriumlámpa csatlakozóját a konnektorba, hogy lássa, működik-e még. - Amikor Verity megírta az első regényét, mindketten csak hobbinak tekintettük ezt az egészet. Még akkor sem vettük túl komolyan, amikor a kiadó megvásárolta a jogokat. De aztán hamar híre ment, hogy tehetséges, és egyre több könyvet adott el. Néhány év múlva az én fizetésem az övé mellett már csak zsebpénznek tűnt - nevet, mint aki nem kudarcként, hanem kellemes emlékként gondol vissza a régi időkre. - Mire Crew megfogant, már mindketten tudtuk, hogy kettőnk közül az én munkám vált hobbivá. A keresetemmel nem sokat tudtam hozzátenni az életszínvonalunkhoz. Tulajdonképpen nem volt más választásom, mint abbahagyni a munkát. Túl sok időt vett el a családomtól.

Ahogy kihúzza a dugót, pukkanás hallatszik, és az alagsor sötétségbe borul.

Az orromig sem látok. Tudom, hogy Jeremy előttem áll, de szemmel nem tudom kivenni. Felgyorsul a pulzusom. Jeremy a karomhoz ér.

- Semmi baj - húzza a kezem a vállára. - Lecsaphattam a biztosítékot. Jöjjön mögöttem, és a lépcső tetején nyissa majd ki nekem az ajtót!

Érzem, ahogy az izmai megfeszülnek az akvárium súlya alatt. A vállába kapaszkodva, szorosan mögötte lépkedek a lépcső felé. Lassan halad, valószínűleg miattam. A lépcső tetején megáll, és a hátát a falnak támasztja. Eloldalazok mellette, kitapogatom a kilincset, és kinyitom az ajtót. Kívülről fény árad be a résen át.

Jeremy megy ki először. Amint én is kijutok, becsapom magam mögött az ajtót, és reszketeg sóhaj szakad fel belőlem.

- Látom, nincs oda az alagsorokért - nevet Jeremy.

Megrázom a fejem.

- Csak a *sötét* alagsorokkal van bajom.

Jeremy a konyhaasztalhoz viszi az akváriumot, és alaposan szemügyre veszi.

-Jó poros - veszi fel újra. - Nem bánja, ha a hálószoba fürdőjében mosom le a zuhany alatt? Egyszerűbb lenne, mint a mosdókagylóban.

- Csak nyugodtan - felelem.

Jeremy becipeli az üvegmonstrumot a fürdőmbe. Szívesen segítenék neki, de inkább a magam dolgával foglalkozom. Visszamegyek az irodába, és próbálok a sorozatra koncentrálni, amire szerződtettek. A Verityvel kapcsolatos gondolataim most is ugyanúgy elvonják a figyelmemet, mint minden egyes fejezet elolvasása után. Mégsem tudom abbahagyni. Az egész olyan, mint egy vonatkatasztrófa, és Jeremy nem is tud róla, hogy az áldozatok közt van.

A kézirat helyett most a sorozatot választom, de szinte semmit sem haladok, mire Jeremy végez a fürdőben. Úgy döntök, mára elég volt, és átmegyek a hálóba.

Miután megmostam az arcom és a fogam, átnézem a szekrényben lógó szegényes pólókínálatomat. Most egyikhez sincs kedvem, ezért áttérek Jeremy cuccaira. A póló, amit legutóbb kölcsönadott, egész nap Jeremy-illatot árasztott, és ez kicsit sem volt ellenemre. Végre találok egy trikót, ami elég puha, hogy aludni lehessen benne. Bal

oldalon a mellrészére egy kis feliratot nyomtattak: „Crawford Ingatlan”.

Belebújok, és az ágyhoz megyek. Mielőtt lefeküdnék, elnézegetem a fejtámlán a harapásnyomokat. Közelebb lépek, és végigfuttatom rajtuk az ujjam. Ahogy alaposabban megvizsgálom a támlát, látom, hogy legalább öt-hat helyen össze van harapdálva. Némelyik nyom csak egészen közelről kivehető.

Bemászom az ágyba, és a támla elé térdelek. A lábam közé veszek egy párnát, elképzelve, hogy ebben a pózban Jeremy arcán vagyok, és a támlát markolom. Behunyt szemmel becsúsztatom a kezem Jeremy pólója alá, és arra gondolok, hogy az ő keze simítja végig a hasam, és becézgeti a mellem. Kéjesen felsóhajtok, de ekkor az emeletről érkező hang kizökkent. Felnézek a plafonra, és hallgatom, ahogy Verity kórházi ágya nyikorogva mozog. Kihúzom magam alól a párnát, és a hátamra fekve bámulok felfelé. Azon tűnődöm, vajon mi járhat Verity fejében. Motoszkál valami, vagy teljes a sötétség? Hallja, ahogy beszélnek hozzá? Érzi a nap melegét a bőrén? Meg tudja különböztetni az érintéseket?

A karomat magam mellett pihentetve mereven fekszem, és elképzelem, milyen lenne, ha nem lennék ura a mozdulataimnak. Sokáig maradok ebben a pózban, noha minden perccel egyre nyugtalanabb leszek. Meg kéne vakarnom az orrom. Kíváncsi lennék, vajon Verity hogy van ezzel. Zavarja-e, hogy nem tud felnyúlni és megvakarni az orrát, ha viszket. Vagy talán nem is érzi a viszketést?

Behunyom a szemem, és csak arra tudok gondolni, hogy Verity megérdemli a sötétséget, a mozdulatlanságot, a csöndet. Ráadásul ahhoz képest, hogy pszichopata, még katatón állapotban is képes egy csomó embert a lebénult ujja köré csavarni.

13.

KINYITOM A SZEMEM, ismeretlen szagok csapják meg az orrom. A hangok is szokatlanok.

Tudom, hogy Jeremy házában vagyok, csak éppen… nem a saját szobámban.

A falra nézek. A lenti hálóban világosszürke, ez viszont sárga. *Sárga, mint az emeleti hálókban.*

Az ágy mozogni kezd alattam, de nem úgy, mintha valaki forgolódna mellettem. Ez most más. Olyan… gépies.

Szorosan behunyom a szemem. Úristen! Ne! *Ne, ne, ne! Ugye, nem Verity ágyában fekszem!*

Egész testemben remegek. Lassan kinyitom a szemem, és még lassabban oldalra fordítom a fejem. Amikor meglátom az ajtót, az asztalt és a falra szerelt tévét, olyan gyorsan fordulok le az ágyról, hogy leesem róla. A hátamat a falnak vetve feltolom magam. Újra behunyom a szemem. Olyan ideges vagyok, hogy alig tudom tartani magam. A testem úgy remeg, hogy lélegzéskor szinte hallom a csontok koccanását. Először csak halkan nyöszörgők, de amikor kinyitom a szemem, és meglátom Verityt az ágyon, felsikoltok.

A szám elé kapom a kezem.

Sötét van odakint. Mindenki alszik. Csöndben kell lennem.

Időtlen idők óta nem történt velem ilyen. Talán évek óta. Most viszont megtörtént, és fogalmam sincs róla, hogy kerültem ide. Azért vagyok itt, mert elalvás előtt Verityre gondoltam?

„Az *alvajárás ban nincs rendszer, Lowen. Fölösleges jelentést keresni mögötte. Semmi szándékos nincs benne.*” Hallom a fejemben a terapeutám hangját, de most nem tudok ezzel foglalkozni.

Ki kell jutnom innen. Mozgás, Lowen!

Az ágytól minél távolabb húzódva kiosonok a fal mentén a szobából. Az ajtóhoz érve már könnycseppek folynak le az arcomon. Kirohanok a folyosóra, egyenesen Jeremy karjába.

- Hé! - állít meg, és maga felé fordít.

Amikor látja a könnyeimet és a félelmet a szememben, enyhít a szorításon. Kitépem magam a markából, és rohanni kezdek. Végig a folyosón, le a lépcsőn, be a szobámba, egészen az ágyig.

Miért! Miért!

Összegömbölyödöm az ágyneműn, és az ajtóra meredek. A csuklóm fájdalmasan lüktetni kezd. A másik kezemmel megragadom, és a mellkasomhoz szorítom.

Kinyílik, majd becsukódik az ajtó. Jeremy meztelen felsőtesttel, vörös pizsamaalsóban jön be a szobába. Csak annyit látok, hogy valami vörös kockás anyag suhan felém. Jeremy letérdel, a karomra teszi a kezét, és fürkésző tekintettel néz rám.

- Mi történt, Lowen?

- Sajnálom - suttogom a szememet törölgetve. - Nagyon sajnálom.

-Mit?

Megrázom a fejem, és felülök az ágyban. Muszáj megmagyaráznom neki. A felesége szobájában talált az éjszaka közepén, szóval nyilván ezer kérdése van. Kár, hogy nem igazán tudok válaszolni rájuk.

Jeremy leül mellém az ágyba, és az egyik lábát felhúzva felém fordul. Mindkét kezét a vállamra teszi, leereszti a fejét, és komolyan néz rám.

- Mi történt, Low?

- Nem tudom - hintázok előre-hátra. - Néha alva járok. Régóta nem csináltam, de este bevettem két Xanaxot, és talán… nem is tudom…

A hisztérikus hangom hűen tükrözi a lelkiállapotomat. Jeremy nyilván érzi a zaklatottságomat, mert magához húz, és szorosan

átölelve próbál megnyugtatni. Egy darabig nem kérdez semmit, csak lágyan simogatja a tarkómat. Jólesik a támogatása, de közben bűntudatom van. Mintha nem érdemelném meg.

Egy idő után elhúzódik tőlem, és a kérdés megállíthatatlanul szalad ki a száján:

- Mit keresett Verity szobájában?

Megrázom a fejem.

- Nem tudom. Ott ébredtem. Nagyon megijedtem, sikítottam, és…

Jeremy megszorítja a kezem.

- Semmi baj.

Szeretnék hinni neki, de nem tudok. *Hogy alhatnék ezek után ebben a házban?*

Meg sem tudnám számolni, hányszor ébredtem fel random helyeken. Egy időben olyan gyakran történt, hogy három zárat szereltem belülről az ajtómra. Nem szokatlan ez számomra, de nem értem, a rengeteg szoba közül miért kellett pont Verityében ébrednem.

- Ezért szeretett volna zárat? - kérdezi Jeremy. - Hogy ne tudjon kijutni a szobából?

Bólintok, amit ő valamiért nagyon viccesnek talál.

- Jézusom! - nevet. - Én meg azt hittem, hogy *tőlem* fél.

Örülök, hogy próbálja könnyedén kezelni a helyzetet, mert nekem valahogy nem megy.

-Nyugi! *Nyugi!* - emeli fel gyengéden az állam, hogy a szemébe nézzek. - Nincs semmi baj. Az alvajárás ártalmatlan.

Erélyesen megrázom a fejem.

- Nem. *Nem,* Jeremy. Nem az. - A csuklómat szorongatva a mellkasomhoz emelem a kezem. - Ébredtem már odakint, kapcsoltam be sütőt és tűzhelyet. Egyszer… - fújom ki a levegőt - … álmomban eltörtem a kezem, és csak másnap reggel, ébredéskor éreztem a fájdalmat.

Borzongás fut végig a testemen, ahogy eszembe jut, hogy ma újabb felkavaró tétellel bővítettem az alvajárós sztorijaim listáját. Öntudatlanul felmentem a lépcsőn, és bemásztam abba az ágyba. Ha erre képes vagyok, mi más jöhet még?

Álmomban nyitottam ki a reteszt, vagy elfelejtettem bezárni? Nem emlékszem.

Felkelek, és a beépített szekrényhez vágtatok. Gyorsan kikapom a bőröndömet, és azt a néhány pólót, amit magammal hoztam.

- Jobb lesz, ha megyek.

Mivel Jeremy nem mond semmit, folytatom a csomagolást. Bemegyek a fürdőbe összeszedni a piperecuccaimat. Jeremy megjelenik az ajtóban.

- Tényleg el akar menni?

Bólintok.

- Verity *szobájában* ébredtem. Azok után, hogy zárat szerelt az ajtómra. Mi van, ha újból megtörténik? Ha legközelebb megijesztem Crew-t? - Kinyitom a zuhanykabint, és magamhoz veszem a borotvámat. - Már az első itt töltött éjszaka előtt szólnom kellett volna erről.

Jeremy kiveszi a kezemből a borotvát, visszateszi a neszesszeremet a polcra, aztán a fejemre fonja a kezét, és a mellkasára húz.

- Csak alva jár, Low - nyom egy puszit a fejem búbjára. - Ez nem olyan nagy dolog.

Nem olyan nagy dolog?

Keserűen felnevetek.

- Bárcsak anyám is így látta volna!

Amikor Jeremy elhúzódik, aggodalom süt a szeméből. De vajon *értem* vagy *miattam* aggódik? Visszakísér a szobába, int, hogy üljek le az ágyra, ő pedig elkezdi visszaakasztgatni a vállfákról leszaggatott pólóimat.

- Szeretne beszélni róla? - kérdezi.

- Pontosan melyik részéről?

- Arról, hogy az anyja miért csinált nagy ügyet az alvajárásból.

Nem akarok beszélni róla. Nyilván jól értelmezi az arckifejezésemet, mert a keze az egyik pólómmal félúton megáll. Visszadobja a bőröndbe, és leül mellém az ágyra.

- Nem akarok nyersnek tűnni - néz rám komolyan -, de van egy fiam. Ha ön ennyire aggódik amiatt, hogy mire képes álmában, azzal *engem* is megijeszt. Miért fél ennyire saját magától?

Az agyam egy része azt súgja, hogy védjem meg magam, de nem nagyon menne. Nem mondhatom neki, hogy ártalmatlan vagyok, mert én sem tudhatom biztosan. Nem mondhatom, hogy többet nem járok alva, mert húsz perce is megtörtént. Egyedül azzal védekezhetnék, hogy közel sem vagyok olyan szörnyeteg, mint a felesége, de azt meg valószínűleg nem hinné el.

Egyelőre még nem vagyok szörnyeteg, de nem merném teljes biztonsággal állítani, hogy sosem leszek az.

Az ágyra szegezem a szemem, és nagyot nyelve felkészülök a vallomásra. A csuklóm megint lüktetni kezd. Lenézek rá, és az ujjammal végigsimítom a tenyeremen futó forradást.

- Nem is éreztem, amikor történt - vágok bele. - Tízéves koromban egy reggel felébredtem, és amint kinyitottam a szemem, éles fájdalom hasított belém a csuklómtól a vállamig. Aztán meg mintha valami éles fény robbant volna fel a fejemben. Üvöltöttem a fájdalomtól. Anya berohant a szobámba. Emlékszem, iszonyatos fájdalmak közt fetrengtem az ágyamban, de abban a pillanatban rájöttem, hogy az ajtóm nyitva van. Biztos voltam benne, hogy előző este bezártam. - Felemelem a tekintetem a kezemről, és Jeremyre nézek. - Nem emlékeztem semmire, de vér borította a takarómat, a párnámat, a matracot és a ruhámat. A lábam koszos volt, mintha éjszaka kint jártam volna, pedig arra sem emlékeztem, hogy kimentem a szobámból. A házunkban voltak biztonsági kamerák, amik a bejárat környékét és a ház belsejét is vették. Mielőtt anya

megnézte volna a felvételeket, bevitt a kórházba, hogy összevarrják a sebemet, és megröntgenezzék a csuklómat. Amikor késő délután hazaértünk, megkereste az előkertre néző kamera anyagát, és leültünk a kanapéra megnézni.

Felveszem az éjjeliszekrényről a vizemet, hogy megnedvesítsem a kiszáradt torkom. Mielőtt folytatnám, Jeremy a térdemre teszi a kezét, és a hüvelykujjával biztatóan megsimogat. A szemébe nézek, és folytatom a történetet.

- A felvétel szerint hajnali háromkor kimentem a verandára, felmásztam a keskeny korlátra, és ott álltam. Eleinte csak ennyi történt. Csak… álltam a korláton. Egy órán át, Jeremy. Egy órán át néztük a felvételt, és közben reménykedtünk, hogy lefagyott, mert senki sem képes ilyen hosszan egyensúlyozni. Természetellenes volt, hogy meg sem mozdultam. Meg sem szólaltam. Aztán egyszer csak… leugrottam. Esés közben megüthettem a csuklóm, de nem mutattam semmilyen reakciót. Két kézzel feltoltam magam, és felsétáltam a veranda lépcsőjén. Látszott, hogy a kezemből vér csöpög a földre, de én kifejezéstelen arccal lépkedtem tovább. Egyenesen visszamentem a szobámba, és elaludtam. Ebből az egészből semmire sem emlékszem. Hogy lehet, hogy ekkora fájdalmat okoztam magamnak, és meg sem éreztem? Hogy állhattam azon a korláton egy órán át anélkül, hogy akár egyszer is meginogtam volna? Az a felvétel jobban megrémisztett, mint a sérüléseim.

Jeremy megint megölel, én pedig hálásan csimpaszkodom belé.

- Anya ezek után kéthetes pszichiátriai kivizsgálásra küldött - mormogom a mellkasába. - Mire hazaértem, ő átköltözött a tőlem távolabbi vendégszobába, és három zárat szerelt belülről az ajtajára. A saját anyám rettegett tőlem.

Jeremy a hajamba temeti az arcát, és mélyet sóhajt.

- Sajnálom, hogy ezt át kellett élnie.

Szorosan behunyom a szemem.

- És azt is sajnálom, hogy az anyja nem kezelte jól a helyzetet. Ez biztosan fájt.

Pontosan erre volt szükségem ma este. A hangja lágy és gondoskodó, a karja oltalmazó, a jelenléte megnyugtató. Nem akarom, hogy elengedjen. Nem akarok arra gondolni, hogy Verity ágyában ébredtem. Nem akarok arra gondolni, mennyire nem bízom az alvó önmagamban, sőt, még az éberben sem.

- Holnap tovább beszélgetünk - húzódik el Jeremy. - Igyekszem kitalálni valamit, amitől jobban érezhetné magát. De most próbáljon aludni, rendben?

Biztatóan megszorítja a kezem, és az ajtó felé indul. Pánikba esem a tudattól, hogy egyedül maradok, és újra elalszom.

- És most mit csináljak? Elég, ha magamra zárom az ajtót? - kérdezem.

Jeremy az ébresztőórára néz. Tíz perc múlva öt. Pár pillanatig az órára mered, majd visszajön hozzám.

- Feküdjön le! - emeli fel a takarót.

Bemászom az ágyba, ő pedig becsusszan mögém, hátulról átölel, és az állát a fejemre támasztja.

- Majdnem öt óra van. Én már nem fogok visszaaludni, de itt maradok, amíg elalszik.

Nem simogatja a hátam, és nem nyugtatgat. A karja olyan mereven kulcsolódik rám, mintha nem akarná, hogy bármi módon félreértelmezzem a helyzetünket, de bármilyen kellemetlenül érzi is magát, mindenképpen értékelem, hogy a *kedvemért* vállalja ezt a helyzetet. Behunyom a szemem, és próbálok elaludni, de folyton Verityt látom magam előtt, és hallom fentről az ágynyikorgást.

Hat is elmúlt, mire Jeremy úgy érzi, hogy végre elnyomott az álom. Ahogy kihúzza alólam a kezét, ujjai a hajamba túrnak, és gyors puszit nyom a fejemre. Az egész csak egy pillanatig tart, de az emléke jóval azután is velem marad, hogy kimegy a szobából, és becsukja az ajtót.

14.

NEM SIKERÜLT VISSZAALUDNOM, ezért aztán reggel nyolckor már a második bögre kávét töltöm ki magamnak. A mosogatónál állva kibámulok az ablakon. Hajnali öt körül, miközben Jeremy mellett fekve alvást színleltem, eleredt az eső.

April autója begördül a sáros felhajtóra. *Kíváncsi lennék, vajon Jeremy elmeséli-e neki az éjszaka történteket.*

Ma reggel még nem is láttam. Gondolom, odafent van, mert az ápolónő érkezéséig általában nem szokott lejönni. Nem akarok a konyhában összefutni Aprillel, ezért elindulok az iroda felé. Útközben váratlanul Jeremybe botlom, aki hátrahőköl, és elkapja a vállam, hogy csillapítsa az ütközést. Kész szerencse, így nem löttyen ki az életmentő kávém.

Jeremy fáradtnak tűnik, de nem hibáztatom, elvégre én tehetek róla.

- Jó reggelt! - köszön minden meggyőződés nélkül.

- Jó reggelt! - suttogom, bár nem tudom, miért. Mellém áll, és felém hajol, mintha nem akarná, hogy bárki hallja, amit mondani fog.

- Mit szólna, ha zárat szerelnék az ajtajára?

A kérdése összezavar.

- Úgy értem, *kívülről* - pontosít.

- Bezárhatom kívülről, miután lefeküdt, és kinyitnám, mielőtt felébred. Ha közben ki szeretne jönni, üzenhet vagy felhívhat, és egy pillanat alatt itt vagyok. Arra gondoltam, talán jobban aludna, ha tudná, hogy nem juthat ki a szobából.

Nem is tudom, mit gondoljak erről. Nem értem, miért érzem ezt drasztikusabb megoldásnak, mint a benti zárat, amikor mindkettő ugyanazt a célt szolgálja, hogy benntartson a szobában. Maga a

bezártság gondolata nem valami megnyugtató, de az még *kevésbé,* hogy megint kijuthatok.

- Jó ötlet. Köszönöm - felelem.

April belép a házba. A konyha előtt megtorpan. Jeremy még mindig rám néz, mintha észre sem venné őt.

- Jobb lenne, ha ma pihenne - mondja nekem.

Aprilre pillantok, majd vissza Jeremyre.

- Inkább elfoglalom magam.

Egy másodpercig rajtam tartja a szemét, majd megértően bólint.

- Jó *reggelt!*- rúgja le April a sáros cipőjét az ajtónál.

- Jó reggelt, April - köszönti Jeremy lazán, mint akinek nincs takargatni valója.

Elmegy mellette, és kilép a hátsó ajtón. April nem mozdul, csak bámul rám az orra hegyére csúszott szemüvege fölül.

- Jó reggelt, April.

Én nem tűnök olyan ártatlannak, mint Jeremy.

Visszamegyek Verity irodájába, hogy elkezdjem a munkát, noha még messze nem tettem túl magam az éjszakán.

A délelőttöt a neten lógva töltöm, nagyrészt az e-mailjeim olvasgatásával. Corey átküldött pár interjút, amire válaszokat várnak. Eddig sosem kellett ilyesmivel foglalkoznom. A legtöbb kérdés ugyanarra vonatkozik: tudni akarják, miért kért fel Verity társszerzőnek, mit tervezek hozzátenni a közös munkához, és az írói tapasztalatom mennyiben jogosít fel rá, hogy vele dolgozhassak. A válaszok nagy részét sima másolás-beillesztés módszerrel rendezem le.

Ebéd után elkezdem összerakni a hetedik kötet vázlatát. Már feladtam, hogy bármi használhatót találjak, ezért a nulláról kell kezdenem. Ez alapból sem könnyű, hát még úgy, hogy totál kimerült és nyugtalan vagyok az éjszaka miatt. Próbálok nem gondolni rá.

Délután tacoillat csapja meg az orrom. Elmosolyodom, amikor eszembe jut, hogy Jeremy az én kedvemért készíti. Biztos vagyok benne, hogy szokás szerint most is félretesz nekem egy tányérral későbbre. Nem szívesen vacsoráznék velük úgy, hogy April és Verity is az asztalnál ül.

A következő percekben azon tűnődöm, miért is félek annyira Veritytől. Lenézek az íróasztalfiókra, amibe a kéziratot rejtettem. *Csak még egy fejezet, és abbahagyom. Ez lesz az utolsó.*

Hatodik fejezet

Hat hónap telt el a születésük óta, és még mindig azt kívántam, bár ne léteznének. De léteztek, és Jeremy imádta őket. Ezért aztán én is próbálkoztam. Néha eszembe jutott, hogy nem ér ennyit az egész. Legszívesebben összepakoltam volna a cuccaimat, és örökre elhúztam volna innen. Egyedül Jeremy tartott vissza. Tudtam, hogy nélküle sosem lenne olyan az életem, amilyennek szeretném. Két választásom maradt:

Maradni vele és a két lánnyal, akiket jobban szeret nálam.

Nélküle élni.

Innentől már csak csomagban kaphattam meg őt. Gyűlöltem magam, amiért nem védekeztem. Hülye voltam, hogy azt hittem, menni fog ez nekem, és minden rendben lesz. Semmi sem volt rendben. Velem legalábbis nem. Úgy éreztem, mintha a családom egy hógömbben élne. Belül minden meghitt és tökéletes volt, de én nem voltam ennek része, csak kívülről figyelhettem.

Aznap éjjel havazott odakint, de a lakásban jó meleg volt, én mégis borzongva ébredtem. Sőt, *reszketve*. Nem tudtam uralkodni magamon. Olyan eleven rémálmom volt, hogy még órákkal később is éreztem a hatását. Mint egy álom-macskajaj.

A jövőről álmodtam, az ikrekről, Jeremyről és magamról. A lányok úgy nyolc-kilencévesek lehettek. Mivel nem sokat tudok a kölykökről, fogalmam sincs, melyik életszakaszban hogy néznek ki, de ahogy felriadtam, *éreztem,* hogy nyolc- vagy kilencévesek lehetnek.

Álmomban elmentem a hálószobájuk előtt. Ahogy bekukkantottam, valami megmagyarázhatatlan dolgot láttam. Harper Chastin fölé hajolt, és egy párnát nyomott az arcára. Az ágyhoz rohantam, félve, nehogy túl késő legyen. Lelöktem Harpert a

nővéréről, és levettem Chastin fejéről a párnát. Ahogy megláttam, a szám elé kaptam a kezem.

Semmi nem volt ott. Chastin arca teljesen sima volt, mint egy kopasz tarkó. Nem volt forradása, nem volt szeme, nem volt szája. Semmi, amin át megfulladhatott volna.

Harperre néztem, aki vészjósló tekintettel nézett vissza rám.

- Mit *műveltél?*

Aztán felébredtem.

A reakcióm nem az álomnak szólt. Attól ijedtem meg, hogy a látottakat egyértelmű figyelmeztetésnek éreztem, és ez teljesen kiakasztott. A térdemet átölelve előre-hátra ringattam magam az ágyon, és azon tűnődtem, mi ez az érzés. Fájdalom. Egyértelműen fájdalom, és még valami… *szomorúság*.

Bánatot éreztem volna álmomban? Amikor halottnak hittem Chastint, zokogva térdre akartam rogyni. Ugyanígy éreztem, amikor Jeremy esetleges halálára gondoltam. Ha ő nem lenne, én is megszűnnék létezni.

Úgy megrohantak az érzelmek, hogy elsírtam magam. Lehet, hogy végre kötődöm hozzájuk? Vagy legalábbis Chastinhez? Ilyen lenne az anyaság? Annyira szeretni valakit, hogy az elvesztésének puszta gondolata fizikai fájdalmat vált ki belőlünk?

A lányok fogantatása óta ez volt a legtöbb érzelem, amit ki tudtam csikarni magamból irántuk. Igaz, hogy csak az egyikük iránt, de már ez is haladásnak számított.

Jeremy az oldalára fordult, és kinyitotta a szemét.

- Jól vagy? - kérdezte, amikor meglátta, hogy a térdemet átölelve ülök az ágyon.

Nem akartam, hogy faggatni kezdjen, mert Jeremy általában mesterien szedi ki belőlem a gondolataimat. Ezt viszont titokban akartam tartani előtte. Hogy vallhatnám be neki, hogy végre megszerettem az egyik lányunkat? Azzal kvázi beismerném, hogy eddig egyiket sem szerettem.

Tennem kellett valamit. Elterelni a gondolatait, hogy ne kérdezősködjön többet. Tapasztalatból tudtam, hogy Jeremy nem tud vallatni, ha a farka a számban van.

Lejjebb kúsztam a matracon, és mire tettre készen fölé hajoltam, már állt neki, mint a cövek. Kivettem belőle mindent, amit tudtam.

Imádtam a nyögéseit. Általában csendes szerető volt, de néha, amikor váratlanul kaptam el, elvesztette az önuralmát. Most egészen eufórikus állapotba került. Azon tűnődtem, előttem hány nő csalhatta ki belőle ezeket a kéjes hangokat. Hány másik száj tapadhatott a farkára? Hagytam, hogy az enyémből kicsusszanjon.

- Hány nő szopott már le? - kérdeztem.

Felkönyökölt, és meglepetten nézett le rám.

- Ez most komolyan kérdezed?

- Csak kíváncsi vagyok - feleltem.

Nevetve visszaejtette a fejét a párnára.

- Nem tudom. Sosem számoltam.

- De mégis? - cukkoltam tovább, és lovagló ülésben rátelepedtem. Tetszett, ahogy a teste megrándult alattam, és belemarkolt a combomba. - Ha nem vágsz rá azonnal egy számot, akkor az több, mint öt.

- Ötnél mindenképpen több - jött a válasz.

- Több mint tíz?

- Talán. Valószínűleg. *Igen*.

Fura, hogy *azokra* a nőkre nem voltam féltékeny, de két csecsemőre igen. Talán, mert ők az élete részei voltak, míg a régi kurvái csak… a múltat jelentették.

- Több volt, mint *húsz?*

Felemelte a kezét, és megszorította a mellem. A szemében láttam, hogy most én következem. Meg fog dugni, méghozzá keményen.

- A húsz nagyjából stimmel - suttogta.

Magához húzott, a száját az enyémhez emelte, és a kezét közénk csúsztatva simogatni kezdett odalent.

- És a te puncidat hányán nyalták ki? - kérdezte.

- Ketten. Egyesekkel ellentétben én nem vagyok prosti.

Nevetése a számat csiklandozta. A hátamra gördített.

- De beleszerettél egy prostiba.

- *Egykori* prostiba - helyesbítettem.

Tévedtem a tekintetével kapcsolatban. Aznap éjjel nem dugott meg. Szerelmeskedett velem. Végigcsókolta a testem minden négyzetcentiméterét. Mozdulatlanul kellett feküdnöm, miközben lassan kínzott és izgatott. Újra le akartam szopni, de valahányszor mozdulni próbáltam, vagy átvenni az irányítást, leállított.

Nem tudom, miért élveztem annyira, ha kényeztethettem, de ha róla volt szó, jobban szerettem adni, mint kapni. Talán ez is egyfajta szeretetnyelv, vagy valami hasonló baromság. Az én szeretetnyelvem az ő szolgálata volt, Jeremy pedig azt szerette, ha leszopták. Tökéletes párt alkottunk.

Már csak pillanatok választották el az orgazmustól, amikor az egyik lány felsírt. Jeremy felnyögött, én a szememet forgattam, és mindketten a bébiőr után nyúltunk. Ő meg akarta nézni, mi folyik a gyerekszobában. Én ki akartam kapcsolni.

Éreztem, ahogy a farka kókadni kezd bennem, ezért gyorsan kirántottam a babamonitor zsinórját. Még így is hallottuk a sírást a folyosó felől, de biztos voltam benne, hogy ha ott folytatjuk, ahol abbahagytuk, simán elnyomjuk a zajt.

- Megnézem őket - gördült le rólam Jeremy, de én visszahúztam az ágyra, és rámásztam.

- Majd én megyek, ha végeztünk. Hadd sírjanak pár percig! Nem fog megártani nekik.

Jeremynek nem tetszett az ötlet, de amint a farka újra a számba került, megbékélt a helyzettel.

Akkorra már sokkal ügyesebben nyeltem, mint az első alkalommal. Amikor éreztem, hogy mindjárt elmegy, szándékosan öklendezni kezdtem. Nem tudom, miért, de mindig felizgatta a gondolat, hogy fuldoklom a farkától. *Pasik*. Felnyögött, én pedig még mélyebbre engedtem a számban, és gurgulázó hangot hallattam. Egy pillanat alatt elment. Lenyeltem, ami kilövellt, megtöröltem a szám, és felálltam.

- Aludj csak! Majd én elintézem őket.

Ezúttal tényleg be *akartam* menni hozzájuk. Most először nem bosszúságot éreztem, amiért meg kell etetnem őket. De csak Chastint akartam megetetni. Fel akartam venni, megölelni, dédelgetni. Izgatottan léptem be a gyerekszobába. Az örömteli várakozás azonnal ingerültségbe csapott át, amikor rájöttem, hogy Harper sír.

Micsoda csalódás!

Kiságyaik a fejrésznél voltak összetolva. Nem is értem, Chastin hogy nem ébredt fel a nővére visítására. Elsétáltam Harper mellett, és lenéztem Chastinre. Úgy megrohantak az érzelmek, hogy szinte fájt. És mindennél jobban akartam, hogy Harper végre elhallgasson.

Kiemeltem Chastint az ágyból, és a hintaszékhez vittem. Ahogy leültem vele, megmoccant a karomban. Eszembe jutott az álom, hogy mennyire kiborított, amikor Harper bántotta. Majdnem elsírtam magam a gondolattól, hogy egy nap elveszíthetem őt. Hogy egy nap a rémálom talán valóra válhat.

Talán ez az, amit anyai megérzésnek hívnak. Talán a szívem mélyén tudtam, hogy valami szörnyűség fog történni Chastinnel, és ezért árasztott el ez a hirtelen, hatalmas szeretet iránta. Mi van, ha a világegyetem így jelzi, szeressem ezt a kicsi lányt, amennyire csak lehet, mert nem lesz velem olyan sokáig, mint Harper?

Talán azért nem éreztem még semmit Harper iránt, mert Chastin élete hamarabb rövidre lesz zárva, és ha meghal, úgyis csak Harper marad. Valahol legbelül eltemethettem magamban a Harpernek járó

szeretetemet, hogy megőrizzem arra az időre, amikor Chastin már nem lesz nekem.

Szorosan behunytam a szemem, mert megfájdult a fejem Harper óbégatásától. *Kussolj már el! Bőgés, bőgés, bőgés! Én itt kötődni próbálok a kisbabámhoz!*

Pár percig igyekeztem kizárni a hangot, de aggódtam, hogy ha nem hallgat el, Jeremy előbb-utóbb bejön. Visszatettem Chastint a helyére. Meglepő módon még erre sem ébredt fel. *Tényleg jó kisbaba.* Harper ágyához léptem, és dühösen lenéztem rá. Valamiért úgy éreztem, ő tehet a rossz álmomról.

Talán félreértelmeztem a dolgot, és nem is előjel volt, hanem inkább *figyelmeztetés*. Figyelmeztetés, hogy ha nem csinálok valamit Harperrel, mielőtt késő lenne, Chastin meghal.

Hirtelen heves kényszer támadt bennem, hogy megakadályozzam a közelgő tragédiát. Még sohasem volt ennyire életszerű álmom. Úgy éreztem, ha nem cselekszem azonnal, hamarosan valóra válik. Most először elviselhetetlennek tűnt a gondolat, hogy elveszíthetem Chastint. Majdnem annyira fájt, mint az, hogy Jeremyt elveszíthetem.

Nem sokat tudtam a gyilkosságról, pláne egy csecsemő megöléséről. Amikor korábban megpróbáltam, csak egy kis sebet sikerült ejtenem egyikükön. Viszont hallottam a bölcsőhalálról. Jeremy elolvastatta velem az erről szóló szakirodalmat. Egyáltalán nem olyan ritka, de annyira nem ástam bele magam a témába, hogy tudjam, meg lehet-e különböztetni utólag a fulladástól.

Hallottam viszont emberekről, akik álmukban megfulladtak a saját hányásuktól. Azt talán könnyebb lenne fatális véletlennek beállítani.

Megérintettem Harper ajkát. Rögtön előre-hátra kezdte mozgatni a fejét abban a hiszemben, hogy cumisüveget kap. Rácuppant az ujjhegyemre, és szopogatni kezdte, de csalódnia kellett. Elengedte az ujjam, és visítva rugdalózott. Mélyebbre toltam az ujjam a szájába. Még mindig sírt, ezért tovább nyomtam az ujjam befelé.

Ziháló hangot hallatott, de közben valahogy még nem hagyta abba a bőgőst. *Talán nem elég egy ujj.*

Most már kettőt tuszkoltam be a szájába, és le a torkán, egészen addig, amíg az ujjperceim az ínyébe nyomódtak, és végre elhallgatott. Figyeltem, mit csinál. Egy idő után heves rángásba kezdett kis teste, a karja megmerevedett, a lába összezárt.

Ugyanezt tette volna a nővérével, ha én nem teszem meg előbb vele. Megmentem Chastin életét.

- Jól van? - kérdezte Jeremy az ajtóból.

Baszki! Baszki, baszki, baszki!

Kihúztam az ujjam Harper szájából, kivettem az ágyból, és a mellkasomhoz szorítottam, hogy Jeremy ne lássa, ahogy levegő után kapkod.

- Nem tudom - fordultam hozzá.

Jeremy elindult felénk.

- Nem tudom megnyugtatni, pedig már mindent megpróbáltam feleltem kétségbeesve, és közben simogattam a gyerek fejét, hogy Jeremy lássa, mennyire aggódom.

Ebben a pillanatban Harper lehányt. Amint kiadta magából, amit lehetett, hangos visításban tört ki. *Üvöltött.* Rekedtnek hangzott, és a visítások között eszementen zihált. Még egyikünk sem hallott tőle ilyet korábban. Jeremy gyorsan kikapta a kezemből, és próbálta megnyugtatni.

Nem is törődött vele, hogy tiszta hányás vagyok. Még csak rám sem nézett. Összevont szemöldökkel, homlokráncolva vizsgálgatta a lányát, a tekintetéből aggodalom sugárzott. De még véletlenül sem értem aggódott, hanem csak és kizárólag Harperért.

A lélegzetemet visszafojtva bementem a fürdőbe. Felfordult a gyomrom a bűztől. Ezt gyűlöltem legjobban az anyaságban. Az a sok *rohadt* hányás.

Amíg én lezuhanyoztam, Jeremy készített egy adag tápszert Harpernek, és mire végeztem a fürdőben, a gyerek már aludt.

Jeremy az ágyunkban feküdt a visszakapcsolt bébimonitorral.

Dermedten másztam be mellé, és meredten néztem a képernyőt, ami tökéletes rálátást nyújtott Harper és Chastin kiságyára.

Hogy feledkezhettem meg az istenverte bébiőrről?

Mondjuk, ha Jeremy látta volna, mit művelek Harperrel, mostanra már kidobott volna.

Hogy lehettem ennyire óvatlan?

Aznap éjjel alig aludtam valamit. Azon tűnődtem, mit tett volna velem Jeremy, ha rajtakap, miközben próbálom megmenteni Chastint a nővérétől.

15.

ÚRISTEN! Összegörnyedek a székben, és a gyomromra szorítom a kezem.

- Ne… ne… - nyöszörgők hangosan, bár nem tudom, miért és kinek rimánkodom.

Ki kell jutnom ebből a házból. Úgy érzem, mindjárt megfulladok. Ki kéne ülnöm a friss levegőre, hogy kitisztuljon a fejem azok után, amiket olvastam. Valahányszor előveszem ezt a kéziratot, a gyomrom begörcsöl a folyamatos feszüléstől. Az ötödik fejezet után többet is átnéztem, de egyik sem volt olyan szörnyű, mint ez, amiben részletesen leírja, hogyan próbálta megfojtani a kisbabáját.

A továbbiakban Verity főként Jeremyre és Chastinre koncentrál. Harpert alig-alig említi, ami minden bekezdéssel egyre nyugtalanítóbbá válik. Mesélt Chastin első születésnapjáról, és az első éjszakáról, amit kétéves korában Jeremy anyjának házában töltött. Míg korábban mindig „ikreket” emlegetett, innentől mintha csak Chastin létezett volna a számára. Ha nem tudnám, mi volt valójában, azt hinném, hogy ekkorra már történt valami Harperrel.

Legközelebb a lányok hároméves korában említi őket újra többes számban, de amint belefogok a fejezetbe, kopogtatnak az iroda ajtaján.

Gyorsan besuvasztom a papírokat az íróasztalfiókba.

- Szabad! - kiáltok ki.

Amikor Jeremy bekukkant, az egyik kezemet az egéren tartom, a másikat az ölemben pihentetem.

- Csináltam tacót - mondja. Rámosolygok.

- Már vacsoraidő van?

- Tíz óra múlt - nevet. - Három órája volt vacsoraidő. Ránézek a számítógépre. Hogy veszíthettem el így az időérzékemet? *Azt*

hiszem, ez van, ha arról olvasok, ahogy egy pszichopata nő a gyerekeit kínozza.

- Azt hittem, még csak nyolc körül van.

- Tizenkét órája gubbaszt idebent. Tartson egy kis szünetet! Ma este csillaghullás van. Egye meg a vacsorát, és kevertem egy margaritát is.

Margarita és taco. *Nekem ennyi elég is a boldogsághoz.*

* * *

A verandán ettem, és közben hintaszékből néztük a hullócsillagokat. Eleinte csak ritkán jöttek, de aztán már percenként sikerült egyet elkapnunk.

Egy idő után átköltöztem a verandáról a kertbe. Most a hátamon fekszem a fűben, és az eget bámulom. Végül Jeremy is megadja magát, és mellém telepszik.

- Már el is felejtettem, hogy néz ki az ég - mondtam halkan. - Túl régóta élek Manhattanben.

- Ezért hagytam ott New Yorkot - feleli Jeremy, és balra mutat egy hullócsillagra.

Figyeljük, amíg ki nem huny a fénye.

- Mikor vették ezt a házat? - kérdezem.

-Amikor a lányok háromévesek voltak. Addigra megjelent Verity első két könyve, és elég jól álltunk anyagilag, szóval belevágtunk.

- Miért pont Vermont? Talán valamelyikük családja errefelé lakik?

- Nem. Apám kamaszkoromban meghalt, és három évvel ezelőtt anya is itthagyott bennünket. Egyébként New York államban nőttem fel, méghozzá, bármilyen hihetetlenül hangzik is, egy alpaka-farmon.

Nevetve felé fordulok.

- Ez komoly. Alpaka?

Jeremy bólint.

- Pontosan hogyan lehet pénzt keresni alpakákból?

- Leginkább sehogy - nevet Jeremy. - Ezért is szereztem üzleti diplomát, és kezdtem az ingatlanszakmában dolgozni. Nem állt szándékomban átvenni egy csőd szélén álló farmot.

- Mit gondol, visszamegy a közeljövőben dolgozni?

Jeremy elgondolkodik.

- Szeretnék. Eddig a megfelelő időre vártam, hogy ne nehezítsem meg Crew dolgát, de valahogy sosem jött el.

Ha barátok volnánk, most próbálnám vigasztalni. Talán megfognám a kezét, vagy ilyesmi. De mivel a szívem mélyén többre vágyom tőle, a barátság szóba sem jöhet köztünk. Ha két ember között felüti a fejét a vonzalom, onnantól már csak két lehetőségük marad: engedni neki, vagy hagyni az egészet.

Nincs középút.

És mivel nős... inkább a mellkasomon hagyom a kezem, és nem nyúlok az övé után.

- És mi van Verity szüleivel? - kérdezem, csak hogy szóval tartsam.

Nem kell hallania, milyen hevesen kapkodom a levegőt a közelségétől.

Jeremy széttárja a karját.

- Alig ismerem őket. Már azelőtt sem jártunk össze, mielőtt teljesen kizárták Verityt az életükből.

- Kizárták? Miért?

- Nehéz megmagyarázni. Furcsa egy pár. Victor és Marjorie mindketten bigott, mélyen vallásos emberek. Amikor megtudták, hogy Verity thrillereket ír, úgy viselkedtek, mintha a lányuk megtagadta volna a vallást, hogy egy sátánista szektához csatlakozzon. Ultimátumot adtak neki: ha nem hagy fel a thrillerekkel, soha többé nem állnak szóba vele.

Ez hihetetlen. Annyira… *rideg*. Vagy fél másodpercig együtt érzek Verityvel, és azon tűnődöm, vajon az anyai ösztön hiánya a saját anyjával való viszonyára vezethető-e vissza. De a részvétem hamar szertefoszlik, ahogy eszembe jut, mit művelt Harperrel.

- Mióta tart a mosolyszünet köztük?

- Lássuk csak… - morfondírozik Jeremy. - Verity több mint tíz éve írta az első könyvét, vagyis… több mint tíz éve.

- És azóta sem enyhültek meg? Tudják egyáltalán, mi történt?

Jeremy bólint.

- Chastin halála után felhívtam őket. Hagytam üzenetet, de nem hívtak vissza. Verity balesetekor újra próbálkoztam, és az apja végre fölvette. Amikor elmondtam, mi történt a lányokkal és Verityvel, egy darabig hallgatott, aztán azt mondta: „Isten megbünteti a rosszakat, Jeremy." Lecsaptam a kagylót. Azóta nem hallottam róluk.

A szívemre húzom a kezem, és döbbenten az égre meredek.

- Hűha!

- Hát, igen - suttogja.

Egy darabig csöndben maradunk. Közben két hullócsillagot is látunk, egyet dél, egyet kelet felé. Jeremy mindkettőre rámutat, de egy szót sem szól. Amikor éppen szünetel a csillagzápor, és a beszélgetés is, Jeremy egyszer csak felkönyököl mellettem, és lenéz rám.

- Maga szerint vissza kéne vinnem Crew-t a terápiára?

Oldalra döntöm a fejem, és a szemébe nézek. Ebben a pózban úgy harminc centire lehetünk egymástól, max ötvenre. Olyan közel van, hogy érzem a teste melegét.

- Igen - felelem.

Úgy tűnik, értékeli az őszinteségemet.

- Jól van - bólint, de nem ereszkedik vissza a fűbe. Tovább fürkészi az arcom, mintha még kérdezni akarna valamit. - Maga járt terápiára?

- Igen. És az volt a legjobb dolog, ami történhetett velem. - Visszafordítom az arcom az ég felé, mert nem akarom látni a reakcióját, amikor folytatom. - Miután láttam magamról azt a felvételt a korláton állva, aggódtam, hogy valahol a lelkem mélyén meg akarok halni. Hetekig küzdöttem az elalvás ellen, annyira féltem, hogy szándékosan kárt teszek magamban. De a terapeutám segített ráébredni, hogy az alvajárás szándéktól független cselekvés. Miután évekig sulykolta ezt belém, a végén elhittem.

- Az anyja is részt vett a kezeléseken?

- Dehogy! - nevetek. - Még azt sem hagyta, hogy meséljek róluk neki. Aznap éjjel, amikor eltörtem a karom, valami megváltozott benne. A kapcsolatunk teljesen más lett. Onnantól valahogy nem kötődtünk már egymáshoz. Anyám nagyon emlékeztet…

Elharapom a folytatást, mert rádöbbenek, hogy majdnem kimondtam *Verity* nevét.

- Kire emlékezteti?

- Verity sorozatának főszereplőjére.

- Az rossz? - kérdezi.

Nevetek.

- Tényleg nem olvasta egyiket sem?

Jeremy leveszi rólam a szemét, és visszaheveredik a fűbe.

- Csak az elsőt - feleli.

- És miért nem folytatta?

- Mert… nehezen tudtam feldolgozni, hogy ez a sok szörnyűség mind a fantáziája szüleménye.

Szívesen figyelmeztetném, hogy joggal aggódik, mert a felesége gondolatai kísértetiesen hasonlítanak a karakteréihez, de nem akarom, hogy ilyen színben lássa őt. Azok után, amin keresztülment, megérdemli, hogy legalább a házasságára jó szájízzel tekinthessen vissza.

-Verity nagyon dühös volt rám, amiért nem olvastam el a kéziratait. Az én jóváhagyásomra vágyott, pedig mindenki mástól megkapta. Az olvasói, a szerkesztő, a kritikusok mind imádták. Mégis, úgy tűnt, egyedül az én véleményem igazán fontos a számára.

Mert megszállottan imádott.

- Önt ki bátorítja? - kérdezi.

Felé fordítom a fejem.

- Igazából senki. A könyveim nem túl népszerűek. Ha nagy ritkán kapok egy pozitív értékelést vagy rajongói e-mailt, úgy érzem, mintha nem nekem szólna. Talán azért, mert remeteéletet élek, és nem járok dedikálásokra. Az emberek nem ismerik az arcomat, szóval, ha vannak is rajongóim, akkor sem mondta még senki a képembe, hogy számít, amit írok. Pedig biztosan jó érzés lehet - sóhajtok. - Jó lenne, ha valaki a szemembe nézne, és azt mondaná: „Lowen, nekem fontosak az írásaid."

A mondat végénél egy hullócsillag hasít át az égbolton. Mindketten követjük a szemünkkel, ahogy a csóva visszatükröződik a tó vizén. Jeremy feje mellett elnézve a tóra bambulok.

- Mikor áll neki az új stégnek? - kérdezem.

Ma végre befejezte a régi elbontását.

- Nem építek újat - feleli tárgyilagosan. - Azért szedtem föl az előzőt, mert utáltam ránézni.

Kivallatnám a részletekről, de szemmel láthatólag nincs kedve beszélni róla.

Engem néz. Ma este többször is összeakadt a tekintetünk, de ez most valahogy más. Intenzívebb. A szeme villan egyet, ahogy a számra téved. Meg akar csókolni. Ha megpróbálná, nem ellenkeznék, sőt, talán még bűntudatom sem lenne miatta.

Jeremy nagyot sóhajtva visszahajtja a fejét a fűbe, és tovább bámulja a csillagokat.

- Mire gondol? - suttogom.

- Arra, hogy későre jár, és be kéne zárnom a szobájába.

Nevetek, mert olyan viccesen hangzik, amit mond. Vagy ki tudja, talán csak a két margarita miatt. Akárhogy is, a jókedvem ragadósnak bizonyul, Jeremy szája is mosolyra húzódik. Így aztán a pillanat, amit valószínűleg megbánt volna, végül megkönnyebbült nevetéssel oldódik.

Visszamegyek az irodába a laptopért, hogy tovább dolgozhassak a hálóban, miután Jeremy lefeküdt.

Amikor leoltja a lámpát a konyhában, kihúzom az íróasztalfiókot, és kimarkolok néhány oldalt a kéziratból. A laptop és a mellkasom közé szorítva csempészem ki a szobából a lapokat.

A hálóm ajtajára kívülről egy új zárat szereltek, amit eddig még nem láttam. Nem akarom sokáig nézegetni, vagy rájönni, hogyan tudnám esetleg belülről kinyitni, mert félek, hogy a tudatalattim emlékezne rá, és valahogy megint kijutnék éjszaka.

Jeremy az ajtóból figyeli, ahogy bemegyek, és lepakolok az ágyra.

- Megvan minden, amire szüksége van? - kérdezi.

- Igen.

Én is az ajtóhoz lépek, hogy bezárjam belülről, miután Jeremy elment.

- Rendben. Akkor jó éjszakát! - köszön el.

- Rendben - ismétlem mosolyogva. - Jó éjt!

Be akarom csukni az ajtót, de Jeremy nekifeszül, ezért újra kinyitom. Az arckifejezése most egészen más, mint két másodperccel ezelőtt.

- Low! - mondja halkan, és a fejét a keretnek támasztva lenéz rám. - Én hazudtam magának.

Próbálok nem túl riadtnak tűnni, pedig az vagyok. A szavai a fejemben kattognak, miközben gondolatban végigpörgetem a ma esti és az eddigi beszélgetéseinket.

- Miről hazudott? - kérdezem.

- Verity nem olvasta a könyvét.

Szeretnék hátralépni, és beleolvadni a jótékony sötétségbe, de nem teszem. Bal kezemmel megmarkolom a kilincset.

- Miért mondta, ha nem igaz?

Jeremy egy pillanatra behunyja a szemét, mély lélegzetet vesz, majd kiegyenesedve kifújja a levegőt, és megragadja az ajtókeret tetejét.

- Én olvastam, és nagyon tetszett. *Zseniális*. Ezért vetettem fel a nevét a kiadónál. - Lejjebb engedi a fejét, és mélyen a szemembe néz. - Lowen, nekem fontosak az írásai.

Leereszti a karját, a kilincs után nyúl, és rám csukja az ajtót. Hallom a külső zár kattanását, majd Jeremy léptei egyre halkabban kopognak felfelé a lépcsőn.

Az ajtónak dőlök, és a fához nyomom a homlokom. Mosolygok, mert a karrierem során először az ügynökömön kívül valaki más is elismerte a munkámat.

Kényelmesen begubózom az ágyon, és magamhoz veszem az átcsempészett fejezetet. Jeremy vallomása olyan jó érzéssel töltött el, hogy még azt sem bánom, ha a neje felbolygat kicsit elalvás előtt.

Kilencedik fejezet

Csirkeragu gombóccal.

Ez volt az ötödik étel, amit az új házban töltött első két hétben főztem.

Ez volt az első étel, amit Jeremy az étkező falához csapott.

Már napok óta éreztem, hogy haragszik rám, csak azt nem tudtam, miért. Továbbra is csaknem napi szinten szexeltünk, de most valahogy az is más volt, mint általában. Mintha gondolatban máshol járt volna. Mintha csak megszokásból kefélt volna, nem azért, mert kíván.

Ezért is főztem neki azokat a rohadt gombócokat. Kedveskedni próbáltam az egyik kedvenc ételével. Kemény időszakon ment át az új munkája miatt, ráadásul dühös volt rám, amiért bölcsődébe adtam a lányokat anélkül, hogy vele megbeszéltem volna.

New Yorkban az első könyvem sikere után felvettünk egy dajkát. Amint Jeremy kilépett a lakásból, ő megjelent, én pedig a dolgozószobámban írtam egész nap. Amikor Jeremy hazaért, a nő elment, és együtt nekiálltunk vacsorát főzni.

Bevallom, tetszett ez a rendszer. Sosem kellett az ikrekkel lennem Jeremy nélkül, mert a dadus mindent elintézett. Csakhogy itt, a semmi közepén nem olyan könnyű személyzetet találni. Az első két napon én vigyáztam a lányokra, de rohadtul fárasztó volt, és egy sort sem tudtam írni. Aztán múlt héten egyik reggel úgy besokalltam, hogy beautóztam velük a városba, és beírattam őket az első szembejövő bölcsibe.

Tudtam, hogy Jeremy nem örül neki, de ő is tudta, hogy nincs más választásunk, ha mindketten dolgozni akarunk. Addigra már sikeresebb voltam nála, és ha egyikünknek otthon kellett volna

maradnia egész nap gyerekeket pesztrálni, az biztosan nem én lettem volna.

Igazából nem a bölcsivei volt baja. Szerintem tetszett neki, hogy a lányok más gyerekekkel érintkeznek, mert folyamatosan erről beszélt. Viszont néhány hónappal korábban kiderült, hogy Chastinnek súlyos földimogyoró-allergiája van, ezért Jeremy nagyon féltette. Nem akarta, hogy rajtunk kívül más vigyázzon rá, mert aggódott, hogy a bölcsiben nem figyelnek oda eléggé. Nem voltam hülye, és Chastint ráadásul *szerettem* is. Mindenkit figyelmeztettem az allergiájára.

Akárhogy is, biztos voltam benne, hogy egy tányér gombóc és egy jó dugás mindent helyrehoz, bármiért orrolt is meg rám.

Szándékosan későn álltam neki a főzésnek, hogy a lányok már ágyban legyenek, mire leülünk vacsorázni. Még csak háromévesek voltak, ezért szerencsére már hétkor lefeküdtek. Majdnem nyolc óra volt, amikor megterítettem, és az asztalhoz hívtam Jeremyt.

Próbáltam romantikus hangulatot teremteni, de nem volt könnyű dolgom, mert a csirkeragus gombóc kicsit sem szexi kaja. Gyertyákat gyújtottam, és a hangszóróra kapcsolt telefonomon beállítottam a zenelejátszót. Volt rajtam ruha, de alá szexi fehérneműt húztam, amit csak ünnepi alkalmakra tartogattam.

Evés közben igyekeztem szóval tartani.

-Azt hiszem, Chastin már teljesen átszokott a bilire - csevegtem. - A bölcsiben sokat gyakorolnak vele.

- Az jó - mormogta Jeremy.

Egyik kezével a mobilján pötyögött, miközben a másikkal evett.

Egy darabig vártam, hátha végre végez azzal a valamivel, ami a telefonjához ragasztja, de egy idő után elfogyott a türelmem. Felegyenesedtem a székben, és felkészültem, hogy magamra vonjam a figyelmét. Tudtam, hogy a lányokról kell bedobnom valamit, mert ez volt a kedvenc témája.

- Amikor ma értük mentem, a gondozónő azt mondta, hogy a héten hét színt megtanult.

- Ki? - nézett végre rám Jeremy.

- Chastin.

Némán meredt rám, lecsapta az asztalra a mobilját, és bekapott egy falat gombócot.

Mi a franc baja van?

Láttam rajta, hogy próbálja elfojtani a dühét, és ez aggasztott. Jeremy szinte mindig higgadt volt, és ha nagy ritkán mégis kiakadt, általában tudtam az okát. De ez a mostani teljesen váratlanul ért.

Nem bírtam tovább. Hátradőltem, és az asztalra dobtam a szalvétámat.

- Miért vagy dühös rám? - szegeztem neki a kérdést.

- Nem vagyok - vágta rá.

- Szánalmas vagy - nevettem.

Oldalra döntötte a fejét, és összehúzott szemmel nézett rám.

- *Mit* mondtál?

Előredőltem.

- Csak *bökd* ki végre, Jeremy! Ne durcázz itt nekem, mint egy óvodás. Légy férfi, és mondd el, mi bajod.

Ökölbe szorította a kezét, kiengedte, aztán felállt, és az étkező falához csapta a tányérját. Még sohasem láttam ilyennek. Elkerekedett szemmel néztem, ahogy kivágtat a konyhából.

Hallottam, ahogy becsapja a hálószobánk ajtaját. Ránéztem a disznóólra, amit csinált, és előre tudtam, hogy a kibékülésünk után nekem kell majd feltakarítanom, hogy érezze, milyen fontos nekem. *Akkor is, ha orbitális faszfejként viselkedett.*

Betoltam a székem az asztal alá, és bementem a hálóba. Jeremy fel-alá járkált a szobában. Amikor becsuktam magam mögött az ajtót, megállt, és felnézett. Láttam rajta, mennyire küzd, hogy összeszedje a gondolatait, és el tudja mondani, ami kikívánkozik

belőle. Bár dühös voltam rá, amiért eldobta a nagy gonddal elkészített főztömet, közben sajnáltam is, amiért ilyen feldúlt.

- Folyton ez van, Verity - vágott bele. - *Egyfolytában* róla beszélsz. Harperről soha. Azt sosem mondod el, mi történt Harperrel a bölcsiben, hogy áll Harper a bilire szokással, milyen cuki dolgokat mondott Harper. Mindig csak Chastinről szól a fáma, minden egyes nap.

Basszus! Hiába próbálom leplezni, átlát rajtam.

- Ez nem igaz - védekeztem.

- De *igen*. Eddig igyekeztem tartani a szám, de egyre idősebbek lesznek, és ez így nem mehet tovább. Harper észre fogja venni, hogy másképp bánsz vele, mint a nővérével. Ez nem tisztességes vele szemben.

Nem tudtam, hogy rághatnám ki magam ebből a kutyaszorítóból. Védekezhettem volna, vagy nekieshettem volna valamiért, amiben ő hibázott, de minek? Tudtam, hogy igaza van, ezért sürgősen meg kellett győznöm arról, hogy téved. Szerencsére hátat fordított nekem, amivel nyertem egy kis gondolkodási időt. Felnéztem, és Istenhez fordultam útmutatásért. *Ostoba lány! Isten most nem fog kihúzni a csávából.*

Óvatosan előreléptem.

- Drágám! Nem arról van szó, hogy Chastint jobban szeretném, csak éppen… ő okosabb, mint Harper. Egyszerűen hamarabb ér el dolgokat.

Jeremy most dühösebben nézett rám, mint mielőtt kinyitottam a szám.

- Chastin nem okosabb Harpernél, csak mások. Harper is nagyon intelligens.

- Tudom - léptem egyet felé.

A hangom halk, kedves. Engedékeny.

-Nem is úgy értettem. Csak valahogy… Chastin dolgaira könnyebben reagálok, mert ő erre vágyik. Ő pezsgő, eleven

természet, mint én. Harper viszont más. Ő nem szereti a felhajtást. Neki csendes biztatásra van szüksége. Ebben rád hasonlít.

Jeremy továbbra is némán meredt rám, de mivel biztosra vettem, hogy beveszi ezt a maszlagot, folytattam.

- Harpernél nem erőltetek semmit, ha nincs hozzá kedve, szóval igen, Chastinről több mondanivalóm van. Néha tényleg többet foglalkozom vele. De csak azért, mert rájöttem, hogy a két különböző gyereknek más-más igényei vannak. Nem ugyanolyan anyára van szükségük.

Süketelésben verhetetlen vagyok. Ezért is lettem író.

Jeremy haragja lassan párologni kezdett. Pattanásig feszített arcizmai elernyedtek, ahogy a hajába túrva emésztgette a hallottakat.

- Aggódom Harper miatt - mondta. - Valószínűleg jobban, mint kellene. Szerintem nem jó ötlet különbözőképpen kezelni őket. Idővel Harper észre fogja venni.

Egy hónappal korábban az egyik bölcsődei gondozó említette nekem, hogy nyugtalanítja Harper viselkedése. Meg is feledkeztem róla, de most, hogy Jeremy ugyanezt mondta, újra beugrott. A nő javasolta, hogy vizsgáltassuk ki a gyereket Aspergerre. A ma esti veszekedésig totál kiment a fejemből, de most hál' istennek eszembe jutott. Ez pont kapóra jött nekem.

- Eddig nem szóltam róla, mert nem akartam, hogy aggódj, de az egyik bölcsődei gondozónő felvetette, hogy ki kéne vizsgáltatnunk Harpert. Aspergerre gyanakodnak.

Jeremy aggodalma azonnal megtízszereződött, ezért próbáltam gyorsan megnyugtatni.

- Már beszéltem egy szakemberrel. - *Majd holnap felhívok valakit*. - Jelentkeznek, amint lesz szabad időpontjuk.

Jeremy előkapta a mobilját, és böngészni kezdte a lehetséges diagnózist.

- Szerintük Harper autista?

Kivettem a kezéből a telefont.

- Ne csináld ezt! Kár fölöslegesen kikészíteni magad. Várjuk meg, mit mond a szakember. Nem hinném, hogy az interneten találnánk meg a választ a lányunk problémájára.

Bólintott, és magához ölelt.

- Ne haragudj! - suttogta a hajamba. - Vacak egy hetem volt. Ma elveszítettem egy fontos ügyfelet.

- Nem muszáj dolgoznod, Jeremy. Én eleget keresek, hogy itthon maradhass a lányokkal, ha ezt szeretnéd.

- Becsavarodnék, ha nem dolgoznék.

- Lehet, de három gyerekre egy kisebb vagyon lenne a bölcsi.

- Megengedhetjük magunknak... - Elhallgatott, és hátrahúzódott. - Azt mondtad... *három* gyerek?

Bólintottam. Persze hazudtam, de kellett valami, hogy feloldjam végre ezt a nyomasztó hangulatot. Boldognak akartam látni, és a terhességem híre teljesen felvillanyozta.

- Biztos vagy benne? - kérdezte. - Azt hittem, nem akarsz több gyereket.

- Néhány hete nem szedtem rendesen a gyógyszert. Még nagyon korai a dolog. Én is csak ma reggel tudtam meg - mosolygok. - Örülsz? - kérdezem még szélesebb mosollyal.

- Hát persze. És te?

Nevetve megcsókolt, és hirtelen *minden visszatért a rendes kerékvágásba. Hála istennek!*

Megmarkoltam az ingét, és mindent beleadva visszacsókoltam. Ki akartam törölni a fejéből ezt a buta veszekedést. A csókomból érezte, hogy többre vágyom. Lehúzta rólam a pólót, ő is félmeztelenre vetkőzött, és csókolózva hátrálni kezdtünk az ágy felé. Amikor a nadrágom is lekerült, meglátta az összeillő melltartó-bugyi párost, amit miatta vettem fel.

- Szexi fehérnemű? - hajtotta a fejét a nyakamba. - És a kedvenc ételemet főzted.

Szomorú volt a hangja, nem értettem, miért. Elhúzódott tőlem, kisimította a hajamat az arcomból, és a szemembe nézett.

- Annyira sajnálom, Verity. Különlegessé akartad tenni a ma estét, én meg jól elszúrtam.

Nem értette, hogy nem elrontott este az, ami úgy végződik, hogy szeret *engem,* és csak *velem* törődik.

Megráztam a fejem.

- Nem szúrtad el.

- Dehogynem. Falhoz vágtam az ételt, kiabáltam veled. De most mindent jóváteszek - közelítette a száját az enyémhez.

Úgy is lett. Aznap éjjel lassan kefélt, felváltva csókolgatva a melleimet. Ha szoptattam volna a lányokat, akkor is ennyire imádná a cicimet?

Kétlem. A testem az ikrek után is szinte tökéletes maradt. A hasamon húzódó vágástól eltekintve a legtöbb fontos részem épen és szépen várta Jeremyt. Nem hagytam el magam, és a lábam közti szentély is éppolyan szűk volt, mint korábban.

Amikor már majdnem a csúcsra értem, kihúzta magát belőlem.

- Érezni akarom az ízedet - suttogta, és lekúszott a lábam közé.

Hát persze, gondoltam. *Mert vigyáztam rá, hogy továbbra is kívánd. Szívesen!*

Addig kalandozott odalent a nyelvével, amíg el nem mentem. Kétszer. Felfelé jövet puszit nyomott a hasamra, aztán megint belém hatolt, és a száját az enyémre tapasztotta.

- Szeretlek - suttogta a csókok között. - Köszönöm!

Megköszönte, hogy gyereket várok.

Olyan figyelemmel és odaadással szeretkezett velem, hogy szinte megérte terhességet színlelni. Végre megint úgy szeretett, mint régen. Újra összetartoztunk.

A lányok születésének volt egy nagy haszna: rájöttem, hogy Jeremy terhesen szeret a legjobban. Most, hogy azt hitte, a harmadik gyerekét várom, a szeretete máris megsokszorozódott.

Egy kicsit aggódtam, hogy mi lesz, ha belátható időn belül nem sikerül tényleg teherbe esnem, de tudtam, hogy erre is van megoldás. Egy vetélést éppolyan könnyű megjátszani, mint a terhességet.

16.

EGY ÚJABB HÉT TELT EL VERITY ÖNÉLETRAJZÁNAK OLVASÁSÁVAL, és már kezd unalmassá válni. Fejezetről fejezetre ugyanaz a nóta: részletes leírás a szexről Jeremyvel. A gyerekekről nem sok szó esik. Két rövidke bekezdést szánt Crew születésére, aztán gyorsan áttért arra a napra, amikor először dughattak újra.

Eljutottam arra a pontra, hogy kezdek féltékeny lenni. Nem szeretek Jeremy nemi életéről olvasni. Ma reggel még átfutottam egy fejezetet, de végül félretettem, és nekiálltam dolgozni. Ma befejeztem az első könyv vázlatát, és átküldtem Corey-nak véleményezésre. Azt felelte, hogy továbbítja a Pantemnek, mert ő még mindig nem olvasta Verity könyveit, így nem tudja megítélni, jó-e, amit csináltam. Amíg a kiadó nem reagál, nem akarok belekezdeni a második kötet vázlatába. Ha kiderül, hogy változtatni akarnak az elsőn, kezdhetném újra az egészet.

Már majdnem két hete vagyok itt. Corey szerint mostanra elutalták az előlegemet, és bármelyik nap megérkezhet a számlámra. Ha megkapom a Pantem jóváhagyását a vázlatra, elérkezik az idő a távozásra. Verity irodájában már mindent elintéztem, amit lehetett. Ha lenne hová mennem, amíg befut a pénz, már itt sem lennék.

Ma mélypontra jutottam. Teljesen kiégtem ettől a kéthetes hajtástól. Folytathatnám Verity önéletrajzát, de rohadtul semmi kedvem arról olvasni, hányféleképpen szopja le a férjét.

Hiányzik a tévé. Mióta a házban vagyok, be sem tettem a lábam a nappaliba. Úgy döntök, hogy ma elhagyom az irodabörtönt. Készítek magamnak egy tál pattogatott kukoricát, összekucorodom a nappali kanapéján, és bekapcsolom a tévét. Megérdemlek egy kis lazítást, elvégre holnap lesz a szülinapom. Persze Jeremynek erről nem kell tudnia.

A kanapéról jól szemmel tudom tartani a lépcsőt, de Jeremynek se híre, se hamva. Az elmúlt két napban alig láttam. Szerintem mindketten tudjuk, milyen közel álltunk a múltkor ahhoz, hogy csókolózzunk, és mivel azt is tudjuk, mennyire helytelen lett volna, inkább kerüljük egymást.

Rákeresek az egyik barkácsműsoros csatornára. Úgy tizenöt perce nézek valami házátalakító show-t, amikor hallom, hogy Jeremy jön lefelé a lépcsőn. Ahogy észrevesz, hirtelen megtorpan, de aztán bejön a nappaliba, és lehuppan mellém. Középre ül, vagyis elég közel, hogy lophasson a kukoricámból, de elég távol, hogy még véletlenül se érjen hozzám.

- Kutatás? - kérdezi, és felteszi a lábát a dohányzóasztalra.

Nevetek.

- Persze. Mindig csak a munka.

Ezúttal jó nagy adag popcornt szed ki magának egyszerre, és a markából csipegeti.

- Verity mindig órákon át bambult a tévére, ha nem ment az írás. Azt mondta, ilyenkor új ötletei támadnak.

Nem akarok Verityről beszélni, ezért témát váltok.

- Ma befejeztem a vázlatot. Ha holnap megkapom a jóváhagyást, valószínűleg egy-két napon belül elmegyek.

Jeremy szájában megáll a falat.

- Tényleg? - néz rám.

Mintha nem örülne a hírnek.

- Igen - felelem. - És köszönöm, hogy engedett tovább maradni, mint kellett volna.

- Mint kellett volna? - Újra rágni kezd, és visszafordul a tévé felé. - Szerintem még mindig nem maradt *elég* sokáig.

Nem tudom, hogy érti ezt. Arra gondol, hogy az ittlétem alatt nem végeztem elég munkát, vagy arra, hogy nem tölthetett velem elég időt?

Néha, például most is, érzem, mennyire akar engem, máskor viszont keményen küzd, hogy maga előtt is letagadja a köztünk vibráló vonzalmat. Én megértem őt, komolyan. De tényleg így akarja tölteni élete hátralevő részét? Szinte mindent megtagad magától, hogy gondoskodjon egy nőről, aki már csak üres porhüvelye annak, akit egykor feleségül vett?

Megértem, hogy az eskü szerint jóban-rosszban, egészségben-betegségben… de milyen áron? Úgy, hogy feláldozza magát? Az emberek abban a hitben házasodnak, hogy hosszú, boldog élet vár rájuk egymás oldalán. De mi van, ha a sors más lapokat oszt? Tartani kell magunkat az eskühöz mindenáron, halálunk napjáig?

Ez nem igazságos. Ha nekem lenne férjem, és egyszer Jeremy helyzetébe kerülne, én biztosan azt akarnám, hogy előbb-utóbb továbblépjen. Bár kétlem, hogy valaha is képes lennék olyan őrülten imádni valakit, ahogy Verity Jeremyt.

A műsor véget ér, de már kezdődik is egy új. Percekig egyikünk sem beszél. Nem mintha nem lenne mondanivalóm - nagyon is *sok* van csak éppen nem tudom, kimondhatom-e őket.

- Nem tudok valami sokat önről - szólal meg Jeremy. A fejét a kanapé támlájának döntve néz rám. - Volt már férjnél?

- Nem - felelem. - Párszor jártam a közelében, de végül sosem lett belőle semmi.

- Hány éves?

Persze hogy olyankor kell rákérdeznie, amikor úgy egy óra múlva már eggyel több leszek.

- Úgysem hinné el, ha megmondanám.

- Miért nem? - nevet.

- Mert harminckettő leszek. *Holnap*.

- Kamu.

- Nem hazudok. Megmutathatom a jogsimat.

- Helyes. Mert nem hiszek magának.

Elhúzom a szám, és bemegyek a hálóba a táskámért. Kiveszem a jogosítványomat, és átadom Jeremynek.

-Vacak egy szülinapnak néz elébe - rázza a fejét, miután megnézte. - Egy rakás idegennel kell lennie, ráadásul egész nap dolgozik.

Vállat vonok.

- Ha nem itt lennék, akkor a lakásomban kuksolnék egyedül. Sokáig bámulja az igazolványomat.

Ahogy a hüvelykujjával végigsimítja a képet, libabőrös leszek. Hozzám sem ért, csak a nyamvadt *jogosítványomat* simogatta meg, erre totál felizgulok.

Szánalmas vagyok.

Visszaadja a kártyát, és feláll.

- Hová megy? - kérdezem.

- Tortát sütni - feleli, és kimegy a nappaliból.

Mosolyogva követem a konyhába. Jeremy Crawford tortát süt nekem. Ezt a világ minden kincséért ki nem hagynám.

* * *

A konyhaszigeten ülve nézem, ahogy Jeremy cukormázat ken a tortára. Mióta itt vagyok, ez a második alkalom, hogy jól érzem magam. Az elmúlt órában egy szó sem esett Verityről, tragédiákról vagy szerződésről. Amíg sült a torta, én a konyhaszigeten ülve lógattam a lábam, Jeremy pedig a pultnak dőlt velem szemben, és csevegtünk moziról, zenéről, a kedvenc és utált dolgainkról.

Végre kezdjük megismerni egymást, mert nem csak arról a pár dologról beszélgetünk, ami összeköt bennünket. Aznap is fesztelen volt, amikor Crew-val hármasban elmentünk vacsorázni, de mióta itt vagyok, házon belül még nem láttam ilyen oldottnak.

Már majdnem - *majdnem* - megértem Verity ragaszkodását.

- Menjen vissza a nappaliba! - vesz elő egy csomag gyertyát a fiókból.

- Miért?

- Csak. Be kell sétálnom a tortával, miközben a *Boldog szülinapot!* éneklem. Jár a teljes műsor.

Leugrom a pultról, és visszatelepszem a kanapéra. Lenémítom a tévét, mert szeretném zavartalanul élvezni az énekét. Néha rányomok a távirányító infógombjára, hogy lássam az időt. Jeremy meg akarja várni az éjfélt, hogy hivatalosan is felköszönthessen.

Amint másnapot üt az óra, pislogni kezd a gyertyafény, ahogy Jeremy elindul felém. Halkan énekel, hogy fel ne ébressze Crew-t. Nem tudom megállni nevetés nélkül.

- Boldog szülinapot! - suttogja a kezében egy szelet tortával, amibe egy szál gyertyát tűzött. - Boldog szülinapot!

Még mindig nevetek, amikor a kanapéhoz ér, és lassan mellém ereszkedik, hogy le ne borítsa a tortaszeletet, és el ne aludjon a gyertya menet közben.

- Boldog szülinapot, Lowen! Boldog szülinapot!

Velem szemben ülve várja, hogy kívánjak valamit, és elfújjam a gyertyát. Nem tudom, mit kívánjak. Legnagyobb szerencsémre kaptam egy szuper munkát. Hamarosan több pénz lesz a számlámon, mint korábban bármikor. Az egyetlen dolog, amire igazán vágyom most, és nem az enyém, az ő. A szemébe nézek, és elfújom a lángot.

- Mit kívánt?

- Ha elárulnám, nem teljesülne.

Úgy mosolyog rám, hogy szinte belepirulok.

- Talán, ha már teljesült, majd elmondhatja.

Nem adja ide a tortámat, hanem látványosan szeletelni kezdi egy villával.

- Tudja, mitől lesz ilyen szaftos a piskóta?

Felém nyújtja a villát, én pedig elveszem.

- Mitől?

- A pudingtól.

Bekapok egy falatot, és elmosolyodom.

- Nagyon finom - mammogom tele szájjal.

- *Puding* - ismétli, mire elnevetem magam.

Tartja nekem a tányért, amíg szedek még egy falatot. Felajánlom neki a villát, de megrázza a fejét.

- Már belekóstoltam a konyhában.

Nem tudom, miért, de ezt szívesen megnéztem volna. Azt is szeretném tudni, vajon csokiíze van-e most.

Jeremy felemeli a kezét.

- Van egy kis cukormáz a... - mutat a számra.

Megtörlöm, de megrázza a fejét.

- Itt van - húzza végig a mutatóujját az alsó ajkamon. Lenyelem a falatot.

Az ujja még mindig a számon van.

Basszus! Nem kapok levegőt.

A közelségébe belesajdul minden porcikám, de nem tudom, mit engedhetek meg magamnak vele szemben. El akarom dobni a villát, azt akarom, hogy ő eldobja a tortát, azt akarom, hogy megcsókoljon. De kettőnk közül nem én vagyok házas. Nem tehetem meg az első lépést, neki pedig nem *szabadna* megtennie, de őrülten kívánom.

Nem dobja el a tortát. Felém hajol, az asztal végébe teszi a tányért, majd ugyanazzal a mozdulattal az arcomra teszi a kezét, és a száját az enyémre tapasztja. Minden várakozásom ellenére totál ledöbbenek.

Behunyom a szemem, a földre dobom a villát, és hátrahajtom a fejem a kanapé karfájára. Jeremy rám mászik, de az ajka közben egy pillanatra sem szakad el az enyémtől. Ahogy a szám enyhén

szétnyílik, becsúsztatja a nyelvét. A lassú kezdés után hamar tempót váltunk. Amint megízleltük egymást, átcsapunk őrületbe. A csókja mindaz, amit elképzeltem: sugárzás, robbanás, dinamit. Csupa veszély.

Csokoládéízű csókkal faljuk egymást oda-vissza, felváltva. A hajamba túr, és minden másodperccel egyre mélyebbre olvadunk a kanapé párnáiba. A szája elhagyja az enyémet, és felfedezőútra indul a többi részem felé. Az államra, a nyakamra, a mellem közelébe. Mintha már régóta éhezett volna a testemre. Olyan mohón kóstolgat, mint egy férfi, aki egész életében koplalt.

Kezével a pólóm alatt kalandozik. Az ujjai forró vízcseppekként égetik a bőrömet.

Visszatér a számhoz, de épp csak egy röpke pillanatra. Alig ér a nyelve az enyémhez, már el is húzódik tőlem, és leveszi a pólóját. A kezem úgy ér a mellkasához, mintha hazatérne. Végigsimítom domború hasizmait. Szeretném elmondani neki, hogy pont ezt kívántam, amikor elfújtam a gyertyát, de félek megszólalni. A beszéd talán ráébresztené, mit művelünk, és mennyire nem lenne szabad. Inkább hallgatok.

Fejemet a karfának vetve várom, hogy alaposabban felfedezze a testemet.

Nem okoz csalódást. Ahogy lehúzza rólam a pizsamafelsőt, és meglátja, hogy nincs rajtam melltartó, hangosan felnyög. Gyönyörű hang. Amikor a mellbimbóm a szájába kerül, halk nyöszörgés tör fel belőlem.

Felemelem a fejem, hogy lássam őt, de hirtelen megfagy a vér az ereimben. Verity a lépcső tetején állva nézi, ahogy a férje a mellemet becézgeti.

A testem megdermed Jeremy alatt.

Verity ökölbe szorítja a kezét, és elrohan a szobája felé.

Zihálva próbálom lelökni magamról Jeremyt.

- Verity! - suttogom kifulladva.

Jeremy abbahagyja a csókolgatást, és felemeli a fejét, de a teste nem mozdul.

- Verity! - ismétlem kétségbeesetten.

Fogja már fel, hogy most azonnal le kell szállnia rólam!

Zavartan felkönyököl.

- Verity! - hadarom harmadszor is.

Ennél többet nem tudok kipréselni magamból. Úgy megbénít a félelem, hogy a szimpla lélegzés is nehezemre esik.

Mi a frász volt ez?

Jeremy feltérdel, és a kanapé támlájába kapaszkodva távolodni kezd.

- Sajnálom - szólal meg.

Felhúzom a térdem, és hátrahúzódom a kanapé végébe, minél messzebb tőle. Eltakarom a szám.

- Úristen! - suttogom újra és újra a remegő ujjaim között.

Próbál bátorítóan a karomhoz érni, de az érintésére összerezzenek.

- Sajnálom - mondja újra. - Nem szabadott volna megcsókoljalak.

Megrázom a fejem, mert nem érti, mi bajom. Azt hiszi, bűntudatom van, mert nős férfival voltam, de nem erről van szó. *Láttam* őt. Állt. Verity *állt*. A lépcsősor tetejére mutatok.

- Láttam őt - suttogom, mert nem merem hangosan kimondani. - Ott állt a lépcső tetején.

Jeremy zavart arckifejezéssel a lépcső felé fordul, aztán visszanéz rám.

- Ő nem tud *járni,* Lowen.

Nem vagyok bolond. Felállók, és meztelen mellkasomat takargatva hátrálni kezdek. Megint a lépcsőre mutatok, de ezúttal felemelem a hangom.

- Az istenverte feleséged ott állt az istenverte *lépcső* tetején, Jeremy! Tudom, mit láttam.

A tekintetemből érzi, hogy igazat mondok. Két másodperc múlva már Verity hálószobája felé tart.

Nem hagyhat idelent egyedül.

Magamra kapom a felsőm, és utánarohanok. Egy pillanatig sem maradok egyedül ebben az átkozott házban.

Mire felérek az emeletre, Jeremy Verity ajtajában áll, és befelé néz. Ahogy meghallja, hogy közeledem, fogja magát, és… faképnél hagy. Elmegy mellettem anélkül, hogy a szemembe nézne, és ledübörög a lépcsőn.

Az ajtóhoz settenkedem, és belesek a szobába. Elég egy pillanat, hogy lássam, amit kell: Verity az ágyában fekszik a takaró alatt. *Alszik.*

Megrázom a fejem. Érzem, hogy a térdem bármelyik pillanatban cserben hagyhat. *Ez nem lehet igaz.* Valahogy elbotorkálok a lépcsőig, de félúton lefelé muszáj leülnöm. Képtelen vagyok megmozdulni. Lélegezni is alig tudok. A szívem még soha nem vert ilyen hevesen.

Jeremy lentről néz. Valószínűleg nem érti ezt az egészet. *Én* magam sem értem. Fel-alá járkál, és közben fel-felpillant rám. Talán azt várja, hogy elnevessem magam a saját ízetlen tréfámon, de *nem vicceltem.*

- Láttam őt - suttogom.

Jeremy hall engem. Ahogy rám néz, a tekintetéből nem dühöt, hanem mentegetőzést olvasok ki. Feljön hozzám, felsegít, és a váltamat átkarolva lekísér a lépcsőn. A szobámba visz, becsukja az ajtót, és átölel. A nyakába fúrom a fejem. Bárcsak kiverhetném Verity képét a fejemből!

-Ne haragudj! - szólalok meg. - Én csak… Talán nem aludtam eleget… Talán…

- Az én hibám - szakít félbe. - Két hete robotolsz megállás nélkül. Kimerültél. És erre én - *mi* - ...ez csak paranoia. Bűntudat. Nem is tudom. - Elhúzódik tőlem, és mindkét kezét az arcomra teszi. - Szerintem mindkettőnknek jót tenne egy kiadós alvás.

Biztos vagyok abban, amit láttam. Ráfoghatjuk a fáradtságra vagy a bűntudatra, de akkor is láttam őt. Mindent láttam. Az ökölbe szorított kezét, a dühöt a szemében, mielőtt elviharzott.

- Kérsz egy kis vizet? - kérdezi Jeremy.

Megrázom a fejem. Nem akarok egyedül maradni.

- Kérlek, ne hagyj egyedül ma éjjel! - könyörgök.

Az arckifejezése nem árulja el az érzéseit.

-Jól van - bólint. - De ki kell kapcsolnom a tévét, és bezárnom az ajtókat. Be kell tennem a tortát a hűtőbe - indul el az ajtó felé. - Pár perc múlva visszajövök.

Bemegyek a fürdőbe arcot mosni. Reméltem, hogy a hideg víz lenyugtat, de nem jön be a számításom. Amikor visszamegyek a szobába, Jeremy éppen bereteszeli belülről az ajtót.

- Nem maradhatok egész éjjel - mondja. - Nem akarom, hogy Crew ne találjon ott, amikor felébred. Megijedne.

Bemászom az ágyba, és az ablak felé fordulok. Jeremy mögém kúszik, és hátulról átölel. Érzem a szívverését. Majdnem olyan gyors, mint az enyém. A párnámra hajtja a fejét, megkeresi a kezem a sötétben, és az ujjait az enyémekbe fonja.

Próbálom utánozni a légzése ritmusát, hogy az enyém lelassuljon. Az orromon át veszem a levegőt, mert az állam úgy megfeszült, hogy nem tudok normálisan lélegezni. Jeremy puszit nyom a fejemre.

- Nyugi! - suttogja. - Nincs semmi baj.

Igyekszem ellazulni, és egy idő után sikerül is valamelyest. Olyan sokáig fekszünk így összebújva, hogy az izmaink idővel maguktól elernyednek.

- Jeremy! - suttogom.

A hüvelykujjával végigsimítja a kezem, jelezve, hogy hall.

- Lehetséges… hogy Verity csak megjátssza a sérüléseit?

Nem válaszol azonnal, mintha tényleg átgondolná ezt az eshetőséget.

- Nem - feleli végül. - Láttam a leleteit.

- De az emberek felépülnek. A sérülések meggyógyulhatnak.

- Tudom. De Verity nem színlelne ilyesmit. Senki sem lenne képes ilyesmire.

Behunyom a szemem. Jeremy azt hiszi, ismeri a feleségét, és tudja, hogy sosem tenne ilyet. De van valami, amit én tudok, Jeremy meg nem: ő *egyáltalán* nem ismeri Verityt.

17.

LEFEKVÉSKOR MÉG MEGVOLTAM GYŐZŐDVE RÓLA, hogy láttam Verityt a lépcső tetején. Reggel már kétségek közt ébredtem. Életem nagy részében nem bíztam magamban alvás közben, de most már odáig jutottam, hogy ébren sem bízom teljesen. *Tényleg láttam őt? Vagy csak hallucináltam a stressz miatt? Bűntudatom volt, amiért a férjével kavartam?*

Egy ideje ébren fekszem az ágyban. Nem akarom elhagyni a szobát. Jeremy hajnali négy körül kiment, hallottam, ahogy bezárja az ajtót, majd egy perccel később SMS-t küldött, hogy üzenjek, ha szükségem van rá.

Ebéd után Jeremy kopogtat az iroda ajtaján. Amikor belép, látom rajta, hogy egy percet sem aludt. Egész héten kialvatlan volt miattam. Az ő szemével nézve én egy hisztérika lehetek, aki az éjszaka közepén a felesége ágyában ébred, aztán a rég várt csókjuk közben azzal jön, hogy a feleség a lépcső tetejéről nézi őket.

Felmerül bennem, hogy azért jött be, hogy elküldjön a házából, és én szívesen el is mennék, de a kiadó előlege még mindig nem érkezett meg a számlámra. Addig sajnos nem nagyon ugrálhatok.

De Jeremy másért jött: csak szólni akart, hogy felszerelt egy újabb zárat, ezúttal *Verity* ajtajára.

- Gondoltam, így jobban alszol majd. Most már akkor sem tudna kijönni a szobájából, ha amúgy képes lenne rá.

Ha amúgy képes lenne rá.

- Csak éjszakára zárom be, amikor alszunk - folytatja. - Aprilnek azt mondtam, éjszakánként csapkodja az ajtót a huzat. Nem akarom, hogy bármire is gyanakodjon.

Megköszönöm a segítségét. Kimegy. Kicsit sem vagyok nyugodtabb, mint korábban. A szívem mélyén attól félek, hogy azt a zárat nem miattam, hanem *saját* maga megnyugtatására szerelte fel.

Nyilván azt akarom, hogy higgyen nekem, de ha tényleg hisz, az azt jelenti, hogy talán mégsem képzelődtem.

Ebben az esetben jobb szeretnék tévedni.

Sokat töprengek azon, mi legyen Verity kéziratával. Szeretném, ha Jeremy megismerné a felesége valódi énjét úgy, ahogy én megismertem. Úgy érzem, tudnia kéne, mit művelt Verity a lányokkal, főleg, mivel Crew olyan sok időt tölt fent vele a szobában. Nekem továbbra is gyanús, amit Crew mondott arról, hogy Verity beszélt hozzá. Tudom, hogy még csak ötéves, és talán összezavarodott, de ha csak halvány esély van arra, hogy Verity színlel, Jeremynek tudnia kell róla.

Egyelőre nem sikerült elegendő bátorságot gyűjtenem, hogy odaadjam neki, mert tényleg csak egészen minimális az esélye annak, hogy Verity színlel. Sokkal hihetőbb, hogy a kimerültség és az alváshiány miatt hallucinálok, mint hogy egy nő hónapokon át megjátszaná a magatehetetlen rokkantat. *Minden nyilvánvaló ok nélkül.*

Mellesleg még én sem fejeztem be. Nem tudom, mi lesz a vége. Nem tudom, mi történt Harperrel és Chastinnel, vagy hogy a kézirat egyáltalán lefedi-e ezeket az eseményeket.

Már nincs sok vissza belőle. Talán képes leszek legyűrni egy fejezetet, mielőtt újra megcsömörlök a tömény borzalomtól. Magamra csukom az iroda ajtaját, és nekiállok. Belenézek a következő részbe, de átugrom, ahogy az utána következőket is. Egy szimpla csókról sem akarok most olvasni, nemhogy szexről. Nem fogom elrontani a csókunkat azzal, hogy egy másik nővel folytatott viszonyáról olvasok.

Miután átlapoztam egy újabb intim részletekkel telezsúfolt fejezetet, eljutok ahhoz a részhez, amiből reményeim szerint magyarázatot kaphatok Chastin halálára.

Még egyszer ellenőrzőm az ajtó zárját, és belevetem magam a történetbe.

Tizenharmadik fejezet

A kamuterhességem után két héttel megfogant Crew. Mintha csak az én oldalamon állt volna a sors. Megköszöntem Istennek a segítséget, bár nem hittem, hogy túl sok szerepe lenne a sikerben.

Crew jó baba volt (gondolom). Addigra már olyan jól kerestem, hogy megengedhettem magamnak egy teljes munkaidős dadát. Jeremy időközben otthagyta a munkáját, és egész nap a gyerekekkel foglalkozott. Szerinte fölösleges volt dadát felfogadni, ezért előtte házvezetőnőként emlegettem, de valójában *akkor is dada volt*.

Így, hogy a nő velünk volt, Jeremy sokat dolgozott kint a birtokon. Az irodám új, hatalmas ablakaiból egész nap láthattam őt.

Az életünk egész jól alakult akkoriban. Rám csak a gyereknevelés könnyű része maradt, mert Jeremy és a dada elvégezte a nehezét. Az interjúk és a turnék miatt sokat utaztam. Nem szerettem itt hagyni Jeremyt, de ő szívesebben maradt inkább itthon a gyerekekkel. Egy idő után aztán megtanultam értékelni ezeket a szüneteket. Észrevettem, hogy egy hét távollét után Jeremy olyan figyelmes velem, mint amilyen a gyerekek születése előtt volt.

Néha azt hazudtam, hogy New Yorkba kell mennem, miközben egy chelsea-i Airbnb-ben dekkoltam, és egy hétig csak tévét néztem. Amikor hazamentem, Jeremy úgy dugott meg, mint egy szűz lányt. Minden tökéletes volt.

Aztán egyszer csak vége lett az idillnek.

Egy pillanat alatt történt. Mintha a nap kihunyt volna fölöttünk, sötétségbe burkolva az életünket, és akárhogy küzdöttünk, a sugarak többé nem tudtak utat törni hozzánk.

A mosogatónál álltam, és nyers csirkét tisztítottam. *Egy rohadt nyers csirkét*. Csinálhattam volna bármi mást, locsolhattam volna a füvet, írhattam volna, kötögethettem volna… tényleg, *bármit*. De

most már örökre az undorító nyers csirke látványa villan be a pillanatról, amikor megtudtuk, hogy Chastin halott.

Csörgött a telefon. *Mostam a csirkét.*

Jeremy felvette. *Mostam a csirkét.*

Felemelte a hangját. *Még mindig mostam az istenverte csirkét.*

És jött az a hang… az a torokból felszakadó, fájdalmas hang. Annyit hallottam, hogy *nem, hogyan, hol van,* és *azonnal indulunk*. Amikor Jeremy letette a kagylót, megláttam a tükörképét az ablakban. Az előszobában állt, és az ajtókeretbe kapaszkodott, mint aki mindjárt összeesik. Tovább mostam a csirkét, miközben könnycseppek csorogtak le az arcomon, és remegett a térdem. Egyszer csak felfordult a gyomrom.

Lehánytam a csirkét.

Mindig így fogok visszaemlékezni életem egyik legszörnyűbb pillanatára.

A kórház felé menet végig azon agyaltam, hogy csinálhatta Harper. Megfojtotta, mint az álmomban? Vagy agyafúrtabb tervet főzött ki a nővére meggyilkolására?

Az ikrek a barátnőjük, Maria házában töltötték az éjszakát. Sokszor aludtak már ott korábban, és Maria anyja, Kitty - *milyen idétlen név* - tisztában volt Chastin allergiájával. Chastin mindenhová magával vitte az EpiPenjét, de reggel, amikor Kitty ébresztgette, nem reagált semmire. Kitty hívta a 911-et, és amint a mentők elvitték Chastint, felhívta Jeremyt.

A kórházba érve Jeremy még mindig reménykedett, hogy csak valami tévedés történt, és a lányunk jól van. Kitty a folyosón várt bennünket.

- Annyira sajnálom! Nem akart felébredni.

Csak ennyit mondott. *Nem akart felébredni.* Nem azt, hogy *halott,* csak annyit, hogy *nem akart felébredni.* Mintha Chastin valami elkényeztetett kölyök lett volna, aki nem hajlandó kikelni az ágyból.

Jeremy végigrohant a folyosón, és berontott a sürgősségi várójába, de kivezették. A családi szobába irányítottak bennünket. Mindenki tudja, hogy oda vezetik a család túlélő tagjait, ha egy közeli hozzátartozójuk meghal. Most már Jeremy is tudta, hogy vége.

Sohasem hallottam még így üvölteni. Felnőtt férfi létére térdre rogyva zokogott, mint egy gyerek. Kínos volt, de megértettem. Én is ugyanazt éreztem, mint ő.

Amikor végre bemehettünk Chastinhez, már nem olyan volt az illata, mint máskor. Halálszag lengte körül.

Jeremyből csak úgy záporoztak a kérdések. *Hogy történt? Volt földimogyoró a házban? Mikor feküdtek le? Kivette valaki az EpiPent a táskájából?*

Helytálló kérdések, lesújtóan helytálló válaszok. Több mint egy hét telt el, mire megkaptuk a boncolás eredményét: a halál oka anafilaxiás sokk.

Mindig nagyon komolyan vettük az allergiáját. Mindegy, hová ment, vagy kivel hagytuk Chastint, Jeremy minden egyes alkalommal félórás előadást tartott az EpiPen használatáról. Én ezt túlzásnak tartottam, tekintve, hogy Chastin egész élete során mindössze egyszer volt rá szükség.

Kitty mindent tudott Chastinről, és gondosan elzárta a mogyoróféléket, amikor az ikrek náluk voltak. Csak azt nem tudta, hogy a lányok éjszaka kilopóznak a kamrába, és nassolnivalókat csempésznek be a hálószobába. Chastin csak nyolcéves volt, és a sötétben vaktában szedték össze a kajákat. Harper szerint nem vették észre, hogy bármelyikben földimogyoró lett volna, de másnap reggel, amikor felkeltek, *Chastin nem akart felébredni.*

Jeremy átesett a tagadás fázisán, de abban egy percig sem kételkedett, hogy Chastin véletlenül evett mogyorót. Én viszont nem hittem el. Én tudtam az igazságot. *Tudtam.*

Valahányszor Harperre néztem, láttam rajta a bűntudatot. Évekig vártam, hogy megtörténjen. *Évekig*. Hat hónapos koruk óta tudtam,

hogy Harper meg fogja ölni a nővérét. És milyen tökéletes módszert választott! Még a saját apja sem gyanúsította volna soha.

Az anyja viszont igen. *Engem* már nehezebb volt átvernie.

Nyilvánvalóan hiányzott Chastin, és szomorú voltam a halála miatt, de közel sem annyira, mint Jeremy. Már-már bosszantott a gyásza. Teljesen összetört, elfásult. Chastin halála után három hónappal kezdtem elveszíteni a türelmem. Az alatt a három hónap alatt mindössze kétszer keféltünk, és még egy rendes nyelves csókot sem kaptam közben. Mintha valahol máshol járt volna. Csak arra használt, hogy levezesse a feszültséget, pár pillanatra megkönnyebbüljön, és kiszakadjon a zsibbasztó fájdalomból. Én viszont többre vágytam. Vissza akartam kapni a régi Jeremyt.

Egyik éjszaka bepróbálkoztam nála. Miközben aludt, a farkára csúsztattam a kezem, és simogatni kezdtem. Vártam, hogy felálljon neki, de hiába. Ellökte a kezem.

- Hagyd, Verity! Nem kell ezt csinálnod.

Úgy mondta, mintha szívességet tenne. Mintha *engem* akarna megnyugtatni azzal, hogy visszautasít.

De engem nem kellett megnyugtatnia.

Engem nem.

Nekem több mint nyolc évem volt, hogy felkészüljek erre. Tudtam, hogy előbb-utóbb bekövetkezik. Megálmodtam. Mindvégig elárasztottam Chastint a szeretetemmel, mert számítottam a korai halálára. Tudtam, hogy Harper valahogy elintézi. Persze bizonyítani sosem fogom tudni. Ha megpróbálnám is, Jeremy biztosan nem hinne nekem. Túlságosan szereti Harpert. Sosem hinné el, hogy egy gyerek képes lenne megölni a saját iker nővérét.

A szívem mélyén felelősnek éreztem magam Chastin haláláért. Ha megpróbálom újra megfojtani Harpert, vagy kiskorában mellette hagyok egy nyitott flakon hipót, vagy a kocsi oldalát nekicsapom egy fának úgy, hogy ő nincs bekötve, és kikapcsolom a légzsákot, akkor

ez az egész nem történik meg. Annyi lehetőségem lett volna. Ki *kellett* volna használnom.

Ha megállítom Harpert, mielőtt véghezviszi a tervét, Chastin még mindig velünk lenne.

És akkor talán Jeremy sem lenne olyan *búvalbaszott* állandóan.

18.

VERITY A NAPPALIBAN VAN. April lehozta a lifttel, mielőtt este hazament. Ez eddig nem volt a napi rutin része, és nem vagyok túlzottan elragadtatva tőle.

- Ma este egyáltalán nem álmos. Jobb lesz, ha Jeremyre hagyom a lefektetését - mondta April.

A kerekesszéket a tévével szembe, a kanapé mellé állította, mielőtt otthagyta Verityt. Verity a *Szerencsekereket* nézi. Vagyis… arra mered üres tekintettel.

A nappali ajtajából figyelem őt. Jeremy odafent van Crew-val. Kint már sötét van, és a nappaliban nem ég a lámpa, de a tévé villódzó fénye megvilágítja Verity kifejezéstelen arcát.

El sem tudom képzelni, hogy valaki ilyen hosszan színleljen rokkantságot. Lehetséges egyáltalán, hogy egy pillanatra sem zökken ki a szerepéből? Vajon valamilyen váratlan hangra összerezzenne?

Nem messze tőlem, a nappali bejárata mellett van egy tál tele üveg- és fagolyókkal. Körülnézek, kiveszek egy fagolyót, és Verity felé dobom. Amikor hangos koppanással leesik elé a padlóra, a szeme sem rebben.

Tudom, hogy nincs lebénulva. Hogy lehet, hogy egy izma sem rándult? Az agysérülése lehet olyan súlyos, hogy a saját anyanyelvét sem érti, de attól még meg kéne ijednie az erős hangoktól. Reagálnia kéne, nem?

Hacsak be nem gyakorolta a rezzenéstelen fapofát az ilyen helyzetekre.

Egy darabig csendben figyelem, és közben egyre hajmeresztőbb teóriákat agyalok ki róla. Aztán inkább visszamegyek a konyhába, és otthagyom Pat Sajak és Vanna White műsorvezetők társaságában.

Már csak két fejezet van hátra az önéletrajzból. Imádkozom, hogy ne találjak folytatást hozzá, mielőtt elmegyek innen, mert nem bírnék ki több ilyen érzelmi hullámvasutat. A feszültség, ami egy-egy rész olvasása közben felgyülemlik bennem, rosszabb, mint a saját alvajárásom okozta rettegés.

Megkönnyebbültem, hogy Veritynek nem volt köze Chastin halálához, de megdöbbentem azon, ahogy kezelte a helyzetet. Közönyösnek, szenvtelennek éreztem. Basszus, elveszítette a lányát, de csak azon sopánkodott, miért nem ölte meg időben Harpert, és hogy Jeremy miért nem tud már túllépni a gyászon.

Finoman szólva nyugtalanító gondolatok. Szerencsére hamarosan vége a történetnek. A legtöbb fejezet a régmúltat írja le, de a legutóbbi viszonylag friss. Alig egy évvel ezelőtti emlékeket idéz fel a Harper halála előtti hónapokból.

Harper halála.

Ez lesz a következő nagy falat. Talán ma este nekilátok, bár nem tudom, jó ötlet-e. Napok óta nem alszom rendesen, és félő, hogy a kézirat elolvasása után többé nem is fogok.

Ma este spagettit főzök Jeremynek és Crew-nak. Próbálok Verity szívtelensége helyett a vacsorára koncentrálni. Szándékosan úgy időzítek, hogy April már házon kívül legyen, mire elkészül az étel, és remélem, hogy Jeremy felviszi Verityt a szobájába, mire asztalhoz ülünk. A születésnapomnak mindjárt vége, és rohadtul semmi kedvem Verity Crawford társaságában elkölteni az ünnepi vacsorát.

Éppen a tésztaszószt kevergetem, amikor belém hasít, hogy egy ideje nem hallom a tévé hangját. Halkan leteszem a fakanalat a lábas mellé.

- Jeremy! - kiáltok fel.

Remélem, a nappaliban van. Remélem, ő az oka, hogy a tévé elhallgatott.

- Egy perc, és lent vagyok - kiált vissza az emeletről.

Behunyom a szemem. Érzem, hogy a pulzusom gyorsulni kezd. *Ha ez a szemét ribanc kikapcsolta a tévét, én cipő nélkül kirohanok ebből a házból, és vissza sem nézek.*

Dühösen ökölbe szorítom a kezem. Rohadtul kezd elegem lenni ebből az egészből. Ebből a házból, ebből a hátborzongató, pszichopata nőből.

Nem lábujjhegyen settenkedek be a nappaliba, hanem konkrétan becsörtetek.

A tévé még mindig megy, de hang nélkül. Verityt ugyanabban a helyzetben találom, ahogy hagytam. A kerekesszék mellett álló asztalkához lépek, és felveszem a távirányítót. A tévét lenémították. Kész, ennyi. *Elegem* van. *A tévék nem szoktak maguktól lenémulni!*

- Te rohadt kurva! - mormogom.

Megdöbbenek a saját szavaimon, de nem hátrálok meg. Mintha a kézirat minden egyes lapja táplálná a bennem égő dühödt tüzet. Visszakapcsolom a hangot a tévén, és a kanapéra dobom a távirányítót, hogy ne érhesse el. Letérdelek a kerekesszék elé, olyan pózban, hogy pont szemmagasságban legyek vele.

Remegek, de ezúttal nem a félelemtől. Most a harag uralja a mozdulataimat. Haragszom rá, mert rossz felesége volt Jeremynek, rossz anyja volt Harpennek, és haragszom a sok ijesztő furcsaság miatt, amik a közelében történnek, és amiket csak én látok. Elegem van abból, hogy őrültnek érzem magam!

- Nem érdemled meg a testet, amiben bent ragadtál - suttogom a szemébe nézve. - Remélem, a saját hányásodba fulladva fogsz megdögleni pont úgy, ahogy a saját lányodat akartad megölni.

Várok. Ha odabent van… ha hall engem… ha tényleg csak színlel… akkor elérnek hozzá a szavaim. Ha felfogná, amit mondok, lenne egy arcrándulás, egy dühkitörés. *Akármi.*

Meg sem mozdul. Próbálok kitalálni még valamit, amivel reakciót csikarhatok ki belőle. Valamit, amitől biztosan kiesik a szerepéből. Felállók, fölé hajolok, és a füléhez viszem a szám.

- Jeremy ma este a közös ágyatokban fog megdugni.

Megint várok… egy hangra… egy mozdulatra. Az egyetlen, ami Verityből jön, az átható húgyszag. Betölti a levegőt, az orromat.

Lenézek a nadrágjára. Jeremy ebben a pillanatban ér a lépcső aljára.

- Hívtál?

Hátralépek, de ugyanezzel a mozdulattal véletlenül belerúgok a korábban odadobott fagolyóba. Lehajolok érte, és közben Verityre mutatok.

- Semmi, csak… szerintem át kéne öltöztetni.

Jeremy megragadja a kerekesszék fogantyúit, és kitolja Verityt a nappaliból, a lift felé. A kezemet az arcom elé tartva eltakarom a számat és az orromat.

Eddig sosem töprengtem azon, ki fürdeti és pelenkázza Verityt. Valahogy egyértelműnek vettem, hogy ez az ápolónő dolga, de ezek szerint nem teljesen. A tény, hogy Verity inkontinens, pelenkázni és fürdetni kell, még nagyobb sajnálatot ébreszt bennem Jeremy iránt. Jeremy most felviszi őt az emeletre, hogy mindkettőt megtegye, és ettől dühös vagyok.

Haragszom Verityre.

Biztosra veszem, hogy jelenlegi állapota megérdemelt büntetés a sok szörnyűségért, amit a gyerekeivel és Jeremyvel művelt. Csak az a baj, hogy ennek következményeit Jeremynek kell viselnie élete végéig.

Ez így nem tisztességes.

És bár nem reagált semmire, amit a képébe vágtam, mégis úgy érzem, megijedt tőlem. Ezek szerint mégiscsak van valami odabent. *Valahol.* És most már tudja, hogy nem félek tőle.

* * *

Crew-val vacsoráztam, aki végig az iPadjét nyomkodta. Szerettem volna megvárni Jeremyt, de tudtam, hogy nem örülne, ha Crew egyedül enne, és erősen lefekvésidő volt már. Amíg Jeremy Verityvel foglalkozott, én ágyba dugtam Crew-t. Mire Jeremy lefürdette, felöltöztette és lefektette Verityt, a spagetti kihűlt.

Éppen mosogatok, amikor Jeremy végre lejön. A csók óta nem sokat beszélgettünk. Nem tudom, milyen lesz most köztünk a hangulat. Talán feszengünk majd, és csak belapátolja az ételt, hogy aztán mindenki mehessen a maga útjára. Miközben az edényeket öblítem, hallom, ahogy mögöttem állva fokhagymás kenyeret majszol.

- Ne haragudj! - szólal meg.

- Miért?

- Mert kihagytam a vacsorát.

Vállat vonok.

- Nem hagytad ki. Egyél!

Kivesz egy tálkát a szekrényből, szed magának a spagettiből, és beteszi a mikroba melegíteni. Amíg vár rá, a konyhapultnak dől mellettem.

- Lowen!

Ránézek.

- Mi a baj? - kérdezi.

Megrázom a fejem.

- Semmi, Jeremy. Nem akarok beleszólni.

- Csak nyugodtan! Most már szeretném hallani.

Nem akarok erről beszélni vele, mert tényleg nem az én dolgom. Ez az ő élete, az ő felesége, az ő háza. Én legkésőbb két nap múlva lelépek innen. Miközben a kezemet törlőm, sípol a mikro, de Jeremy nem nyitja ki az ajtaját. Le sem veszi rólam a szemét, és úgy néz rám, mintha próbálna a vesémbe látni.

A konyhaszigetnek dőlök, és nagyot sóhajtva hátravetem a fejem.

- Én csak… sajnállak.

- Nem kell.

- Nem tehetek róla.

- De igen.

- Nem. Tényleg nem.

Kiveszi a mikróból a tálkát, és a pultra teszi hűlni, mielőtt visszafordul hozzám.

- Ez az életem, Low. Ez van, nincs mit tenni. A sajnálatod nem segít rajtam.

Elfordítom a fejem.

- Tévedsz. Igenis *tehetnél* ellene. Nem kell éjt nappallá téve róla gondoskodnod. Vannak intézmények, ahol jobban el tudnák látni. Több segítséget kaphatna, te pedig nem lennél ide bezárva Crew-val életed hátralevő részére.

Jeremy arcizmai megfeszülnek. Jobb lett volna, ha tartom a szám.

- Kedves tőled, hogy jobb sorsot szánsz nekem, de képzeld magad Verity helyébe!

Fogalma sincs róla, hányszor megtörtént ez az elmúlt két hétben.

- Hidd el, megtettem - csapok frusztráltan a pultra, mert nehezen tudom összeszedni a gondolataimat. - Ő sem akarná, hogy így élj, Jeremy. Rab vagy a saját házadban. *Crew* is úgy él itt, mint egy aranykalitkába zárt madár. Ki kell szabadulnia innen. Vidd el nyaralni! Menj vissza dolgozni, és tedd be Verityt egy otthonba, ahol huszonnégy órás ápolást kap.

Még be sem fejezem, de Jeremy már rázza a fejét.

- Nem tehetem ezt Crew-val. Mindkét nővérét elveszítette, nem tehetem ki még több veszteségnek. Így, hogy az anyja itt van, legalább mellette lehet.

Saját magát nem is említi. Crew-nak fontos lehet Verity közelsége, de neki?

- Akkor legalább egy kis szabadságot engedélyezz magadnak! - győzködöm. - Heti pár napra add be valahová, hogy levedd a válladról a terhet. Hétvégén, amikor Crew nincs iskolában, hazahozhatod.

Odalépek hozzá, és a kezembe fogom az arcát. Akarom, hogy tudja, mennyire aggódom érte. Talán ha látja, hogy valakit tényleg érdekel a hogyléte, kicsit komolyabban veszi ezt a beszélgetést.

- Adj magadnak egy szusszanásnyi időt, Jeremy - mondom halkan. - Légy egy kicsit önző! Kellenek olyan pillanatok az életedben, amik nem róla szólnak, hanem csak és kizárólag arról, amit *te* akarsz.

Érzem a kezem alatt, ahogy összeszorítja a fogát. Elhúzódik tőlem, és a gránitlapra tenyerelve a válla közé hajtja a fejét.

- Amit *én* akarok? - kérdezi halkan.

- Igen. *Te* mit akarsz?

Hátraveti a fejét, és úgy nevet, mint aki élete legostobább kérdését hallotta. A válaszon gondolkodnia sem kell.

- *Téged*.

Feltolja magát a pultról, és elindul felém. Mindkét kezével a csípőmbe markol, és a homlokát az enyémre hajtva vágyakozva néz a szemembe.

- *Téged* akarlak, Low.

Megkönnyebbülten olvadok bele a csókjába. Ez most más, mint a múltkori: a szája lágyan, lustán mozog az enyémen, a tenyere a tarkómra csúszik. Lassan ízlelget, és a nyelve minden mozdulatával tovább szítja bennem a vágyat. Előrehajol, felemel, és a lábamat a derekára fonja. Kivisz a konyhából. Ki sem nyitom a szemem, amíg kettesben nem vagyunk a csukott ajtó mögött. Verity nem fogja ezt még egyszer elszúrni nekem.

A hálóba érve elenged, én pedig lecsúszom rajta. A szánk elszakad egymástól. Az ágy mellett állva nézem, ahogy visszamegy az ajtóhoz.

-Vetkőzz le! - szólal meg nekem háttal állva, és betolja a reteszt.

Ez parancs, amit most, hogy az ajtó zárva van, örömmel teljesítek. Nézzük egymást vetkőzés közben. Leveszi a farmerjét, én kibújok a pólómból, aztán az ő pólója is lekerül a farmeremmel együtt.

Végig rajtam tartja a szemét, amíg megszabadulok a melltartómtól. Nem érint meg, nem csókol meg, csak néz.

Miközben leveszem a bugyimat, milliónyi érzelem kavarog bennem: félelem, várakozás, izgalom, vágy, zaklatottság. Lecsúsztatom a bugyit a csípőmön, a lábszáramon, és félrerúgom. Újra felegyenesedem, teljesen meztelenül állok Jeremy előtt.

Mohón fal a szemével, és közben az utolsó ruhadarabja is a földre kerül. A látványtól elakad a lélegzetem. Verity részletes leírása ellenére nem voltam felkészülve egy ilyen testre.

Csak állunk egymással szemben meztelenül, és mindketten kapkodjuk a levegőt.

Közelebb lép hozzám. A szeme az arcomra szegeződik. Meleg kezével végigsimítja az arcom, és a hajamba túr, a szája visszatalál az enyémhez. Lassan, lágyan csókol, a nyelve épp csak csiklandozza az ajkam.

Ahogy az ujja végigsimít a gerincemen, megremegek.

- Nincs nálam gumi - markolja meg a fenekem, és magához húz.

- Nem szedek gyógyszert - felelem.

A válaszom nem tántorítja el. Felemel, és az ágyra fektet. A szája pár másodpercig a bal mellbimbómra tapad, mielőtt visszatér a számhoz.

- Majd megszakítom.

- Rendben.

A szó hallatán elmosolyodik.

- Rendben - suttogja, és belém hatol.

Mindketten annyira koncentrálunk, hogy nem is csókolózunk közben, csak lélegzünk egymás szájába. Behunyt szemmel várom, hogy teljes hosszában belém csússzon. Az elején egy kicsit fáj, de

amint mozogni kezd, a kellemetlen feszülést gyönyör váltja fel. Hangosan felnyögök.

Jeremy megcsókolja az államat, a számat, és ahogy kinyitom a szemem, végre először egy olyan férfit látok, aki csak arra gondol, akit maga előtt lát. Semmi révedező tekintet. Most csak ő és én létezünk.

- Tudod, hányszor álmodoztam erről?

Nyilván költői kérdésnek szánja, mert a csókjával azonnal elejét veszi a válaszomnak, és a kezét a mellemre teszi. Úgy egy perc múlva kihúzza magát belőlem, a hasamra fordít, és hátulról újra belém hatol.

- Minden pózt kipróbálok veled, amiről fantáziáltam - súgja a fülembe.

A szavai lángra lobbantanak.

- Kérlek!

Ennyit tudok kipréselni magamból.

Amint ezt kimondom, a hasamra nyomja a tenyerét, és felhúz anélkül, hogy kicsúszna belőlem. Ahogy térdelek, a hátam a mellkasának simul.

A lehelete melegíti a tarkóm. Hátranyúlok, megragadom a fejét, és a száját a bőrömhöz húzom. Ez a póz nagyjából fél percig tart, majd a derekamra fűzi a kezét, maga felé fordít, és újra belém hatol. Elgyengülök az erejétől, ahogy a karja könnyedén forgat ide-oda az ágyban. Most jövök rá, hogy minden intim jelenetben, amit olvastam róla és a feleségéről, valamilyen szinten mindig Verity irányította az eseményeket.

Én viszont teljesen alárendelem magam neki. Hagyom, hogy úgy tegyen magáévá, ahogy csak akar.

Ki is használja, vagy fél órán keresztül. Valahányszor közelít az orgazmus, kihúzza magát belőlem, csókol, pózt vált, tovább kefél, csókol, pózt vált, tovább kefél, csókol, pózt vált. Ez egy körforgás, ami bár sohasem érne véget.

Egy idő után eljutunk az egyik kedvenc pózához: ő a hátán fekszik, a fejét a párnára hajtja, én terpeszben az arca fölé térdelek. Meg nem tudnám mondani, melyikünk alakította így a helyzetet. Még nem ereszkedem le a szájára, mert a harapásnyomokat bámulom az ágy fejtámláján.

Inkább behunyom a szemem, hogy ne lássam őket.

Jeremy keze a hasamon át felcsúszik a mellemre. Egyik kezével a mellemet simogatja, és a nyelve lassan dolgozni kezd a lábam között. Hátravetem a fejem, és olyan hangos nyögés tör fel belőlem, hogy el kell takarnom a szám.

Úgy tűnik, bejön neki, amit hall, mert tovább folytatja. A kéjtől előregörnyedek, és a támlába kapaszkodva tartom fent magam. Kinyitom a szemem. A szám csak pár centire van a támlától. Pár centire a harapásnyomoktól, amiket Verity hagyott a számos alkalommal, amikor Jeremy ugyanebben az ágyban, ugyanebben a pózban kényeztette.

Amikor Jeremy ujja elindul lefelé a hasamon, és csatlakozik a nyelvéhez, képtelen vagyok kontrollálni a sikolyaimat. Muszáj előrehajolnom, és elfojtani a hangot.

A támlába harapok.

Érzem Verity fognyomait az enyém alatt. Az övé más. Nem passzolunk. Erősen belemélyesztem a fogam a fába, hogy mélyebb nyomot hagyjak benne, mint ő valaha. Azt akarom, hogy erről a támláról mostantól csak Jeremy és a közös éjszakánk jusson az eszembe.

Verity a saját szobája rabja, a jelenléte mégis mindent betölt a házban. De ebben a hálószobában nem akarok többet rá gondolni.

Miután elélvezek, eltolom magam a támlától. Ahogy kinyitom a szemem, meglátom a friss harapásnyomot. Alig van időm a hüvelykujjammal letörölni róla a nyálat, mert Jeremy a hátamra fordít, és már rajtam is van. Belém sem kell hatolnia, hogy a csúcsra jusson, a szája az enyémre tapad, és érzem, ahogy meleg nedve a hasamra spriccel.

Heves csókjából ítélve hosszú éjszakának nézünk elébe.

19.

A MÁSODIK MENETRE A ZUHANY ALATT KERÜLT SOR fél Órával később. Simogattuk egymást, ahol értük, a szánk összeforrt. A tenyeremet a zuhanyfalra tapasztottam, miközben a vízsugár alatt kefélt.

Orgazmus előtt kihúzta magát belőlem. Miután a hátamra élvezett, megmosdatott.

Most az ágyban fekszünk. Majdnem hajnali három van, ezért hamarosan vissza kell mennie a szobájába. Nem akarom, hogy itthagyjon. Az együttlétünk pont olyan csodás volt, amilyennek elképzeltem, és így, hogy átölel, valahogy mindjárt sokkal jobb ebben a házban. Mellette biztonságban érzem magam, nem félek attól a veszélytől, amiről ő nem is tud.

Szorosan magához húz, és körém fonja a karját. A mellkasához bújok, miközben az ujjai fel-alá járnak a karomon. Úgy küzdünk az elalvás ellen, hogy kérdéseket teszünk fel egymásnak. A beszélgetés egyre személyesebb vizekre terelődik, Jeremy éppen az utolsó kapcsolatomról érdeklődik.

- Elég felületes volt - vonok vállat.

- Miért?

-Nem is tudom, nevezhetem-e egyáltalán kapcsolatnak - felelem. - Úgy emlegettük, de igazából csak a szex kötött össze bennünket. A hálószobán kívül nem sok közös pontot találtunk az életünkben.

- Meddig tartott?

- Egy darabig - nézek fel rá. - Corey volt az, az ügynököm.

Jeremy ujja megáll a karomon.

- Az, akivel találkoztam?

- Igen.

- És még mindig az ügynököd?

- Nagyon jó a munkájában.

Visszateszem a fejem a mellkasára, mire az ujja újra elindul.

- Most egy kicsit féltékeny vagyok - jegyzi meg.

Nevetek, mert érzem, hogy ő is nevet. Rövid szünet után felteszem neki a kérdést, ami már régóta furdalja az oldalam.

- Milyen volt a kapcsolatod Verityvel?

Jeremy felsóhajt. Felemelem róla a fejem, mire ő áthelyezkedik úgy, hogy én a párnán feküdjek, ő pedig az oldalára fordulva a szemembe nézhessen.

- Ha elmondom, meg kell ígérned, hogy nem fogsz sajnálni.

- Megígérem - bólintok.

- Szerettem. A feleségem volt. De néha nem voltam biztos benne, hogy tényleg ismerjük egymást. Egy fedél alatt éltünk, de valahogy mégis más világban. - Az ujjhegyével végigsimítja az ajkamat. - Tény, hogy őrülten vonzódtam hozzá. Tudom, hogy nem akarod ezt hallani, de akkor is igaz. A szex fantasztikus volt. De a többi… nem is tudom. Már az elejétől éreztem, hogy valami hiányzik, mégis vele maradtam, feleségül vettem, és családot alapítottunk, mert hittem benne, hogy valahol mélyen megvan köztünk az igazi kapocs. Reménykedtem benne, hogy egy nap felébredek, a szemébe nézek, és hirtelen minden a helyére kerül, mint a kirakós darabjai.

Nem kerüli el a figyelmemet, hogy múlt időben beszél a szerelmükről.

- Végül meglett a kötődés, amire vártál? - kérdezem. -Nem, legalábbis nem úgy, ahogy reméltem. De egyszer, váratlanul valami nagyon hasonlót éreztem, egy röpke villámcsapást, ami visszaadta a hitemet a mély kapcsolatokban.

- Mi volt az?

- Néhány héttel ezelőtt történt - feleli halkan. - Egy kávézó mosdójában egy nővel, aki nem a feleségem volt.

A vallomás után rögtön megcsókol, mintha nem akarná, hogy válaszoljak. Talán bűntudata van amiatt, amit mondott. Lelkiismeret-furdalás gyötri, amiért velem egy pillanat alatt beugrott neki az érzés, amire előtte éveken át várt a feleségével.

Nem vallom be neki, de a szavai nagy hatással vannak rám. Mintha a bőrömön át belém ivódnának, és hatalmasra duzzadnának a szívemben. Jeremy magához húz. Behunyom a szemem, és a mellkasára hajtom a fejem. Többet nem beszélünk, csak csendben álomba merülünk.

Két órával később Jeremy hangjára ébredek.

- Basszus!

Ahogy felül, a takaró nagy részét magával rántja.

- *Basszus!*

Megdörzsölöm a szemem, és a hátamra gördülök.

- Mi a baj?

- Nem akartam elaludni - kapkodja össze a ruháit a padlóról. - Nem lehetek itt, amikor Crew felébred.

Kétszer megcsókol, és elindul az ajtó felé. Kinyitja a reteszt, és húzni kezdi az ajtót, de az nem enged.

Megrángatja a kilincset. Felülök az ágyban, és fedetlen mellemre húzom a takarót.

- A francba! Ez beragadt - mérgelődik.

Félelem hasít belém. Az éjszaka gyönyöre egy csapásra elillan, és visszazuhanok a szörnyű, lehangoló valóságba, ami ezt a hátborzongató házat körbelengi. Megrázom a fejem, de Jeremy nem látja, mert háttal áll nekem.

- Nem ragadt be - szólalok meg halkan. - Bezárták. Kívülről.

Jeremy felém fordítja a fejét, és aggódó arccal néz rám. Most már két kézzel rángatja a kilincset. Amikor rájön, hogy igazam lehet, és kívülről babráltak vele, dörömbölni kezd. Én nem mozdulok a

helyemről, csak csendben rettegek attól, ami az ajtó másik felén várja majd.

Jeremy egy darabig elszántan küzd, aztán kiabálni kezd.

- Crew! - dörömböl tovább.

Mi van, ha Verity elvitte!

Nem tudom, tenne-e ilyesmit, mivel nem szereti a gyerekeit. Jeremyt viszont igen. Őrülten *szerelmes* a férjébe. Ha megtudta, hogy Jeremy velem töltötte az éjszakát, már csak bosszúból is elrabolhatta Crew-t.

Jeremyben ez fel sem merül. Ő abban a hitben él, hogy Crew szórakozik velünk, vagy a zár magától kattant be valahogy, amikor tegnap este becsukta az ajtót. Számára ezek a lehetséges magyarázatok. Egyelőre csak bosszús, de nem aggódik különösebben.

Az éjjeliszekrényen álló ébresztőórára pillant.

- Crew! Nyisd ki! - dörömböl, majd a fának nyomja a homlokát. - April mindjárt itt lesz. Nem találhat együtt bennünket - mondja halkan.

Ez most a legnagyobb baja? Én azon pánikolok, hogy a felesége éjszaka elrabolta a gyereküket, ő meg azon, hogy az alkalmazott rajtakapja a vendéggel.

- Jeremy!

- Mi az? - üti tovább az ajtót.

-Tudom, hogy szerinted ez nem lehetséges, de… bezártad este Verity ajtaját?

Jeremy ökle megáll a levegőben.

- Nem emlékszem - feleli halkan.

- Ha valami bizarr forgatókönyv szerint Verity zárt be minket ide, akkor… Crew valószínűleg már nincs a házban.

Jeremy szeme megtelik félelemmel. Egy pillanat alatt átrohan a szobán, és kinyitja az ablakzárat. Az első üveglap könnyedén

felnyílik, de a második nem enged. Jeremy lerángatja a huzatot az egyik párnáról, és gondolkodás nélkül kitöri az üveget, aztán a megmaradt szilánkokat lerugdosva kimászik az ablakon.

Nem sokkal később hallom, ahogy kívülről kinyitja a háló ajtaját, majd felrohan a lépcsőn. Mire kimegyek, már Crew szobájában van, és hallom, ahogy onnan átfut Verityébe. A torkomban dobog a szívem.

Egyszer csak megjelenik a lépcső tetején, és megrázza a fejét. Előrehajolva a térdére kulcsolja a kezét, és levegőért kapkod.

- Alszanak - lihegi. Leguggol, mintha a térde felmondta volna a szolgálatot, és az ujjaival végigszántja a haját. - *Alszanak* - ismétli megkönnyebbülten.

Én is megkönnyebbülök, de azért nem teljesen.

Átragasztottam a paranoiámat Jeremyre. Nem lett volna szabad megfertőznöm a félelmeimmel.

Pár pillanattal később megérkezik April. Rám néz, majd a lépcső tetején guggoló Jeremyre. Ő ahogy meglátja Aprilt, feláll, lejön a földszintre, és anélkül, hogy ránk nézne, kimegy a házból.

April kérdőn mered rám. Vállat vonok.

- Crew-nak nehéz éjszakája volt.

Nem tudom, beveszi-e a magyarázatomat, de ahogy közömbösen felsétál az emeletre, van egy olyan érzésem, hogy kicsit sem érdekli, hazudok-e vagy sem.

Bemegyek az irodába, magamra csukom az ajtót, és előveszem a kéziratot. Ma be kell fejeznem. Tudnom kell, hogy végződik, már ha egyáltalán *van* befejezése. Mert elértem arra a pontra, hogy úgy érzem, meg kell mutatnom Jeremynek. Tudnia kell, hogy okkal nem találta meg az igazi kötődést Verityvel. Nem ismerte őt eléggé.

Furcsa dolgok történnek ebben a házban, és ha Jeremy nem gyanakszik ugyanúgy erre a nőre, ahogy én, félek, hogy valami szörnyűség lesz a vége. Mert valami biztosan történni fog.

Végtére is a hely tele van tragédiákkal. Bármelyik percben lesújthat a következő.

Tizennegyedik fejezet

Elég könnyű felidézni Harper halálának reggelét, mivel alig néhány napja történt. Emlékszem Harper szagára. *Zsír*. *Két napja nem mosott hajat*. Emlékszem, mi volt rajta. *Lila leggings, fekete póló, kötött pulóver*. Emlékszem, mit csinált. Az *asztalnál színezett Crew-val*. Emlékszem az utolsó dologra, amit Jeremy mondott neki aznap. *Szeretlek, Harper*. Chastin napra pontosan hat hónappal korábban halt meg. Napra pontosan. Száznyolcvankét napja fortyogott bennem a düh a gyerek iránt, aki megölte őt.

Jeremy előző éjszaka odafent aludt. Crew csaknem minden éjjel sír utána, ezért két hónapja az emeleti vendégszobában alszik. Mondtam neki, hogy elkényezteti, de Jeremy mostanában egyáltalán nem hallgat rám. Kizárólag a két megmaradt gyerekére koncentrál.

Fura, hogy eggyel kevesebben vannak, mégis *több* figyelmet fordít rájuk, mint valaha.

Chastin halála óta csak négyszer szexeltünk. Nem áll fel neki, hiába próbálkozom. Még a szopás sem segít. A legrosszabb, hogy szerintem ez még csak nem is zavarja. Nem hajlandó Viagrát szedni. Azt mondja, több időre van szüksége, hogy hozzászokjon Chastin hiányához.

Idő.

Na, vajon kinek *nem* kellett idő a gyászhoz? Harpernek. Neki nem okozott gondot feldolgozni, hogy a nővére nincs többé. Még csak nem is sírt. Egy árva könnycseppet sem ejtett. Ez egyszerűen nem normális. Még *én* is sírtam.

Bár, végül is érthető a viselkedése. A bűntudat meglepő hatással van az emberekre.

Talán én is bűntudatból írom le mindezt. Mert Jeremynek tudnia kell az igazságot. Egyszer, valahogy majd megtalálja ezt, és akkor rájön, mennyire rohadtul szerettem.

Térjünk vissza a naphoz, amikor Harper megkapta méltó büntetését.

A konyhában állva néztem, ahogy színez. Azt mutogatta Crew-nak, hogyan satírozza rá egyik színt a másikra, hogy egy harmadikat kapjon. Nevettek. Crew nevetése érthető volt, Harperé viszont megbocsáthatatlan. Nem tudtam tovább uralkodni a dühömön.

- Nem is vagy szomorú Chastin halála miatt? - csattantam fel.

Harper felemelte a fejét, és a szemembe nézett. Úgy tett, mintha félne tőlem.

- De igen - felelte.

- Egyszer sem sírtál miatta. Az ikertestvéred halott, és te úgy viselkedsz, mint akit nem is *érdekel*.

Láttam, hogy műkönnyek szöknek a szemébe. Érdekes, hogy a gyerek, aki Jeremy szerint nem képes jól kifejezni az érzelmeit, gond nélkül bőgni kezd, ha leszidják.

- *Igenis* érdekel - hüppögött Harper. - Hiányzik.

Kinevettem, mire *tényleg* kitört belőle a sírás. Hátralökte a székét, és felrohant a szobájába.

Crew-ra néztem, és Harper irányába legyintettem.

- *Most* bezzeg bőg - jegyeztem meg.

Jellemző.

Jeremy összetalálkozhatott Harperrel az emeleten, mert hallottam, hogy kopogtat az ajtaján.

- Kicsim! Mi a baj?

- *Kicsim! Mi a baj?* - utánoztam visító gyerekhangon. Crew kuncogott. Legalább egy négyéves kölyök vevő a poénjaimra.

Egy perccel később Jeremy bejött a konyhába.

- Mi van Harperrel? - kérdezte.

- Hisztizik - hazudtam. - Nem engedtem, hogy lemenjen a tóhoz játszani.

Jeremy puszit nyomott a fejemre. Őszinte gesztusa megmosolyogtatott.

- Jó idő van. Kivihetnéd őket a partra - vetette fel. Mögöttem állt, ezért nem láthatta, ahogy forgatom a szemem.

Jobb indokot kellett volna kitalálnom Harper könnyeire, mert most azt várja tőlem, hogy kivigyem őket, és játsszak velük.

- Menjünk ki a vízhez! - kérlelt Crew. Jeremy magához vette a tárcáját és a kulcsait.

- Szólj Harpernek, hogy húzzon cipőt! Anyu kivisz titeket. Ebédre visszajövök.

Felé fordultam.

- Hová mész?

- Bevásárolni - felelte. - Mondtam reggel. *Tényleg mondta.*

Crew felfutott a lépcsőn.

- Nem mehetnék inkább én vásárolni? - sóhajtottam. - Te meg itt maradhatnál játszani velük.

Jeremy hozzám lépett, átölelt, és a homlokát az enyémre nyomta. A gesztusa a szívemig hatolt.

- Hat hónapja nem írtál. Nem mész ki a házból, nem játszol velük - húzott szorosan magához. - Kezdek komolyan aggódni érted. Menj ki velük egy félórára! Kell egy kis D-vitamin.

- Szerinted depressziós vagyok? - húzódtam el.

Nevetséges. Éppen, hogy ő volt az.

Jeremy letette a pultra a kulcscsomóját, és két kezébe fogta az arcom.

- Szerintem mindketten levertek vagyunk, és egy darabig még azok is leszünk. Támogatnunk kell egymást.

Rámosolyogtam. Tetszett, hogy sorsközösséget érez velem. Talán igaza is volt. Amikor megcsókolt, hosszú idő után először újra nyelves csókot kaptam minimális gyásszal. Olyan volt, mint a régi szép időkben. Magamhoz húztam, és lábujjhegyre állva odaadóan visszacsókoltam. Éreztem, ahogy keményedni kezd odalent, pedig hozzá sem értem.

- Szeretném, ha ma éjjel a szobánkban aludnál - súgtam a fülébe.

- Rendben - mosolygott. - De sok alvásra ne számíts!

Az a hang, az a parázsló szem, az a vigyor! Hát visszatértél, Jeremy Crawford. Hiányoztál.

Miután Jeremy elment, levittem a rohadt kölyköket játszani a tóhoz. Magammal vittem a sorozatom utolsó kötetét is. Jeremynek igaza volt, hat hónapja egy sort sem írtam. Ideje volt visszaszállni a mókuskerékbe. Már így is lekéstem a határidőt, de a Pantem elnéző volt Chastin tragikus „balesete” miatt.

Talán még több haladékot kaptam volna, ha tudják, mi történt valójában.

Crew elindult a stégen a kenu felé. Megijedtem, mert nagyon öreg stég volt, és Jeremy nem szerette, ha rámennek. De aztán megnyugtattam magam, hogy egy ilyen kisgyerek súlya alatt csak nem fog beszakadni. Crew leült a stég szélére, és belógatta a lábát a kenuba. Csodálkoztam, hogy az a csotrogány még nem sodródott el. Kábé egy árva kötélfoszlány tartotta.

Crew nem tudta - talán egy nap majd megtudja de ő abban a kenuban fogant. Amikor bemeséltem Jeremynek, hogy terhes vagyok, utána egész héten úgy szexeltünk, mint a nyulak. Bármikor teherbe eshettem, de én biztos vagyok benne, hogy a kenuban történt. Ezért is lett Crew. Mindenképpen valami hajókkal kapcsolatos nevet akartam neki.

Sokszor visszasírtam azokat a napokat. Igazából rengeteg dolgot visszasírtam. Főként a gyerekek előtti életünket, legalábbis az ikrek előttit.

Ahogy a parton ülve Crew-t ügyeltem, eltűnődtem, milyen lenne, ha csak ő lenne nekünk. Persze hozzá kéne szokni Harper hiányához, de úgy éreztem, idővel túllendülnénk rajta. Chastin elvesztése után sokáig magam alatt voltam, mert én is gyászoltam őt, de Harper halála esetén segíthetnék Jeremynek feldolgozni a tragédiát. Ezúttal nem süllyednék apátiába, mivel minden gyászomat Chastinre használtam el.

Ki tudja, talán Jeremy is így van ezzel. Semmi sincs kizárva.

Korábban azt hittem, ha az embernek egymás után több gyereke meghal, mindegyik után ugyanakkora fájdalmat érez. Feltételeztem, hogy a második, esetleg harmadik gyerek elvesztése éppolyan szörnyű, mint az elsőé. De ez még Chastin halála előtt volt. Az után a nap után Jeremyt és engem teljesen maga alá temetett a gyász. Betöltötte minden pórusunkat.

Ha a kenu a gyerekekkel együtt felborulna - ha Harper vízbe fulladna Jeremybcn talán nem maradna hely további fájdalomnak. Talán ő is kimerítette már a készleteit.

Ha egy gyereket elveszítettél, mindet elveszítetted.

Ha nincs már hely több gyásznak, és Harper eltűnik a képből, mi hárman tökéletes család lehetnénk.

- Harper!

Harper pár méterre tőlem a homokban játszott. Felálltam, és leporoltam a farmerem fenekét.

- Gyere, kicsim! Csónakázzunk egyet az öcséddel!

Harper felugrott, és elindult a stég felé. Sejtelme sem volt róla, hogy akkor érzett utoljára talajt a lába alatt.

- Én ülök előre - mondta.

Követtem a stég pereméhez. Először Crew-t segítettem be a kenuba, aztán őt, majd óvatosan én is elhelyezkedtem. Az evezővel löktem el magunkat a deszkáktól.

Én ültem hátul, Crew középen. A tó közepére eveztem, a két gyerek pedig a hajóból kihajolva szántotta az ujjaival a vizet. A tó

nyugodt volt. Egy kis öbölben lakunk, hatszáz méternyi partvonallal, ezért a vízi forgalom elkerül bennünket. Csend és béke lengte be a tájat.

Harper kiegyenesedett, a nadrágjába törölte a kezét, majd hátat fordított nekem és az öccsének. Előrehajoltam, és a kezemmel eltakarva a szám Crew fülébe súgtam:

- Drágám! Vegyél mély levegőt!

Két kézzel megmarkoltam a kenu peremét, és teljes súlyommal jobbra dőltem. Rövid sikkantást hallottam. Nem tudtam, hogy Crew-ból vagy Harperből jön, de a sikkantás és a csobbanás után minden elcsendesült körülöttem. Csak nyomást éreztem. A fülsüketítő némaság közepette addig rugdalóztam, amíg át nem törtem a víz felszínét.

Csobogást hallottam. Mindkét gyerek kiabált. Crew-hoz úsztam, és köréfontam a karom. A ház felé nézegetve imádkoztam, hogy kijussak vele a partra. Messzebbre sodródtunk, mint hittem. Úszni kezdtem. Harper kiabált.

Csapkodott.

Tovább úsztam.

Tovább kiabált.

Semmi.

Egy újabb csobbanás.

Még több semmi.

Tovább úsztam, és hátra sem néztem, amíg nem éreztem az iszapot a lábujjaim között. Úgy kaptam a szárazföld széléhez, mint egy mentőmellényhez. Crew levegőért kapkodott, köhögött, és a ruhámba csimpaszkodva bukdácsolt le a víz alá. Nehezebb volt kivonszolni, mint vártam.

Jeremy hálás lesz nekem ezért. Megköszöni, hogy megmentettem Crew-t. Persze összeomlik majd, de közben hálás is lesz. Azon tűnődtem, vajon az ágyunkban alszik-e aznap éjjel. Kimerült lesz, de akkor is mellettem akar majd lenni, hogy tartsa bennem a lelket.

- Harper! - kiáltotta Crew, miután kiköhögte a tüdejéből a vizet.

Befogtam a száját, és a partra kivonszolva letettem a homokba. A szeme tele volt félelemmel.

- Anyu! - mutogatott mögém kétségbeesetten. - Harper nem tud úszni!

Mindenütt homok borított. Rátapadt a kezemre, a karomra, a combomra. Majd kiszakadt a tüdőm. Crew próbált visszamászni a vízbe, de a kezénél fogva visszahúztam, és leültettem. A kis hullámok még mindig nyaldosták a lábujjamat. Végigpásztáztam a tavat, de semmi. Se kiabálás, se csapkodás.

Crew egyre hisztérikusabbá vált.

- Próbáltam megmenteni - suttogtam. - Anyu próbálta megmenteni.

- Hozd ki! - visította a tóra mutatva.

Ha bárkinek elmondja, hogy nem mentem vissza a nővéréért, abból nem jövök ki jól. A legtöbb anya addig ázna a vízben, amíg meg nem találja a gyerekét. Vissza kellett úsznom.

- Crew! Meg kell mentenünk Harpert. Emlékszel még, hogy szokta anyu felhívni aput telefonon?

Crew bólintott, és letörölte az arcán lecsorgó könnycseppeket.

-Akkor menj! Szaladj be a házba, és hívd fel aput! Mondd neki, hogy anyu próbálja megmenteni Harpert, és hogy hívja a rendőrséget.

- Jó - kiáltotta Crew, és futásnak eredt.

Milyen jó testvér!

Átfáztam és kimerültem, de begyalogoltam a tóba.

- Harper! - szólongattam halkan.

Féltem, ha túl hangosan hívom, a végén még összekapja magát, és felbukkan a mélyből. Nem siettem. Nem akartam túl mélyre menni, nehogy véletlenül beleütközzek. Mi van, ha még maradt benne annyi élet, hogy a ruhámba kapaszkodjon, vagy lehúzzon a víz alá?

Tudtam, hogy a tóban kell lennem, amikor Jeremy megjelenik. Bőgnöm kell. Vacognom kell. A kihűlés határán lenni. Az lenne az igazi, ha mentővel vinnének el.

A kenu fenékkel fölfelé lebegett, közelebb a parthoz, mint amikor ott hagytuk. Jeremyvel párszor már beborultunk vele, ezért tudtam, melyik részen lehet a belsejében lélegezni, amikor így felfordul. Mi van, ha Harper odaúszott hozzá? Mi van, ha belekapaszkodott, és most alatta bujkál? Mi van, ha elmondja az apjának, mit tettem?

Odaúsztam a kenuhoz. Óvatosan mozogtam, nehogy véletlenül Harperhöz érjek. A hajóhoz érve mély levegőt vettem, lebuktam a víz alá, és a hajótestben bukkantam fel.

Hála istennek! - gondoltam.

Harper nem volt ott.

Hála istennek!

Hallottam, ahogy Crew a távolból engem szólongat. Visszamentem a víz alá, és kiúsztam a kenu mellé. Olyan kétségbeesetten kiabáltam Harper nevét, ahogy egy őrjöngő anyához illik.

- Harper!

- Jön apu! - kiabálta Crew a partról.

Még hangosabban üvöltöttem Harper után. A rendőrség bármelyik pillanatban megérkezhetett, talán még Jeremy előtt.

- Harper!

Többször is lebuktam a víz alá, hogy rendesen kifulladjak. Addig ismételgettem ezt, amíg már alig bírtam a felszínen tartani magam. Addig kiabáltam Harper nevét, amíg egy rendőr ki nem húzott a tóból. Odakint tovább óbégattam, időnként megspékelve egy-egy „Akislányom!”, „Akicsikém!” felkiáltással.

Először egy ember kereste tovább Harpert a tóban, aztán kettő, majd három. Aztán éreztem, hogy valaki elsuhan mellettem, és a stégen végigrohanva fejest ugrik a vízbe. Amikor felbukkant, láttam, hogy Jeremy az.

Le sem tudom írni az arckifejezését, ahogy a lánya nevét skandálva tempózott előre. Elszántság, rémület és őrület keveredett benne.

Ekkor már igazi könnyek potyogtak a szememből. Mosolyogtam volna, amiért ilyen hitelesen játszottam a szerepemet, de nem volt kedvem hozzá, mert kezdtem rájönni, hogy elszúrtam a dolgot. Láttam Jeremy arcán. Éreztem, hogy ebből még nehezebben fog felállni, mint Chastin halála után.

Erre nem számítottam.

Harper már több mint félórája a víz alatt volt, amikor Jeremy megtalálta. Egy halászhálóba gabalyodott. Kintről nem láttam jól, hogy zöld vagy sárga háló volt, de emlékeztem, hogy tavaly Jeremy elhagyott egy sárgát a tóban. Hogy fordulhattunk fel pont azon a részen? Ha nincs az a háló, Harper valószínűleg kijutott volna a partra.

Miután kiszabadították a testet, egy férfi segített Jeremynek felemelni a stégre. Jeremy próbálta újraéleszteni Harpert, akkor sem hagyta abba, amikor a mentőtiszt odaért. Csak akkor állt le, amikor már nem volt más választása. A stég megroggyant. Jeremy Harperrel a karjában legurult a széléről, miközben a három, stégen maradt férfi a test után nyúlt.

Sejtettem, hogy ez a pillanat sokáig fogja kísérteni. Az érzés, ahogy a vízbe esve elkapja a lánya rázuhanó, élettelen testét.

Jeremy nem engedte el Harpert. Miután sikerült lábra állnia, a karjában hozta ki a partra. A homokban aztán összeesett, és az arcát a lánya csöpögő hajához nyomva suttogni kezdett neki.

- Szeretlek, Harper. Szeretlek, Harper. Szeretlek, Harper.

Ezt ismételgette megállás nélkül. A fájdalma nekem is fájt.

Odakúsztam hozzájuk, és köréjük fontam a karom.

- Próbáltam megmenteni - suttogtam. - Próbáltam megmenteni.

Nem engedte el Harpert. A mentősöknek kellett kifejteniük a kezéből.

Crew és én néztük, ahogy beszáll a mentőautóba.

Nem kérdezte, mi történt. Nem szólt, hogy elmegy. Még csak rám sem nézett. Nem úgy reagált, ahogy terveztem, de hittem benne, hogy csak a sokk miatt. Majd hozzászokik. Csak időre van szüksége.

20.

A VÉCÉ PEREMÉBE KAPASZKODVA HÁNYOK. Már a fejezet vége előtt felfordult a gyomrom. Úgy remegek, mintha én is ott lettem volna. Mintha a saját szememmel láttam volna, amit az a nő a lányával *és Jeremyvel* művelt.

A homlokomat a karomnak nyomva azon tépelődöm, mit tegyek.

Elmondjam valakinek? Elmondjam Jeremynek? Hívjam a rendőrséget?

De mit tudna tenni vele a rendőrség egyáltalán?

Mondjuk, bezárhatnák valahová, például egy elmegyógyintézetbe, és akkor Jeremy végre megszabadulna tőle.

Fogat mosok, és a tükörbe bámulva hosszan meredek az arcomra. Miután kiöblítettem a szám, felegyenesedem, és megtörlöm magam. Ahogy végigsimítok az arcomon, meglátom a tükörben a forradást. Sosem hittem volna, hogy ez a sebhely egy nap jelentéktelenné válik számomra, de lassan kezdem úgy érezni. Amin én keresztülmentem az anyámmal, az semmi ehhez képest. Köztünk csak annyi történt, hogy eltávolodtunk egymástól. Megszűnt az anya-lánya kötődés.

Ez viszont *gyilkosság*.

Felkapom a táskám, és megkeresem a Xanaxomat. A pirulával a kezemben kimegyek a konyhába, kiveszek a szekrényből egy felespoharat, és színültig töltöm Crown Royallal. Ahogy a számhoz emelem a kupicát, April belép a konyhába. Megtorpan, és rám mered.

A szemébe nézve bekapom a Xanaxot, és leöblítem a whiskyvel. Visszamegyek a szobámba. Magamra zárom az ajtót, és lehúzom a redőnyt a kitört ablakon, hogy ne szűrődjön be a fény.

Behunyom a szemem, és a fejemre húzom a takarót. Fogalmam sincs, mitévő legyek.

* * *

Amikor később felébredek, melegséget érzek a testemen. Valami a számhoz ér. Kipattan a szemem.

Jeremy az.

Felsóhajtok, ahogy lassan rám ereszkedik. Örömmel fogadom puha száját az enyémen. Nem tudhatja, de a szomorúság, amit a csókja szép lassan kiszív belőlem, valójában sajnálat. Szívből sajnálom *őt,* és a helyzetét, amiről fogalma sincs.

Kihúzgálom magunk közül a takarót, hogy ez a vékony réteg se válasszon el bennünket. Jeremy csók közben az oldalára gördül, és engem is magával húz.

- Délután két óra - suttogja. - Jól vagy?

- Igen - hazudom. - Csak kimerültem.

- Én is.

Végigfuttatja az ujjait a karomon, és megfogja a kezem.

- Hogy jutottál be ide? - kérdezem.

Az ajtót belülről bezártam.

- Az ablakon át - mosolyog. - April orvoshoz vitte Verityt, Crew pedig csak egy óra múlva jön haza az iskolából.

Hirtelen a maradék feszültség is elillan belőlem. Így, hogy Verity nincs a házban, mindjárt jobban érzem magam.

Jeremy a mellemre hajtja a fejét, és a lábam irányába nézve babrálni kezdi a bugyimat.

- Ellenőriztem a zárat. Úgy tűnik, ha túl erősen csapjuk be az ajtót, magától bekattan - mondja.

Nem válaszolok, mert nem vagyok meggyőződve róla, hogy igaza van. Persze ez is egy lehetőség, de én személy szerint sokkal inkább elhiszem, hogy Verity keze van a dologban.

Jeremy felhúzza a pólómat - pontosabban a sajátját, ami most rajtam van -, és puszit nyom a két mellem közé.

- Szeretem, amikor az én pólóimat viseled.

Mosolyogva beletúrok a hajába.

- Én meg azt szeretem, hogy Jeremy-illatuk van.

- Az meg milyen? - nevet.

- Petrichor.

Végigcsókolja lefelé a hasamat.

- Azt sem tudom, mit jelent ez - mormogja a bőrömbe.

- A frissen hullott eső illata meleg időben.

A szája egyre közelít az enyémhez.

- Nem is tudtam, hogy erre van külön szó.

- Mindenre van.

Gyors csókot lehel az ajkamra, majd elhúzódik, és összevont szemöldökkel néz rám, mint aki erősen töpreng valamin.

- Arra is van szó, amit most csinálok?

- Valószínűleg. Mire gondolsz?

Végigsimítja az államat.

- Beleszeretek egy nőbe, pedig nem lenne szabad.

A vallomása hallatán szomorúság tölt el. Fáj, hogy bűntudat gyötri az érzései miatt. Persze, egyrészről megértem. Mindegy, milyen a házasságuk, akkor is a feleségével közös ágyban fekszik egy másik nővel. Erre tényleg nincs mentség.

- Lelkiismeret-furdalásod van? - kérdezem.

- Igen - feleli, majd pár másodpercig csendben néz rám. - De nem eléggé, hogy leálljak.

A mellettem levő párnára hajtja a fejét.

- De hamarosan úgyis vége lesz - mondom. - Nekem vissza kell mennem Manhattanbe, te pedig nős vagy.

A szemében kimondatlan gondolatok kavarognak. Egy darabig némán nézzük egymást, majd egyszer csak hozzám hajol, és

megcsókol.

- Gondolkodtam azon, amit múlt éjjel a konyhában mondtál.

Reménykedve várom a folytatást. Lehet, hogy nyitott a javaslataimra? Talán ő is rájött, hogy a saját élete is van olyan fontos, mint Verityé?

- Felhívtam egy otthont, ahol vállalják a hétközbeni ápolását. Már hétfőn beadhatom. Havi három hétvégét tölt majd itthon.

Várja a reakciómat.

- Szerintem mindhármatoknak így lesz a legjobb - mondom.

Ebben a pillanatban mintha kezdene elpárologni Jeremyből a nyomasztó gyász. Sőt, nemcsak belőle, hanem az egész házból. A szél befúj az ablakon, minden csöndes, és Jeremy lelkét béke tölti be. Ezt látva döntésre jutok a kézirattal kapcsolatban.

Nem csinálok semmit.

Ha elárulnám, hogy Verity ölte meg Harpert, azzal nem segítenék Jeremynek. Csak még jobban szenvedne. Újra felszakítanám a régi sebeket, és még nagyobbakat ejtenék rajta.

Továbbra sem vagyok meggyőződve Verity ártalmatlanságáról, de előbb-utóbb talán lebuktatja magát. Elég lenne pár apróbb óvintézkedés. Például egy mozgásérzékelős kamera Verity szobájába az itthon töltött hétvégékre. Ha tényleg csak színlel, Jeremy idővel rájön, és ha így lesz, onnantól biztosan nem engedi többet Crew közelébe.

És most, hogy otthonba kerül, amúgy is őrizni fogják éjjel-nappal.

Per pillanat jónak ígérkezik a helyzet. Biztonságosnak.

- Maradj még egy hetet! - kér Jeremy.

Eredetileg holnap reggel indultam volna, de így, hogy Verity hamarosan eltűnik a színről, szívesen eltöltenék itt pár napot nélküle és April nélkül.

- Jól van - bólintok.

Jeremy felvonja a szemöldökét.

- Úgy érted, *rendben*.

Mosolygok.

- Rendben.

A száját a hasamra nyomja, megcsókol, és visszamászik rám.

Le sem veszi a pólómat, mielőtt belém hatol. Hosszan szeretkezünk, a testem teljesen szinkronba kerül az övével. Amikor érzem, hogy az izmai megfeszülnek az ujjaim alatt, nem akarom, hogy véget érjen. Nem akarom, hogy elhagyja a testemet.

Szorosan rákulcsolom a lábam, és a száját az enyémhez húzom. Felnyög, és még mélyebbre tolja magát belém. Csók közben élvez el. A szája merev, a légzése szaggatott. Elernyedve rám omlik, de még mindig bennem van.

Egyikünk sem szólal meg. Mindketten tudjuk, mit csináltunk, de nem beszélünk róla.

Miután Jeremy kicsit észhez tér, kihúzza magát belőlem, és az ujjait a lábam közé csúsztatja. Simogatás közben végig engem néz, az orgazmusomra várva. Amikor a csúcsra jutok, nem érdekel, milyen hangosan nyögdécselek. Csak mi vagyunk a házban, és ez maga a mennyország.

Miután visszahanyatlom a matracra, Jeremy még egyszer megcsókol.

- El kell tűnnöm, mielőtt a többiek hazaérnek.

Mosolyogva nézem, ahogy felöltözik. Puszit nyom a homlokomra, majd a szobát átszelve kimászik az ablakon. Nem tudom, miért nem az ajtón át távozik, de a választása megnevettet.

A párnába temetem az arcom, és csak mosolygok. Nem értem, mi ütött belém. Talán ez a ház az oka, de az egyik pillanatban elhúznám a csíkot, a következőben meg örökre itt maradnék.

Az a kézirat teljesen összezavar. Úgy érzem, kezdek beleszeretni egy férfiba, akit alig néhány hete ismerek. De nem csak a valódi énje vonz, az is nagy hatással van rám, amiket Verity írt róla. A szavai megmutatták, milyen nagyszerű ember, és mennyivel jobbat

érdemel, mint amit attól a nőtől kapott. Meg akarom adni neki, amit Verity sosem.

Olyan társat érdemel, aki a világon mindennél jobban szereti a gyerekeit.

Leveszem a párnát az arcomról, és a csípőm alá tolom, hogy megemeljem. Azt akarom, hogy egy csepp se csorogjon ki abból, amit Jeremy bennem hagyott.

21.

AMIKOR VISSZAALUDTAM, CREW-T LÁTTAM ÁLMOMBAN. Idősebb volt, mint most, talán tizenhat éves. Semmi különös nem történt az álomban, vagy legalábbis nem emlékszem rá. Csak a szörnyű érzés maradt meg, amikor a szemébe néztem. Ördögi volt a tekintete. Mintha mindaz, amin Verity miatt átment, és mindaz, amit látott, megmételyezte volna a lelkét, és átitatta volna az egész gyerekkorát.

Órák teltek el azóta, és azon tépelődöm, vajon nem kéne-e Crew érdekében mégiscsak felfednem a kéziratot. Ez a fiú végignézte, ahogy a nővére megfullad, és az anyja szinte semmit nem tesz a megmentéséért. Igaz, hogy még kicsi, de lehet, hogy ez az emlék egész életében elkíséri. Talán mindig sejteni fogja, hogy az anyja szándékosan fordította fel a kenut, miután őt figyelmeztette.

A konyhában ülök kettesben Crew-val. April úgy egy órája hazament, Jeremy pedig az emeleten Verityt fekteti le. Az asztalnál ülve mogyoróvajas sós kekszet rágcsálok, és közben Crew-t nézem, ahogy az iPadjét nyomkodja.

- Mit játszol? - kérdezem.

- Toy Blastot.

Legalább nem Fallout vagy Grand Theft Auto. Ezek szerint még nincs veszve minden.

Crew kíváncsian nézeget a kekszeim felé. Egyszer csak leteszi az iPadjét, és felmászik az asztalra.

- Én is kérek.

Nevetve nézem, ahogy az asztalon kúszik előre a mogyoróvajas bődön felé. Odaadom neki a kenőkést. Jó vastagon megken egy darab kekszet, és az asztallapon elhelyezkedve beleharap.

- Ez finom! - kiált fel izgatottan, és lenyalogatja a kést.

- Fúj! - ráncolom az orrom. - Nem nyalogatjuk az evőeszközt.

Úgy kacag, mint akit csiklandoznak.

A székemben hátradőlve csodálom őt. Ahhoz képest, hogy mi mindenen ment keresztül, nagyon helyes kölyök. Nem nyafog, csendes, és egészen kis dolgok is jókedvre derítik. Első nap még seggfejnek hittem, de mostanra teljesen megváltozott róla a véleményem.

Mosolygok rajta. Az ártatlanságán. Megint azon tűnődöm, vajon emlékszik-e valamire arról a napról. Talán az emlékei segítenének kideríteni, melyik terápia lenne számára a legjobb. Mivel Jeremy nem is tudja, miket kellett elszenvednie az anyja miatt, úgy érzem, ez az én felelősségem. Én olvastam a kéziratot, ezért nekem kell ráébresztenem Jeremyt, hogy a fia valószínűleg sérültebb, mint hinné.

- Crew! - veszem magamhoz a mogyoróvajas bödönt, és forgatni kezdem az ujjaim között. - Kérdezhetek tőled valamit?

Nagyot bólint.

- Igen.

Rámosolygok. Igyekszem barátságos hangulatot teremteni a faggatózáshoz.

- Régebben ugye volt egy kenutok?

Abbahagyja a kenőkés nyalogatását.

- Igen - feleli.

Fürkészem az arcát valami jel után kutatva, hogy jobb lenne leállnom, de nem látok semmi különöst.

- Sokat játszottatok benne kint a vízen?

- Igen.

Tovább nyalogatja a kést. Megkönnyebbülten látom, hogy nem zaklatja fel a beszélgetés. Talán nem emlékszik semmire. Egy ötéves teljesen másképp érzékeli a valóságot, mint a felnőttek.

- Emlékszel rá, amikor a kenuban voltál anyukáddal és Harperrel?

Crew nem válaszol, csak néz rám. Nem tudom eldönteni, hogy nem mer felelni, vagy nem emlékszik. Egyszer csak elkapja rólam a tekintetét, és az asztalra mered. Bemártja a kést a mogyoróvajba, és a szájába dugja.

- Crew! - csúszom közelebb hozzá, és a kezem a térdére teszem. - Miért borult fel a hajó?

Újra a szemembe néz, és egy mondat erejéig kihúzza a kést a szájából.

-Anyu azt mondta, hogy ne beszéljek veled, ha róla kérdezősködsz.

Érzem, ahogy a vér kifut az arcomból. Crew zavartalanul nyalogatja tovább a kést. Olyan erősen markolom az asztal peremét, hogy az ujjperceim elfehérednek.

- Az anyukád... beszél hozzád?

Crew pár másodpercig némán mered rám, majd megrázza a fejét. A tekintete azt sugallja, hogy pillanatokon belül visszatáncol. Rájött, hogy rosszat mondott.

- Crew! Anyukád csak megjátssza, hogy nem tud beszélni?

Crew a késsel a szájában összeszorítja a fogát. Látom, ahogy a kés éle a fogai közé csúszik, és belevág az ínyébe.

Vér csorog az ajkára. Olyan gyorsan lököm hátra a székem, hogy hangos csattanással eldől. Kihúzom a kést Crew szájából.

- Jeremy! - kiáltok fel.

A kezemmel fogom fel a vért, miközben konyharuha után kutatok. Semmit sem találok. Crew nem sír, de a szeméből félelem sugárzik.

- Jeremy! - kiáltok újra.

A hangom kétségbeesett, részben a gyerek iránti aggodalom miatt, részben, mert a hallottak engem is megijesztettek.

Jeremy leszalad, és a fejét hátradöntve belenéz Crew szájába.

- Mi történt?

- Crew...

Ki sem tudom mondani. Nem kapok levegőt.

- Ráharapott a késre - bököm ki nagy nehezen.

- Ezt össze kell varrni - kapja fel Jeremy a fiát. - Hozd ide a kulcsaimat! A nappaliban vannak.

Befutok a nappaliba, felkapom a kulcscsomót az asztalról, és követem őket a garázsba Jeremy autójához. Crew szeme könnyektől fénylik, mint akinek fájdalmai vannak. Jeremy kinyitja a hátsó ajtót, és beteszi a gyereket az ülésmagasítóba. Én beülök előre.

- Lowen! - szól Jeremy, és becsapja a hátsó ajtót. Felé fordulok. - Nem hagyhatjuk magára Verityt. Szeretném, ha itt maradnál vele.

Megáll bennem az ütő. Mielőtt tiltakozhatnék, Jeremy kisegít a Jeepből.

- Hívlak, amint végeztünk az orvosnál - veszi ki a kulcsait a kezemből.

Sóbálvánnyá válva figyelem, ahogy kitolat a garázsból, majd megfordul, és elhajt.

Lenézek a kezemre. Crew vére borítja.

Nem akarok itt maradni. Nem akarok, nem akarok. Gyűlölöm ezt a munkát.

Beletelik pár másodpercbe, mire rádöbbenek, hogy én most nem számítok. Itt vagyok, Verity is itt van, és most az a legfontosabb, hogy be legyen zárva. Visszafutok a házba, fel az emeletre. Verity ajtaja tárva-nyitva. Jeremy így felejthette, amikor lerohant Crew-hoz.

Verity az ágyában fekszik. A takaró félig lecsúszott róla, és az egyik lába lelóg az ágyról, mintha Jeremy a kiabálásomra félbehagyta volna a lefektetését.

Nem az én gondom.

Becsapom az ajtót, bezárom kívülről, majd töröm a fejem, hogy mivel biztosíthatnám még be magam. Eszembe jut a babamonitor az alagsorban. Lefutok a földszintre. Kicsit sem akarok oda lemenni, de

összeszedem magam. A mobilommal világítva lesietek a lépcsőn. Amikor Jeremyvel jártam itt, nem nagyon néztem körül, de arra emlékszem, hogy volt néhány lezárt doboz felstócolva a fal mellett.

Ahogy körbehúzom a fénycsóvát a fal mentén, feltűnik, hogy szinte az összeset kinyitották és átpakolták, mintha valaki kutatott volna bennük. A gyanú, hogy talán Verity volt az, még gyorsabb cselekvésre sarkall. Nem akarok tovább idelent maradni, mint feltétlenül muszáj. Ahhoz a részhez megyek, ahol a múltkor láttam egy bébiőrt kikandikálni az egyik dobozból. Akkor a doboz legfelül volt, csukva.

Mostanra elmozdították.

Épp, amikor már eljutok a félelem azon fokára, hogy feladom az egészet, egy-két méterre tőlem meglátom a földön azt a bizonyos dobozt. Kikapom belőle a bébiőrt, és fölfelé veszem az irányt. A szívem minden egyes lépcsőfokkal egyre hevesebben ver, és csak akkor könnyebbülök meg, amikor az ajtó simán kinyílik, és végre kiszabadulok.

Kibogozom a vezetékeket. A poros babamonitor egyik részét bedugom a Verity számítógépe melletti konnektorba, aztán felmegyek az emeletre. Az utolsó lépcsőfokon megtorpanok. Lefutok a konyhába, és magamhoz veszek egy kést.

Amikor visszaérek Verity szobájához, a késsel a kezemben kinyitom az ajtót. Verity azóta sem mozdult. A lába még mindig lelóg az ágy széléről. A hátammal a falhoz lapulva az asztalhoz osonok, és leteszem rá a monitor másik felét. Az ágya felé irányítom a kamerát, és ezt is bedugom a konnektorba.

Visszaoldalazok az ajtóhoz, de még nem megyek ki. Habozok. A kést szorongatva előrelépek, gyorsan felemelem Verity lábát, és fellököm az ágyra. Betakarom, felhajtom az ágyrácsot, aztán kirohanok a szobából, és becsapom magam mögött az ajtót.

Kívülről bezárom.

A rohadt életbe!

Levegőért kapkodva futok le a konyhába. A csap alatt lemosom a kezemre száradt vért, majd letakarítom az asztalt és a padlót. Miután végeztem, bemegyek az irodába, és leülök a monitor elé.

A mobilomat videófelvételre állítom arra az esetre, ha Verity megmozdulna. Ha felkel… azt Jeremynek is látnia kell.

Várok.

Egy teljes órán át nem csinálok mást, mint várok. Figyelem a telefont, hátha Jeremy hív, és figyelem a monitort, hogy lebuktassam Verityt. Félek elhagyni a dolgozószobát, vagy bármit is csinálni. Az ujjhegyeim már fájnak attól, hogy megállás nélkül kopogok velük az asztalon.

Újabb fél óra múlva kezd eluralkodni rajtam a kétely. *Mostanra már mozdulnia kellett volna,* főleg, hogy végig csukva volt a szeme, amíg a szobájában matattam. Nem láthatta, ahogy bekötöm a bébiőrt, ezért nem tudhatja, hogy figyelem.

Hacsak nem akkor nyitotta ki a szemét, amikor lefutottam a lépcsőn. Ez esetben észrevehette a monitort.

Megrázom a fejem. *Kezdek becsavarodni.*

Már csak egy fejezet van hátra a kéziratból. Ha még egy hétig itt maradok, pontot kell tennem az ügy végére. Nem bírom tovább ezt a bizonytalanságot. Egyik percben veszélytől rettegek, a másikban őrültnek tartom magam.

Kiveszem a fiókból az utolsó oldalakat. A székemet a bébiőr felé fordítva olvasni kezdek, de közben a fél szemem végig a kijelzőn tartom.

Tizenötödik fejezet

Csak pár nap telt el Harper halála óta, de ez idő alatt akkorát fordult velem a világ, mint előtte soha.

A rendőrség kihallgatott. Kétszer. Érthető, hogy pontos képet akartak kapni az eseményekről. Ez a munkájuk. Az egyszerű kérdésekre egyszerű válaszokat adtam.

„El tudná mondani, mi történt?”

„Harper kihajolt a kenu oldalán, amitől a kenu felborult. Mindhárman elmerültünk, de Harper nem jött fel többé. Kerestem, de elfogyott az erőm, és Crew-t is ki kellett mentenem.”

„Miért nem volt a gyerekeken mentőmellény?”

„Azt hittük, sekély a víz. Eleinte közel voltunk a stéghez, de aztán… elsodródtunk.”

„Hol volt eközben a férje?”

„Bevásárolni ment. Ő kérte, hogy vigyem ki a gyerekeket a vízhez, mielőtt elment.”

Beszéd közben néha rám tört a sírás, és előregörnyedtem, mintha a lányom halála fizikailag is megviselne. Azt hiszem, olyan meggyőzőre sikerült az előadásom, hogy idővel már kellemetlennek érezték a faggatózást.

Bárcsak igaz lett volna ugyanez Jeremyre is! De ő rosszabb volt a nyomozóknál. Harper halála után egy pillanatra sem tévesztette szem elől Crew-t. Onnantól fogva mindhárman lent aludtunk a nagy hálóban, Crew-val középen. Megint egy gyerek, aki szétválasztott bennünket. De a ma este más volt. Ma este megkértem Jeremyt, hogy öleljen át, ezért kitette Crew-t az ágy szélére, és ő feküdt be középre. Fél órán át csimpaszkodtam belé, remélve, hogy közben elalszik, de csak nem tudott leállni az istenverte kérdéseivel.

- Miért vitted be őket a kenuval?

- Ők akartak bemenni.

- Miért nem volt rajtuk mentőmellény?

- Közel voltunk a parthoz. Nem hittem, hogy kell.

- Mi volt Harper utolsó szava?

- Nem emlékszem.

- Még a víz fölött volt, amikor kiúsztál Crew-val?

- Nem. Nem hiszem.

- Láttad, hogy a kenu fel fog fordulni?

- Nem. Minden olyan gyorsan történt.

Elhallgatott, de tudtam, hogy még ébren van. Néhány perc csönd után újra megszólalt.

- Ez az egész nem áll össze.

- Micsoda? - kérdeztem.

Elhúzódott, amitől űr keletkezett az arcom és a mellkasa között. Azt akarta, hogy ránézzek, ezért felemeltem a fejem. Az ujjúval lágyan megérintette az arcom.

- Miért mondtad Crew-nak, hogy vegyen mély levegőt, Verity?

Ebben a pillanatban tudtam, hogy vége.

Ebben a pillanatban ő is tudta, hogy vége.

A férfi, aki azt hitte, ismeri a feleségét, nincs többé… Most először tényleg megfejtette a titkot a szememben, és én tudtam, hogy bárhogy próbálom is győzködni… sosem hinne nekem Crew-val szemben. Nem az a fajta ember. A gyerekeit mindig is a felesége elé helyezte, és én pont ezt utáltam benne a legjobban.

Azért próbálkoztam. Igyekeztem meggyőzni, de nem könnyű hitelesnek lenni, miközben az embernek könnyek csorognak le az arcán, és remeg a hangja.

-Akkor figyelmeztettem, amikor borulni kezdtünk. Nem előtte.

Jeremy egy darabig csak nézett rám, aztán elengedett. Elhúzódott tőlem, és én tudtam, hogy többet nem is fog visszajönni. Crew felé fordult, és a testére fonta a karját, hogy élő pajzsként védje.

Tőlem.

Próbáltam mozdulatlanul feküdni, hogy azt higgye, alszom, de valójában csendben sírtam. Amikor már nem tudtam kontrollálni magam, bementem a dolgozószobámba, és magamra csuktam az ajtót, hogy Jeremy ne hallja a zokogásom.

Odabent megnyitottam a kéziratot, és gépelni kezdtem. Mostanra viszont úgy érzem, hogy elfogytak a szavak. Nincs már mit mondanom. Nincs jövő, amiről írhatnék, a múlt pedig elenyészett.

Ez lenne a történetem vége?

Nem tudom, mi lesz most. Chastin halálát előre láttam, de a sajátom homályos. Jeremy lesz a gyilkosom? Vagy *én* magam?

Vagy talán lesz még folytatás. Talán Jeremy holnap reggel felébred, meglát maga mellett, és eszébe jutnak a szép emlékek: a sok szopás, a sok alkalom, amikor lenyeltem. Talán ráébred, mennyivel többször csinálhatjuk ezeket most, hogy már csak egy gyerekünk van.

Vagy… talán felébredve tudni fogja, hogy Harper halála nem baleset volt. Talán beköp a rendőröknek. Talán megbüntet azért, amit a lányával tettem.

Ha így kell lennie… *hát legyen.* Talán nekihajtok egy fának az autómmal.

Vége

22.

IDŐM SINCS FELDOLGOZNI A BEFEJEZÉST, mert már hallom Jeremy autóját begördülni a garázsba. Gyorsan összeszedem a lapokat, aztán a monitorra pillantok. Verity még mindig nem mozdult.

Jeremy őt gyanúsította?

A tarkómat szorongatva próbálom enyhíteni a feszültséget, amit az utolsó fejezet keltett bennem. Hogy gondoskodhat még ezek után is róla? Fürdeti, pelenkázza élete végéig, és úgy érzi, tartania kell magát a házastársi eskühöz.

Ha tényleg úgy gondolta, hogy ő Harper gyilkosa, hogy bír egy házban megmaradni vele?

Hallom, hogy nyílik a garázsajtó. Kilépek az irodából, és az előtérben fogadom őket. Jeremy a lépcső aljában áll Crew-val a karjában.

- Hat öltés - suttogja. - Egy csomó fájdalomcsillapítót kapott. Teljesen ki van ütve.

Felviszi a fiát az emeletre, és ágyba dugja. Nem hallom, hogy Verityhez is benézne, mielőtt visszajön a földszintre.

- Kérsz kávét? - kérdezem.

- Igen.

Utánam jön a konyhába, és a derekamat hátulról átölelve a hajamba sóhajt, miközben felteszem a kávét. Az arcához hajtom a fejem. Annyi kérdésem lenne hozzá, de nem szólalok meg, mert azt sem tudom, hol kezdjem.

Amíg fő a kávé, Jeremy felé fordulok, és köré fonom a karom. Hosszú percekig állunk így a konyhában. Egy idő után elenged.

- Le kell zuhanyoznom. Tiszta vér mindenem.

Ekkor én is észreveszem a rászáradt nyomokat a karján és a pólóján. Úgy tűnik, ez a vér-dolog kezd szokásba jönni nálunk. Még

jó, hogy nem vagyok babonás.

- Az irodában leszek - mondom.

Megcsókol, és felszalad az emeletre. Én megvárom, amíg lefő a kávé, hogy tölthessek magamnak egy bögrével. Még mindig nem tudom, hogy álljak elő a kérdéseimmel, de az utolsó fejezet elolvasása után folyamatosan újabbak és újabbak merülnek fel bennem. Attól tartok, hosszú éjszakának nézünk elébe.

Kávétöltés közben hallom, ahogy a fenti fürdőben csobogni kezd a víz. Beviszem a bögrémet az irodába, de amint belépek, a teljes tartalma a földön végzi. A bögre szilánkokra törik. Pár csepp forró ital a lábamra fröccsen, és befolyik a lábujjaim alá, mégsem mozdulok.

Sóbálvánnyá válva meredek a monitorra.

Verity a földön áll négykézláb.

A mobilomra vetem magam.

- Jeremy! - kiáltom.

Verity oldalra dönti a fejét, mintha meghallott volna. Mire remegő kézzel bekapcsolom a kamerát, visszamászik az ágyába, elhelyezkedik, és mozdulatlanná dermed.

- Jeremy! - kiáltok újra.

Kiesik a kezemből a telefon. A konyhába futok, felkapok egy kést, és felrohanok Verity szobájához. Kinyitom az ajtót.

- Kelj fel! - üvöltök rá.

Nem mozdul. Meg se rezzen. Lerántom róla a takarót.

- Kelj/e/, Verity! *Láttalak*.

Dühösen lecsapom a kórházi ágy rácsát.

- Ezt nem úszód meg szárazon.

Meg akarom mutatni Jeremynek, ki ez a nő valójában, mielőtt még több fájdalmat okoz neki vagy Crew-nak. A bokájánál fogva húzni kezdem. Már majdnem kint van az ágyból, amikor valaki leránt róla, és az ajtóhoz vonszol. Jeremy letesz a folyosón.

- Mi az *istent* művelsz, Lowen? - tajtékzik.

Előrelépek, és a mellkasának nyomom a tenyerem. Elveszi tőlem a kést, és megragadja a vállam.

- Fejezd be! - szól rám keményen.

- Csak színlel. Esküszöm, láttam, hogy csak megjátssza magát.

Jeremy visszamegy a szobába, és a képembe vágja az ajtót. Benyitok. Jeremy éppen visszaemeli Verity lábát a matracra. Amikor látja, hogy visszamegyek a szobába, gyorsan betakarja Verityt, majd kitaszigál az előtérbe. Bezárja az ajtót, és a csuklómat megragadva húzni kezd maga után.

- Jeremy, ne! - Próbálom lefejteni magamról a markát. - Ne hagyd itt vele Crew-t!

Könyörgök neki, de nem hallja az aggodalmat a hangomban. Csak a szemének hisz, csak annak, amit szerinte látott. A lépcsőhöz érve megmakacsolom magam, és a fejemet rázva küzdök az ellen, hogy lerángasson a lépcsőn. *Crew-t is le kell vinnie innen*. Átfogja a derekam, a vállára csap, és lecipel a lépcsőn, egyenesen a szobámba. Még dühösen is gyengéden ültet le az ágyra.

A szekrényhez lép, kiveszi a bőröndömet, és elkezdi kipakolni a cuccaimat.

- Azt akarom, hogy elmenj.

Feltérdelek, és az ágy lábához kúszom, ahol Jeremy a bőröndbe dobálja a ruháimat.

- Hinned kell nekem.

Nem hisz.

- A francba, Jeremy! - mutatok a lépcső felé. - Az a nő *őrült! Az* első pillanattól fogva hazudik neked.

Életemben nem láttam még ilyen szintű gyanakvást és gyűlöletet. Jeremy olyan sötét tekintettel néz rám, hogy ijedtemben hátrálni kezdek előle.

- Nem színlel, Lowen - lendíti magasba a kezét. - Teljesen magatehetetlen. Gyakorlatilag agyhalott. Azóta képzelegsz összevissza, mióta betetted ide a lábad.

Megrázza a fejét, és tovább hányja befelé a holmimat.

- Ez lehetetlen - motyogja maga elé.

- Nem az, és ezt te is tudod. Ahogy azt is *tudod,* hogy megölte Harpert. Ráéreztél. Be is tudom bizonyítani.

Lemászom az ágyról, és az ajtó felé futok. Jeremy követ Verity irodájába. Felmarkolom a teljes kéziratot, és a mellkasára csapom.

- Olvasd el!

Megfogja a lapokat. Lenéz rájuk, majd vissza rám.

- Honnan szerezted ezt?

- Az övé. Minden benne van a találkozásotok napjától egészen az autóbalesetig. *Olvasd* el! Legalább az utolsó két fejezetet! Mindegy, mennyit, csak olvass bele! Kérlek!

Elfogyott az erőm. Egyéb fegyver híján már csak könyörögni tudok neki.

- Kérlek, Jeremy! - ismétlem halkan. - Olvasd el! A lányaidért.

Még mindig úgy néz rám, mint aki egy árva szavamat sem hiszi. Nem is kell. Ha elolvassa a kéziratot, és megismeri a felesége valódi gondolatait az együtt töltött idő alatt, rögtön rájön, hogy itt nem én vagyok az ellenség.

Érzem, hogy elönt a félelem. Félek, hogy elveszítem őt. Azt hiszi, elment az eszem, és bántani akartam a feleségét. Ki akar dobni az otthonából. Azt akarja, hogy eltűnjek innen, és soha többé ne kelljen látnia.

Könnycseppek csorognak le az arcomon. - Kérlek! - suttogom. - *Kérlek!* Megérdemled, hogy megtudd az igazságot.

23.

GONDOLOM, IDŐBE TELIK, MIRE AZ EGÉSZET VÉGIGOLVASSA. Az ágyon ülve várok. A ház csendesebb, mint valaha. Vészjósló, akár a vihar előtti csend.

A bőröndömre bambulva azon tűnődöm, vajon azután is el akar-e majd küldeni. Végül is a megérkezésem napja óta tudok a kéziratról, de eltitkoltam előtte. Talán sohasem bocsátja meg nekem.

Veritynek viszont egész biztosan nem bocsát meg.

Csattanást hallok. A plafon felé kapom a tekintetem. Nem volt hangos, de mintha Jeremy szobájából jött volna. Nem régóta van fent, de ennyi elég lehetett, hogy átfussa az oldalakat, és rájöjjön, hogy Verity nem az a nő, akinek hitte.

Egy kiáltás. Mély és halk, de így is tisztán kivehető.

Az oldalamra gördülve behunyom a szemem, és a párnát szorongatom. Szörnyű belegondolni, milyen fájdalmat élhet át, miközben oldalról oldalra szembesül a szörnyű igazsággal. Olyan dolgokkal, amiket le sem szabadott volna írni.

Most léptek dübörögnek fölöttem. Ennyi idő alatt nem olvashatta el az egészet, de megértem. A helyében én is a végére ugranék, hogy megtudjam, mi történt Harperrel.

Odafent kinyílik egy ajtó. Berohanok az irodába, és ránézek a monitorra.

Jeremy Verity ajtajában áll, és őt nézi. Mindkettőjüket látom.

- Verity! - szólítja meg Jeremy.

Verity nyilvánvalóan nem válaszol. Nem akarja leleplezni magát, nehogy a férje veszélyforrást lásson benne. Vagy talán csak attól fél, hogy Jeremy beköpi a zsaruknak. Bárhogy legyen is, az a gyanúm, hogy Jeremy nem tágít, amíg választ nem kap a kérdéseire.

- Verity! - lép közelebb hozzá. - Ha nem szólalsz meg, hívom a rendőrséget.

Még mindig semmi. Jeremy odamegy hozzá, és felhúzza az egyik szemhéját. Egy darabig csendben mered rá, majd visszahúzza a kezét, és az ajtó felé indul. *Nem hisz nekem.*

Aztán egyszer csak megtorpan, mintha habozna. Nem hagyja nyugodni, amit olvasott. Sarkon fordul, és visszamegy az ágyhoz.

- Most kisétálok az ajtón, és egyenesen a rendőrségre megyek a kéziratoddal. Ha nem nyitod ki a szemed, és magyarázod meg most azonnal, mi folyik ebben a házban, elvitetlek innen, és soha többet nem látod Crew-t, sem engem.

Hosszú másodpercek telnek el. Lélegzet-visszafojtva várom, hogy Verity megmozduljon. Remélem, így lesz, mert Jeremynek rá kell jönnie, hogy igazat mondok.

Meglepett sikkantás tör fel belőlem, amikor kinyitja a szemét. A számra tapasztom a kezem, nehogy felébresszem Crew-t. Nem lenne jó, ha ezt most látná.

Jeremy egész teste megfeszül. A kezét a fejéhez kapva hátrálni kezd, amíg a falnak nem ütközik.

- Mi a *franc* ez, Verity?

Verity rázza a fejét.

- Muszáj volt, Jeremy - ül fel az ágyban.

Védekező pózba húzódik, mint aki támadástól tart.

Jeremy még mindig nem hisz a szemének. Az arcáról zavar, düh és csalódottság sugárzik.

- Te mindvégig… te tényleg…

Próbál uralkodni a hangján, de látszik, hogy majd felrobban. Végül az ajtóba bokszolva vezeti le a feszültséget. Verity összerezzen.

- Kérlek, ne bánts! - emeli fel a kezét. - Mindent megmagyarázok.

- Ne *bántsalak?* - pördül meg Jeremy, és lép egyet felé. - *Megölted* őt, Verity!

A bébiőrön keresztül is hallom a fékezhetetlen dühöt a hangjában. Verity viszont az első sorból nézi az élő műsort. Próbál kiugrani az ágyból, hogy elmeneküljön, de Jeremy nem hagyja. A bokájánál fogva visszarántja a matracra. Amikor Verity sikítani próbál, befogja a száját.

Birkóznak. Verity próbálja megrúgni Jeremyt, aki az egyik kezével lefogja, miközben a másikkal megragadja a nő nyakát.

Jeremy, ne!

Felrohanok a lépcsőn, egészen Verity ajtajáig. Jeremy Verity fölé magasodik, és a térdével leszorítja a karját. Verity az ágyat rugdosva, a sarkát a matracba vájva zihál.

Próbál küzdeni Jeremyvel, de semmi esélye.

- Jeremy!

Hozzájuk futok, és lerángatom Verityről. Csak az ő és Crew jövője jár az eszemben. A bosszú nem ér annyit, hogy tönkretegye az életét. A *saját* életét.

- Jeremy!

Mintha meg sem hallana, tovább szorongatja Verityt. Próbálok a szeme elé kerülni, hogy lenyugtassam, és világosságot gyújtsak a fejébe.

- Hagyd ezt abba! Ha összezúzod a légcsövét, tudni fogják, hogy megölted.

Könnycseppek folynak le az arcán.

- Megölte a lányunkat, Low - néz rám kétségbeesetten.

Megragadom az arcát, és magam felé húzom.

- Gondolj Crew-ra! - győzködöm halkan. - Ha ezt megteszed, a fiad apa nélkül nő fel.

Érzem, ahogy a szavaim lassan hatni kezdenek rá. Elengedi Verity torkát. Kétrét görnyedve próbálok levegőhöz jutni, akárcsak Verity, aki köpködve zihál az ágyon. Látszik, hogy mondani akar valamit, vagy sikítana, de Jeremy befogja a száját. Ahogy rám néz, a

szemében könyörgést látok. Nem azt várja, hogy segítséget hívjak, hanem hogy segítsek neki jobb módszert találni Verity meggyilkolásához. Nem fogom lebeszélni. Azok után, amiket tett, egyetlen porcikája sem érdemli meg az életet. Hátralépek, és töröm a fejem a megoldáson.

Ha megfojtja, az rögtön kiderül. Verity nyaka tele lesz az ujjnyomaival. Ha párnát nyom az arcára, a párna részecskéi bekerülnek a tüdejébe. *De valamit muszáj kitalálni.* Ha nem öljük meg, ez a manipulatív szörnyeteg valahogy megússza, amit tett. A végén még csinál valamit Jeremyvel vagy Crew-val. Meggyilkolja a fiát, ahogy a lányával tette. Ahogy Harpert próbálta megölni csecsemőkorában.

Ahogy Harpert próbálta megölni csecsemőkorában.

- Balesetnek kell álcáznod - szólalok meg halkan, de elég hangosan, hogy Verity elfojtott nyöszörgésén át is hallani lehessen. - Hánytasd meg, aztán fogd be az orrát és a száját, amíg meg nem fullad. Úgy fog kinézni, mintha a saját hányásába fulladt volna álmában.

Jeremy elkerekedett szemmel hallgatja a javaslatomat, de látom rajta, hogy egyetért. Elveszi a kezét Verity szája elől, és ledugja az ujjait a torkán. Elfordítom a fejem. Nem tudom végignézni.

Öklendezést, majd fuldoklás hangját hallom. Mintha egy örökkévalóság lenne. Egy *örökkévalóság*.

Egész testemben remegve a padlóra rogyok. A tenyeremet a fülemre tapasztom, hogy ne halljam Verity utolsó horkanásait, az utolsó rángásait. Egy idő után a háromból már csak két tüdő dolgozik.

Már csak Jeremy és én lélegzünk.

- *Úristen, úristen, úristen, úristen…* - suttogom, ahogy a tettünk súlya kezd rám nehezedni.

Jeremy egy szót sem szól, csak halkan zihál. Nem akarok Verityre nézni, de tudnom kell, hogy vége. Felé fordulok, rám mered.

Csakhogy ezúttal látom, hogy az üres tekintet mögött nincs senki.

Jeremy az ágy mellett térdel. Miután ellenőrizte Verity pulzusát, csendben lehajtja a fejét, és az ágynak háttal ülve próbálja lenyugtatni magát. A kezébe temeti az arcát. Nem tudom, sírni fog-e, de nem hibáztatnám érte. Most tudta meg, hogy a lánya halála nem baleset volt, és a felesége - akivel annyi évet töltött az életéből - egyáltalán nem az az ember, akinek hitte. Ez a nő mindvégig manipulálta, és most, hogy ez kiderült, minden szép közös emlék meghalt vele együtt. Amit ma megtudott, az darabokra törhette a szívét. Magába zuhanva próbálja feldolgozni az utolsó óra eseményeit. *Verity* életének utolsó óráját.

A számra tapasztom a kezem, és kitör belőlem a sírás. Hihetetlen, hogy segítettem megölni. *Meggyilkoltuk Verityt*.

Képtelen vagyok levenni róla a szemem.

Jeremy feláll, és a karjába emel. Behunyt szemmel hagyom, hogy kivigyen a szobából, le a lépcsőn. A hálóba érve az ágyra fektet. Szeretném, ha hozzám bújna és átölelne, de nem fekszik be mellém. Fel-alá járkál, a fejét rázza, és maga elé motyog.

Azt hiszem, mindketten sokkos állapotban vagyunk. Szeretném megnyugtatni, de félek megszólalni, megmozdulni, vagy bármilyen formában elfogadni, hogy ez az egész tényleg megtörtént.

- Baszki! - szólal meg Jeremy. - *Baszki!* - ismétli hangosabban.

Láthatóan ekkor üt be neki. Minden emlék, minden, amit Verityről hitt.

Rám néz, az ágyhoz lép, és remegő kézzel hátrasimítja a hajam.

- Almában halt meg - mondja halk, kimért hangon. - Érted? Bólintok.

- Holnap reggel… - folytatja erőltetett nyugalommal. - Reggel felhívom a rendőrséget, és bejelentem, hogy holtan találtam, amikor bementem hozzá felkelteni. Valószínűleg a saját hányásába fulladt álmában.

Csak bólogatok. A szeméből aggodalom, empátia, bocsánatkérés sugárzik.

- Sajnálom - mondja. - Annyira sajnálom! - Felém hajol, és megpuszilja a fejem búbját. - Mindjárt visszajövök, Low. El kell rendeznem a szobáját, és eltüntetni a kéziratot.

Letérdel hozzám, hogy egyenesen a szemembe nézhessen. Mintha biztos akarna lenni benne, hogy felfogtam, amit mond.

- Este mindketten szokás szerint lefeküdtünk úgy éjfél körül. Én elalvás előtt még beadtam a gyógyszereit, aztán reggel, amikor hét körül felkeltem, hogy elindítsam Crew-t az iskolába, eszméletlenül találtam Verityt az ágyában.

- Rendben.

- Álmában halt meg - ismétli. - És mi a mai este után nem beszélünk erről többet. Mostantól… ettől a pillanattól fogva.

- Rendben - suttogom.

Lassan kifújja a levegőt.

- Rendben.

Miután kiment a szobából, hallom, ahogy odafent mozgat dolgokat, oda-vissza járkál a hálója, Crew szobája, Verity szobája és a fürdő között. Aztán lejön a földszintre, bemegy az irodába, és onnan a konyhába.

Most itt fekszik velem az ágyban. Szorosabban ölel, mint eddig bármikor. Nem alszunk. Rettegünk attól, mit hoz a reggel.

24.

Hét hónappal később

VERITY HÉT HÓNAPPAL EZELŐTT MEGHALT ÁLMÁBAN.

Crew rosszul viselte. A nyilvánosság előtt Jeremy is. Én a halála reggelén visszamentem Manhattanbe. Jeremy zűrös hétnek nézett elébe, és biztosan gyanús lett volna, ha a felesége halála után a házban maradok.

Közben az első regényhez és a két folytatáshoz készített vázlatomat elfogadták. Két hete elküldtem a kiadónak az első kötet nyers változatát. A másik kettőre haladékot kértem, mert nehéz lesz egy újszülött mellett írni.

A kislány még nem érkezett meg. Úgy két és fél hónap múlva jön el az ideje, de biztos vagyok benne, hogy Jeremy segítségével könnyedén be tudom majd pótolni az elmaradt munkát. Remekül bánik Crew-val, és az ikreknek is jó apja volt, ezért nincs kétségem afelől, hogy a mi babánknak is gondját viseli majd.

Először döbbenten fogadtuk a terhességem hírét, de tulajdonképpen nem volt annyira meglepő. Ez történik, ha az ember nem vigyáz. Aggódtam Jeremy miatt. Nem tudtam, hogyan reagál majd azok után, hogy rövid időn belül két lányát is elveszítette, de az izgalma láttán rájöttem, hogy Verity tévedett. Egy gyerek, ne adj isten, kettő elvesztése nem jelenti azt, hogy mindet elveszítjük. Jeremy gyásza mellett megfér az új gyerek érkezésének öröme.

Mindazok után, amiken keresztülment, még mindig ő a legjobb ember, akivel valaha találkoztam. Türelmes, figyelmes, és még annál is jobb szerető, mint amilyennek Verity leírta. Amikor vissza kellett mennem Manhattanbe, Jeremy mindennap felhívott. Két hétig voltam távol, amíg nagyjából el nem csitultak a dolgok. Amikor visszahívott, már aznap este nála voltam, és azóta

elválaszthatatlanok vagyunk. Mindketten tudtuk, hogy túl gyorsan haladunk, de nem bírtuk ki egymás nélkül. Azt hiszem, a jelenlétem megnyugtatta, ezért nem törődött az időzítéssel, vagy azzal, hogy a kapcsolatunk túl hamar fordult komolyra. Valójában nem is beszéltünk erről. Nem próbáltuk definiálni a viszonyunkat, csak sodródtunk az árral. Szeretjük egymást, és csak ez számított.

Miután kiderült a terhességem, Jeremy úgy döntött, hogy eladja a házat. Nem akart a városban maradni, ahol Verityvel éltek, és őszintén szólva én sem szívesen laktam volna abban a rossz emlékekkel teli hodályban. Három hónappal ezelőtt Észak-Karolinában kezdtünk új életet. Verity életbiztosításából tudtunk venni egy házat Southportban, közvetlenül a tengerparton. Esténként hármasban üldögélünk az új otthonunk melletti stégen, és nézzük a hullámokat.

Igazi család lettünk. Nem ugyanaz a család, amibe Crew született, de tudom, hogy Jeremy így is boldog. Örül, hogy Crew életének része lettem, és hamarosan kishúggal ajándékozom meg.

Crew látszólag jól alkalmazkodik az új helyzethez. Terápiára jár. Jeremy néha aggódik, hogy a kezelés megárt neki, de ilyenkor emlékeztetem saját gyerekkori terápiám sikereire. Bízom benne, hogy Crew kellő mennyiségű jó élmény hatására megfeledkezik a sok múltbeli szörnyűségről.

Ma hónapok óta először újra ellátogatunk a régi házba. Hátborzongató, de elkerülhetetlen. A szüléshez közeledve mostantól nem indulhatok hosszabb utakra, így ez az utolsó alkalom kipakolni a házat. Jeremy már két ajánlatot is kapott, és így nem kell az utolsó hónapban ide autóznunk, hogy kihordjuk a személyes holmikat.

Az iroda volt a legkeményebb dió. Valószínűleg rengeteg mindent megmenthettünk volna, de Jeremyvel végül fél napon át dugdostuk be a papírokat az iratmegsemmisítőbe. Szerintem mindketten magunk mögött akartuk hagyni életünk ezen részét. Eltüntetni, elfelejteni.

- Hogy érzed magad? - lép be Jeremy az irodába, és a hasamra teszi a kezét.

- Jól - mosolygok fel rá. - Lassan készen vagytok?

- Igen. Van még pár doboz a verandán, aztán vége - feleli, és megcsókol.

Crew befut a házba.

- Ne szaladgálj! - szól rá Jeremy.

Felállók az irodaszékből, és Jeremyt követve az ajtó felé görgetem. Jeremy felkap egyet a verandán sorakozó tíz dobozból, és a kocsihoz viszi. Crew is elindul kifelé, de egyszer csak megtorpan, és visszajön a házba.

- Majdnem elfelejtettem - kocog a lépcső felé. - Még ki kell szednem a cuccaimat anyu padlójából.

Nézem, ahogy felrohan az emeletre, Verity régi szobája felé. Amikor utoljára fent jártam, teljesen üres volt, de pár pillanattal később Crew egy maroknyi papírral jön vissza.

- Mik ezek? - kérdezem.

- A képek, amiket anyunak rajzoltam - nyomja a kezembe a paksamétát. - Elfelejtettem, hogy a padló alatt tartotta őket.

Crew kiszalad az apjához. Lenézek a rajzokra. Megint a hatalmába kerít a régi, jól ismert érzés, ami mindennapos kísérőm volt ebben a házban: a *félelem*. Hirtelen beugrik minden. A kés a szoba padlóján, a kép a monitoron, ahogy Verity négykézláb áll, mintha a deszkák alatt kutatna, Crew szavai az előbb…

Elfelejtettem, hogy apadió alatt tartotta őket.

Felrohanok. Bár tudom, hogy Verity halott, és nincs bent, még így is félelemmel telve lépek be a szobájába. Tekintetem a deszkára esik, amit Crew nem illesztett vissza rendesen a helyére, miután kivette a rajzait. Letérdelek, és felemelem.

Egy odú van alatta.

Nem látok semmit, ezért benyúlok, és a kezemmel tapogatom a belsejét. Kihúzok egy kis tárgyat. *Egy kép a lányokról*. Valami hideget tapintok. *A kés*. Megint benyúlok, és hosszas kotorászás után egy borítékra bukkanok. Kinyitom, és kiveszem belőle a levelet. A borítékot leteszem magam mellé.

Az első oldal üres. Mély lélegzetet veszek, és rátérek a másodikra. Egy kézzel írott levél Jeremynek. Félve kezdek neki.

Drága Jeremy!

Remélem, te találod meg ezt a levelet. Ha mégsem, remélem, egyszer eljut hozzád, mert sok mindent el kell mondanom.

Bocsánatkéréssel kezdeném. Mire ezt elolvasod, én már az éjszaka közepén megszöktem Crew-val. Fájdalommal tölt el a gondolat, hogy magadra hagyunk a házban, ami annyi közös emléket őriz. Csodás életünk volt a gyerekeinkkel és egymással! De mi Tragédák vagyunk. Tudhattuk volna, hogy a szenvedésünk nem ér véget Harper halálával.

Azok után, hogy annyi éven át tökéletes feleséged voltam, nem hittem volna, hogy egy nap éppen az imádott karrierem szakít szét bennünket.

Hibátlan életünk volt, amíg Chastin halálával valami párhuzamos valóságba nem csöppentünk. Bárhogy próbálom elfelejteni a napot, amikor a bajok elkezdődtek, az átkozott agyam egyetlen emléket sem enged kitörölni.

Manhattanben vacsoráztunk a szerkesztőmmel, Amandával. A szürke pulóver volt rajtad, amit úgy szerettem, anyukádtól kaptad karácsonyra. Akkor jelent meg az első könyvem, és további kettőre szerződtem le a Pantemmel. Ezért is volt az a vacsora: a következő regényem ötleteit vitattam meg Amandával. Nem tudom, figyeltél-e a beszélgetésünkre, de gyanítom, hogy nem, mert az ilyesmi mindig is untatott.

Az aggodalmaim ecseteltem Amandának, vagyis nem tudtam milyen irányt vegyek a következő könyvemmel. Kezdjek valami teljesen újba, vagy kövessem a jól bevált receptet, és írjak továbbra is gonosztevő szemszögéből?

Ő azt javasolta, hogy ne változtassak a stílusomon, sőt, legyek még merészebb. Felvetettem, hogy nehezen tudok hitelesen megnyilvánulni ebben a formában, mivel szöges ellentétben áll a mindennapi gondolkodásmódommal. Féltem, hogy nem tudok majd továbbfejlődni a folytatásban.

Ekkor Amanda mesélt nekem egy gyakorlatról, amit az egyetemen tanult: az antagonisztikus naplóírásról.

Ezen a ponton különösen jó lett volna, ha odafigyelsz a beszélgetésünkre, de te végig a telefonodat nyomkodtad. Talán éppen egy másik író e-könyvét olvastad. Megérezted, hogy nézlek, és felpillantottál a mobilodból. Rád mosolyogtam. Nem haragudtam, mert örültem, hogy ott vagy velem, és türelmesen végigülöd a találkozót az új szerkesztőmmel. Az asztal alatt megszorítottad a lábam. Látszólag Amandára figyeltem, de valójában élveztem, ahogy a kezed lágy köröket ír le a térdemen. Ez volt az első közös programunk a lányok nélkül, és alig vártam, hogy végre kettesben legyünk, de közben Amanda ötleteire is kíváncsi voltam.

Azt mondta, az antagonisztikus naplótól sokat fejlődhet az írásom. A lényeg, hogy egy gonosz karakter fejébe férkőzve naplószerűen írjak a saját életemről... a valós eseményekről... Már a bekezdéstől fogva pont az ellenkezőjét kell leírni annak, amit valójában gondoltam abban a pillanatban. Azt javasolta, hogy a veled való találkozással kezdjem. Írjam le mi volt rajtam, miről beszélgettünk, de a belső párbeszéd legyen sokkal vészjóslóbb, mint a valóságban.

Egyszerűnek tűnt. Ártalmatlannak.

Hogy lásd, miről van szó, példaképpen átírom az előző bekezdést.

Jeremyre nézek, remélve, hogy figyel. Naná, hogy nem. Szokás szerint az istenverte telefonját buzerálja. Ez a vacsora baromi fontos nekem. Tudom, hogy Jeremy nem bírja az ilyen puccos manhattani vacsorákat és találkozókat, de nem is szoktam gyakran magammal rángatni. Egyszer jön el velem, akkor is valaki más e-könyvét olvassa, és bunkó módon kivonja magát a beszélgetésből.

Állandóan olvas, de az Én könyvemet nem hajlandó kézbe venni? Mekkora szemétség ez már!

Szörnyen kínos a viselkedése, de kénytelen vagyok palástolni a feszengésemet. Ha Amanda észreveszi a bosszúságomat, neki is feltűnhet Jeremy taplósága.

Jeremy felpillant, ezért mosolyt erőltetek az arcomra. Majd később engedem szabadjára a dühömet. Most inkább Amandára koncentrálok, és reménykedem benne, hogy nem veszi zokon Jeremy modortalanságát.

Pár másodperccel később Jeremy megszorítja a lábam a térdem fölött. Megmerevedek. Normál esetben vágyom az érintésére, de most inkább egy olyan férjre vágynék, aki támogatja a karrieremet.

Látod, ilyen könnyű egy írónak megjátszani magát.

Amint hazaértünk, egyenesen a laptophoz mentem, és megírtam a találkozásunk estéjét. Az álnaplóban úgy tettem, mintha a vörös ruha lopott lett volna. Úgy tettem, mintha azért mentem volna el arra a partira, hogy felcsípjek egy gazdag pasit, ami távol állt az igazságtól. Ennél jobban ismerhetnél Jeremy.

Mivel elsőre nem sikerült túl jól belehelyezkednem a gonosz szerepébe, szokásommá vált megírni életem fontosabb mérföldköveit. Írtam az éjszakáról, amikor megkérted a kezem, a napról, amikor megtudtam, hogy terhes vagyok, a lányok születéséről, minden egyes mérföldkővel egyre jobban láttam a gonosz természetét, és ez felvillanyozott.

A fordított napló sokat segített.

Ennek köszönhetem a regényeim életszerű szörnyetegeit. Azért adtam el annyi könyvet, mert jól csináltam a dolgom.

A harmadik regényem végére úgy éreztem, mesterien hozom az enyémmel szöges ellentétes látásmódú karaktereket. A gyakorlat olyan jól sikerült, hogy úgy döntöttem, összevonom a sok kis bejegyzést egy önéletrajzba, hogy segítsek más íróknak is fejleszteni a készségeiket. Egy összefüggő cselekményszálra fűztem fel az eseményeket, és a hatás kedvéért a fejezetekben a korábbinál is tovább feszegettem a határokat, hogy a végeredmény még felkavaróbb legyen.

Nem bánom, hogy megírtam, mert tényleg csak segíteni akartam vele, azt viszont bánom, hogy meséltem benne Harper haláláról alig néhány nappal a tragédia után. De az agyam tele volt akkor szörnyű gondolatokkal, és íróként gyakran csak úgy szabadulhatunk meg ezektől, ha kigépeljük magunkból. Talán nehéz megértened, de számomra ez egyfajta terápia volt

Mellesleg nem hittem, hogy valaha elolvasod. Az első regényemtől eltekintve soha semmit nem olvastál tőlem.

Miért? Miért pont most kellett kivételt tenned?

Nem arra szántam, hogy te elolvasd, és főleg, hogy elhidd. Csak gyakorlat volt, semmi több. Egy terep, ahol a sötét gyász legmélyére süllyedhetek, és minden egyes begépelt betűvel megkönnyebbülhetek kicsit. Egy képzeletbeli gonosztevőre hárítottam a felelősséget, mert ez segített feldolgozni a veszteségeket.

Tudom, hogy fáj elolvasnod ezt a levelet, és biztosan nem lehet nehezebb, mint az éjszaka, amikor a kéziratot megtaláltad. És hogy valaha is esélyed legyen a megbocsájtásra, muszáj most tovább olvasnod, hogy megtudd a teljes igazságot arról az éjszakáról. Az igazságot, nem azt a verziót, amit Harper halála után találtál.

Akkor kivittem Harpert és Crewt a tóra, csak jót akartam nekik. Aznap reggel megemlítetted, hogy már alig játszom velük, és igazad volt. Szenvedtem, mert hiányzott Chastin, de közben volt két gyönyörű gyerekem,

akiknek szükségük volt rám. És Harper tényleg nagyon ki akart menni a vízhez. Azért rohant fel sírva, mert nemet mondtam neki. A leírtakkal ellentétben sohasem szidtam le, amiért nem bánkódott a nővére után, ezt csak a hatás kedvéért szőttem bele a történetbe. Sosem beszélnék így a gyerekemmel, és fáj, hogy egyáltalán feltételezel rólam ilyesmit. Fáj, hogy egy szavát is elhitted annak a kéziratnak. Tudhattad, hogy képtelen lennék ártani a családomnak.

Harper halála baleset volt. Baleset volt Jeremy. Ők akartak bemenni a kenuba, és olyan gyönyörű idő volt! Igen, rájuk kellett volna adnom a mentőmellényt, ezt belátom. De emlékezz, hányszor hajókáztunk velük mellény nélkül. A víz nem volt mély, és nem tudhattam, hogy a felszín alatt ott az az istenverte halászháló. Ha az nincs, simán megtaláljuk Harpert, időbe kivisszük a partra, és mostanra már csak egy vicces emlék lenne a nap, amikor beborultunk a kenuval.

El sem tudom mondani, mennyire sajnálom, hogy nem tettem akkor valamit, vagy mindent másképp. Ha visszamehetnék az időben, megtenném, ezt e is tudod. Amikor odaértél, és kihúztad Harper testét a vízből, legszívesebben kiszakítottam volna a szívemet, és megetettem volna veled, mert tudtam, hogy a tiéd már nem dobog. A gyötrelmedet látva egy percig sem akartam tovább élni. Úristen, Jeremy! Mindkettőt elveszítettük. Mindkettőt.

Harper halála után pár nappal egyik éjszaka nem bírtad tovább magadban tartani a gyanakvásodat. Az ágyban feküdtünk, amikor elkezdtél kérdésekkel bombázni. Megdöbbentett, hogy ilyesmit feltételezel rólam. Azt hitted, képes lennék szántszándékkal bántani a lányomat. Talán csak múló gondolat volt részedről, mégis szinte láttam, ahogy az irántam érzett szerelmed elhagyja a testedet, és elillan, mintha sosem létezett volna. Az egész múltunk... a csodás közös pillanataink... mind elszálltak.

Mert igen, tényleg figyelmeztettem Crewt, hogy vegyen mély levegőt, akkor szóltam rá, amikor a kenu megbillent, mert segíteni akartam neki.

Feltételeztem, hogy Harper rendben lesz, hiszen korábban is játszottunk már a tóban, ezért a boruláskor inkább Crew-ra koncentráltam. A fiunk pánikba esve csapkodott, ezért minél előbb ki akartam jutni vele a stégre, mielőtt mindkettőnket a víz alá húz. Fél perc sem telt el, amikor észrevettem, hogy Harper nincs mögöttünk.

A mai napig magamat hibáztatom a történtekért. Az anyja voltam, nekem kellett volna megvédenem. Bíztam benne, hogy jól van, ezért a kelleténél fél perccel tovább figyeltem Crew-ra. Aztán azonnal vissza akartam indulni érte, de a kenu közben elsodródott, és azt sem tudtam, merre keressem. Crew közben rémülten küzdött velem. Tudtam, hogy ha nem jutok ki vele azonnal a partra, mindhárman megfulladunk

Minden erőmmel kerestem Harpert, Jeremy. Hinned kell nekem. Aznap minden porcikám a vízbe veszett vele együtt.

Nem hibáztatlak a gyanúd miatt. Fordított estben valószínűleg én is számba vettem volna mindem lehetséges forgatókönyvet. Természetes, hogy néha – még ha csak egy röpke másodpercre is – a legrosszabbat feltételezzük a másikról.

Azt hittem, másnap reggel, amikor felébredsz, rá fogsz döbbeni, milyen képtelen vádakkal illettél. Éjjel meg sem próbáltam vitatkozni veled, annyira maga alá temetett a gyász. Alig néhány nap telt el Harper halála óta, és csak arra vágytam, hogy én is kövessem. Ki akartam menni a tóhoz, hogy belefojtsam magam, mert én tehettem mindenről. Baleset volt, de akkor is. Ha mellényt adtam volna rájuk, ha mindkettőjüket magammal húztam volna, még ma is élne.

Nem tudtam aludni, ezért bementem a dolgozószobámba, és hat hónap után először felnyitottam a laptopomat. Képzeld magad a helyembe! Egy anya, aki két gyerekét elveszítette, egy fiktív történetben megvádolja az egyik lányát, hogy ő ölte meg a másikat. Szörnyen felkavaró gondolat. Gépelés közben végig potyogtak a könnyeim, de reménykedtem benne, hogy ha

sikerül beleolvasztanom a bűntudatom ebbe az általam kreált, fiktív gonoszba, az valamiféle megkönnyebbülést hoz.

Leírtam mindent Chastin haláláról, aztán Harperéről. Még vissza is mentem a kézirat elejére, hogy baljós utalásokat fűzzek bele a jelenlegi helyzet előrejelzésére. Bizonyos szinten tényleg enyhítette valamelyest a bűntudatomat és a fájdalmamat, hogy a valós énem helyett saját magam fiktív verzióját hibáztathattam.

Nem tudom neked elmagyarázni egy író gondolkodásmódját, főleg nem egy olyanét, aki egymaga több tragédiát élt át, mint az összes többi együttvéve. Mi képesek vagyunk úgy szétválasztani a valóságot a fikciótól, mintha mindkét világban jelen lennénk, de sosem egyszerre, egy időben. Az én valóságom olyan szörnyű hellyé változott, hogy aznap éjjel nem akartam benne élni. Azért menekültem ki belőle, hogy órákon át egy olyan világról írjak, ami még az enyémnél is rettenetesebb. Mert valahányszor beleírtam az önéletrajzomba, a laptop lecsukásával megkönnyebbültem.

Jó érzés volt kisétálni az irodából, és rázárni az ajtót a szörnyetegre, akit kreáltam.

Erről szólt az egész. Szükségem volt egy világra, ami még a valóságnál is sötétebb, máskülönben hamarosan itt hagytam volna mindkettőt.

Miután egész éjjel és a reggel egy részében a kéziraton dolgoztam, végre elértem az utolsó oldalhoz. Úgy éreztem, a történet így kerek, hiszen mi mást tehettem volna még hozzá? Úgy tűnt, a közös világunknak befellegzett. Vége.

Kinyomtattam az írást, és egy dobozba rejtettem azt tervezve, hogy egy nap majd újra előveszem. Talán kiegészítem egy előszóval, talán elégetem. Ki tudja. Akárhogy is arra nem számítottam, hogy te elolvasod, és kézpénznek veszed a tartalmát.

Miután átdolgoztam az éjszakát, a nap nagy részében aludtam. Amikor este felébredtem, sehol sem találtalak. Crew már aludt, és nem voltál

mellette. Az előtérben állva azon tűnődtem, hova tűnhettél, amikor zajt hallottam a dolgozószobám felől.

Te voltál. Nem tudtam megfejteni, milyen hangok törnek fel belőled, de ilyet még akkor sem hallottam, amikor megtudtad, hogy a lányaid meghaltak. Elindultam az ajtó felé, hogy megvigasztaljalak, de a küszöb előtt megtorpantam, mert a sírás egyszer csak dühöngésbe csapott át. Valami a falnak csapódott. Riadtan hátrahőköltem. Nem értettem, mi folyik odabent.

Ekkor eszembe jutott a laptop. Az önéletrajz volt rajta az utolsó megnyitott fájl.

Berontottam az irodába, hogy megmagyarázzam mindazt, amit olvastál. Sosem felejtem el az arcod, ahogy a szoba másik felében állva rám néztél. Iszonyatos, leírhatatlan szenvedés sugárzott róla.

Nem az a fajta fájdalom, amit a gyerek halála vált ki emberből. Ez egy mindent felemésztő fájdalom volt. Mintha a kézirat betűi minden egyes szép családi emléket porrá zúztak volna. Minden elszállt. Nem maradt benned más, csak gyűlölet és romok.

Megráztam a fejem, Próbáltam megmagyarázni. Nem. Ez nem igaz, Jeremy. Semmi baj, ebből semmi sem igaz – akartam mondani, de belém fagyott a szó. Csak egy reszketeg, szánalmas „nem" jött ki belőlem.

Onnantól már csak arra emlékszem, hogy a torkomnál fogva berángatsz a hálóba. Esélyem sem volt ellened, ahogy a karomra térdelve egyre erősebben szorítottad a nyakam.

Ha csak öt másodpercet adtál volna, hogy megmagyarázzam... minden másképp alakult volna. hadd magyarázzam meg! – próbáltam kinyögni, de nem kaptam levegőt.

Innentől sok minden kimaradt. Tudom, hogy elájultam. Talán pánikba estél, mert majdnem megöltél. Ha ott, akkor meghalok, téged letartóztatnak gyilkosságért, és Crew apa nélkül marad. A Range Roverem anyósülésén tértem magamhoz. Te vezettél. A számat leragasztottad, a kezem és a lábam

megkötözted. Hiába próbáltam újra megmagyarázni, hogy amit olvastál, az puszta fikció, nem tudtam megszólalni. Ahogy lenéztem magamra, láttam, hogy nem vagyok bekötve. Ekkor döbbentem rá, mire készülsz.

Volt egy mondat a kéziratban arról, hogy kikapcsolom a légzsákot, és a biztonsági öv nélkül utazó Harperrel belehajtok egy fába, hogy a halála balesetnek tűnjön. Meg akartál ölni, méghozzá úgy, hogy balesetnek higgyék. Ráadásul tudtomon kívül a saját búcsúmat is beleírtam az önéletrajzba. „Hát legyen. Talán nekihajtok egy fának az autómmal."

Rájöttem, hogy ha valaha gyanúba keverednél a halálommal kapcsolatban, nem kéne mást tenned, mint bemutatni a kéziratomat. Tökéletes búcsúlevél lenne. Azt persze mindketten tudjuk, hogy végződött a kocsikázás. Gondolom kioldoztad a kezem és a lábam, átültettél a sofőr ülésbe, aztán hazamentél, és vártad, hogy a rendőrség értesítsen a halálomról.

Csakhogy a terved nem vált be. Számomra sem volt megkönnyebbülés, hogy túléltem az ütközést. Ha belehalok, talán könnyebb dolgom lett volna, mint így, hogy színlelnem kellett. Nyilván nem érted, miért játszottam meg magam ilyen sokáig.

A Harper halálát követő első hónapról csak halvány emlékeim vannak, gyanítom, hogy az agysérülésem miatt mesterséges kómában tartottak. Az ébredés napjára viszont tisztán emlékszem. Hál' istennek, egyedül voltam a szobában, mert így volt időm kitalálni, hogyan tovább.

Hogy győzzelek meg róla, hogy az önéletrajzom minden gonosz szava hazugság volt? Hiába próbáltam megtagadni a kéziratot, hiszen én írtam. Az én szavaim voltak, még hazug formájukban is. Ki hitte volna el, hogy mindez csak fikció? Olyasvalaki biztos nem, akinek fogalma sincs az írásról. ha rájössz, hogy jobban vagyok, azonnal feladtál volna a rendőrségen, ha ugyan még nem tetted meg. Biztos vagyok benne, hogy ha nincs az a baleset, előbb-utóbb nyomozás indult volna Harper halálának ügyében,

ahogy azt is biztosra veszem, hogy a férjem és a saját szavaim ellenem fordultak volna, és végül letartóztatnak gyilkosságért.

Három napig úgy tettem, mintha még mindig kómában lennék, amikor valaki bejött a szobámba. Színleltem az orvosok, a nővérek előtt, előtted, Crew előtt. De egy óvatlan pillanatban nyitva maradt a szemem, amikor beléptél hozzám. Rám néztél, én pedig vissza rád. Láttam, hogy ökölbe szorul a kezed, mintha haragudnál, amiért felébredtem. Szinte vártam, hogy odajössz az ágyamhoz, és megint fojtogatni kezdesz.

Elindultál felém, de én nem követtelek a tekintetemmel, mert megijesztett a dühöd. Gondoltam, ha úgy teszek, mintha nem érzékelném a környezetemet, talán nem próbálsz újra megölni, és nem mondod el a rendőröknek, hogy felépültem.

Így aztán heteken át színleltem a túlélésért, addig akartam agysérültnek tettetni magam, amíg ki nem találom, hogyan hozhatnám helyre a dolgokat.

Ne hidd, hogy nem volt nehéz. Sokszor olyan megalázónak éreztem, hogy legszívesebben feladtam volna. Meg akartam ölni magam, téged. Borzasztóan dühös voltam, amiért ide jutott a kapcsolatunk. Kikészített, hogyannyi év házasság után akár egy pillanatig is elhitted, hogy a kézirat igaz. De komolyan, Jeremy. A férfiak tényleg beveszik, hogy a nők ennyire szexmániások? Csak fikció volt! Persze szerettem szeretkezni veled, és legtöbbször csak neked akartam örömet szerezni. Azért tettem, mert így működik egy párkapcsolat, nem azért, mert nem tudtam szex nélkül élni.

Jó férjem voltál, és hiszed vagy sem, én jó feleséged. Még mindig jó férj vagy. Úgy tudod, hogy megöltem a lányunkat, mégis gondoskodsz rólam. Talán, mert azt hiszed, hogy már nem vagyok jelen a testemben – hogy a balesettel az összes gonoszság kihalt belőlem –, és puszta sajnálatból törődsz velem. Azt hiszem, hogy inkább Crew miatt hoztál haza. Azok után, amiken keresztülment, nem volt szíved még az anyját is elszakítani tőle. Tudtad, hogy miután mindkét nővérét elveszítette, az anyja hiánya még jobban összetörné.

Az önéletrajzban írottakkal ellentétben mindig is nagyra értékeltem a gyerekek iránti szeretetedet.

Az elmúlt hónapokban többször is megfordult a fejemben, hogy leleplezem magam. Szólni akartam, hogy itt vagyok, jól vagyok. De nem lett volna értelme. Azt a két gyilkossági kísérletet már nem tehetjük semmissé, és ha a menekülésem előtt kiderült volna, hogy csak színlelek, a harmadik próbálkozásod már biztosan célt ér.

Nem azért írom ezt a levelet, hogy meggyőzzelek, és idővel rájöjj, mekkorát tévedtél velem kapcsolatban. Pontosan tudom, hogy sohasem fogsz megbízni bennem.

Az egészet Crew miatt csinálom. Csak a kisfiamra tudok gondolni. Mióta magamhoz tértem a kórházban, minden tettem csak róla szólt. Nem szívesen veszem el tőled, de nincs más választásom. Ő az egyetlen gyerekem, és mellettem van a helye. Ő az egyetlen, aki előtt felfedtem, hogy tudatomnál vagyok, tud a gondolataimról, a hangomról, a tervemről. Neki bátran megmutathatom magam, hiszen még csak öt éves. Ha elmondaná neked, hogy beszélgetek vele, nyilván a fantáziájára vagy az átélt traumákra fognád.

Miatta kerestem olyan elszántan a kéziratot. Tudom, hogy ha valaha megtalálsz minket, fegyverként fogod használni ellenem. Vele is el akarod majd hitetni a tartalmát, ahogy te is elhitted. Az itthon töltött első éjszakán belopóztam az irodába, hogy kitöröljem a laptopomról, de te már megtetted. Kerestem a kinyomtatott példányt, de nem emlékeztem, hol lehet. A baleset után sok emlék kiesett, és ez is közéjük tartozott. De muszáj volt megsemmisítenem, hogy ne fordíthasd ellenem.

Átkutattam érte az egész házat. Csendben mozogtam, valahányszor alkalmam nyílt rá. Jártam az irodában, az alagsorban, a padláson. Még a hálóban is körülnéztem néhányszor, miközben te aludtál. Addig nem mertem elindulni Crew-val, amíg el nem pusztítottam a terhelő bizonyítékot.

Az is időbe telt, hogy hozzájussak a pénzemhez. Nem tudtam, hogyan szerezhetném meg, mivel nem pattanhattam csak úgy autóba, hogy bemenjek a bankba. Amikor meghallottam, ahogy a Pantem Press-szel telefonálsz arról, hogy egy új íróval fejeztetnék be sorozatomat, tudtam, ez lesz az én kiskapum.

Felvettél mellém egy éjszakás nővért, és elmentél arra a megbeszélésre Manhattanbe, én pedig leosontam a dolgozószobámba, és nyitottam magamnak online egy új bankszámlát.

Három nappal a találkozó után az új társszerző beköltözött a házba, hogy dolgozni kezdjen a sorozaton. Ez az jelenti, hogy az utolsó három kötet után járó pénz is megérkezik a számlámra, és végre leléphetek Crew-val.

Csak annyit kellett volna tennem, hogy kivárom a megfelelő időt, de az új társszerzőm nem könnyítette meg a dolgom. Valahogy megtalálta a kinyomtatott kéziratot, amit égen-földön kerestem. Miután kitörölted a fájlt, nyilván azt hitted, nincs több példány a házban, de tévedtél. Most már ketten vagytok ellenem. Innentől már nem is foglalkozom az önéletrajz megsemmisítésével. Csak az számít, hogy eltűnjek innen.

Bevallom, én tehetek róla, hogy gyanakszik rám. Tudom, hogy kikészül, amikor rábámulok, de igazán nem hibáztathatsz. Ez a nő belépett az életedbe, ellopta a karrieremet, és kezd beléd szeretni. Ahogy látom, te sem vagy közömbös iránta.

Az előbb hallottam, ahogy a közös hálószobánkban keféled. Nagyon fáj, és dühös vagyok, de ha már ilyen jól elvagy vele, legalább kihasználom az alkalmat, hogy megírjam ezt a levelet. Bezártalak titeket, hogy halljam, ha ki akarsz jönni. Amíg az ajtóval küzdesz, lesz időm elrejteni a levelet, és visszafeküdni az ágyba.

Kemény időszak volt ez, Jeremy. Rengeteg pofont kaptam. A tudat, hogy jobban hiszel a szavamnak, mint a több évi házasság alatt tapasztalt viselkedésemnek. A tudat, hogy ilyen lealacsonyító csaláshoz kell folyamodnom, nehogy elítéljenek a legsúlyosabb bűnért, amit egy anya a

gyereke ellen elkövethet. A tudat, hogy beleszeretsz egy másik nőbe, miközben én nap-nap után úgy teszek, mintha fogalmam sem lenne róla, mi történik az életünkkel. Mindez szörnyen megvisel, mégis kitartok, mert amint a pénz megérkezik, eltűnhetek innen. Ezért hagyom itt neked ezt a levelet.

Talán megtalálod, talán nem.

Remélem lesz alkalmad elolvasni. Szívből remélem.

Mert annak ellenére, hogy meg akartál fojtani, és fába hajtottál az autómmal, még mindig nem tudlak gyűlölni. Mindig is elszántan védelmezted a gyerekeket, ahogy egy jó apához illik. Egy jó szülő mindig a gyerekei érdekeit nézi, még akkor is, ha meg kell szabadulnia veszélyt jelentő másik szülőtől. Te őszintén hiszed, hogy veszélyes lehetek Crew-ra, és bár fáj a gyanúsítgatásod, mégis azt mutatja, mennyire szereted a fiad.

Ha Crew és én végre kijutunk innen, egy nap felhívlak, és elmondom, hol találod ezt a levelet. Miután elolvastad, remélem, meg tudsz majd bocsátani nekem. Remélem, meg tudsz majd bocsátani magadnak.

Nem hibáztatlak azért, amit velem tettél. Csodás férj voltál, amíg lehettél, és a világ legjobb apukája. A legeslegjobb.

Szeretlek. Még most is.

Verity

25.

KIESIK A KEZEMBŐL A LEVÉL.

Egy jóslófájás belém hasít, a hasamra szorítom a tenyerem.

Nem ő tette?

Egy szót sem akarok elhinni abból, amit olvastam. Azt akarom hinni, hogy Verity gonosz, és megérdemelte, amit tettünk vele, de már nem vagyok biztos a dolgomban. *Úristen! Mi* van, ha igazat írt? Ez a nő elveszítette a lányait, aztán a férje megpróbálta megölni, és végül… mi ketten *tényleg* megöltük.

Úgy meredek a levélre, mint egy fegyverre, ami egy csapásra elpusztíthatja a frissen felépített életünket Jeremyvel. Ezernyi gondolat cikázik az agyamban. A homlokomra tapasztom a kezem, mert lüktet a fejem. *Jeremy tudott a kéziratról!*

Tényleg olvasta már, mire megmutattam neki? *Hazudott* nekem?

Nem. Sohasem tagadta, hogy tudott a létezéséről. Sőt, most, hogy belegondolok, csak ennyit kérdezett: „Honnan szerezted ezt?”

Ez túl sok. Képtelenség feldolgozni mindazt, amit itt leírt, és mindazt, ami történt. Olyan sokáig meredek a levélre, hogy közben meg is feledkezem róla, hol vagyok. Jeremy és Crew odalent vár, és bármelyik pillanatban a keresésemre indulhatnak.

Négykézláb kúszva összeszedem az oldalakat. A fényképet és a kést visszadobom az üregbe, letakarom a deszkával, majd a papírokkal együtt bezárkózom a fürdőszobába. A vécécsésze elé térdelek, és elkezdem apró cafatokra tépkedni a levelet. Egy részét lehúzom a vécén, azokat a darabokat pedig, amiken Jeremy neve szerepel, a számba tömöm, és lenyelem. Biztosra akarom venni, hogy soha senki egy szót se olvashasson ebből.

Jeremy sohasem bocsátana meg magának. Soha. Ha megtudná, hogy a kézirat csak fikció volt, és Verity nem bántotta Harpert…

nem élné túl az igazságot. Beleőrülne, hogy megölte az ártatlan feleségét. Hogy *mi* megöltük az ártatlan feleségét.

Ha *egyáltalán* igaz ez a levél.

- Lowen!

Lehúzom a maradék fecniket, aztán a biztonság kedvéért még egy adag vizet rázúdítok. Jeremy kopogtat az ajtón.

- Jól vagy? - kérdezi.

Megnyitom a csapot, és próbálok higgadt hangon válaszolni.

- Igen.

Megmosom a kezem, és iszom egy korty vizet, hogy megnedvesítsem kiszáradt számat. A tükörbe nézve rémült tekintet néz vissza rám. Behunyom a szemem, hogy kizárjam a sok borzalmat. Mindent, amit láttam. Az elmúlt harminckét év összes szörnyűségét.

Az éjszakát, amikor a korláton álltam.

A napot, amikor az a férfi a kerék alá került.

A kéziratot.

Az estét, amikor megláttam Verityt a lépcső tetején.

Az éjszakát, amikor *álmában* meghalt.

Mindet kizárom. Lenyelem, mint azt a levelet.

Mély lélegzetet veszek, és mosolyogva kilépek Jeremyhez. Végigsimítja oldalt a fejem.

- Jól vagy?

Lenyelem a félelmem, a bűntudatom, a bánatom. Mindet egy meggyőző bólintás mögé rejtem.

- Megvagyok.

Jeremy mosolyog.

- Megvagy - ismétli halkan, és az ujjait az enyémekbe fonja. - Tűnjünk el innen, és vissza se nézzünk többet!

Kézen fogva kivezet a házból, és csak akkor enged el, amikor kinyitja nekem a kocsiajtót, és besegít a Jeepbe. Ahogy elhajtunk, a visszapillantó tükörből nézem az egyre zsugorodó házat, míg teljesen el nem tűnik.

Jeremy átnyúl a sofőrülésről, és megsimogatja a hasam.

- Még tíz hét - mondja.

A szemében izgalom csillog. Tudom, hogy annyi szenvedés után én adhatom meg neki a boldogságot. Én hoztam fényt a sötétségbe, és továbbra is világítani fogok neki, hogy ne vesszen el a múlt árnyai közt.

Sohasem fogja megtudni, amit én tudok, erről kezeskedem. A sírba viszem a titkot, hogy Jeremynek ezzel ne kelljen megbirkóznia.

Fogalmam sincs róla, mit hihetek el abból a levélből, mi értelme lenne hát további fájdalomnak kitenni Jeremyt? Lehet, hogy Verity így próbálta tisztára mosni magát, vagy ez csak egy újabb trükk a környezete manipulálására.

És ha tényleg Jeremy rendezte meg az autóbalesetet, akkor sem hibáztatom. Úgy tudta, hogy Verity hidegvérrel meggyilkolta a lányát. Azért sem hibáztatom, hogy miután Verity színjátéka lelepleződött, tényleg végzett vele. A helyében minden szülő ugyanezt tette volna. Ugyanezt *kellene* tennie. Mindketten őszintén hittük, hogy Verity veszélyt jelent Crew-ra és *ránk*.

Bárhogy nézzük is, Verity mesterien manipulálta az igazságot. A kérdés már csak az, hogy végül is melyik igazságot.

Vége

Köszönetnyilvánítás

Köszönöm, hogy esélyt adtatok ennek a könyvnek. Ez éles váltás a tőlem megszokott szerelmes történetekhez képest, ezért különösen hálás vagyok, amiért velem tartottatok erre az útra.

Könyveim nagy részét az Atria Books, a Simon & Schuster leányvállalata adja ki. Nagyra értékelem mindazt, amit a korábbi regényeimért tettek, és a jövőben is számítok rájuk.

A *Verity* azonban egy személyes, független projekt, ezért nagy valószínűséggel csak online lesz majd elérhető. Nagyon vártam, hogy ezt önállóan hozzam létre, és hálás vagyok az Atria Booksnak, amiért lehetővé tette nekem.

Rég volt, amikor utoljára a kiadó segítő keze nélkül vittem végig egy munkát, ezért rengeteg embernek tartozom köszönettel. Előre is elnézést a hosszú listáért.

1. Anyukámnak. Mindig. Minden egyes megírt könyvnél egyre nehezebben lelek rá arra az izgalomra, amit az első regényem váltott ki belőlem, de anya minden alkalommal visszahozza ezt az érzést. Elhiteti velem, hogy zseniális vagyok, miközben én inkább középszerűnek mondanám magam. Elhiteti, hogy a könyvem a világ legjobb regénye, és ezt képes minden egyes könyvemnél eljátszani. Néha felhívom az éjszaka közepén azzal, hogy „Anyu! Csak ezt az egy bekezdést olvasd el!” És megteszi. Vagy legalábbis úgy tesz. Akárhogy is, ő hajt engem előre, és neki köszönhetem, hogy az eddigi munkáim mind eljutottak a befejezésig. Köszönöm, anya! A hited erőt ad, hogy én is higgyek magamban.
2. A kedvenc Facebook-csoportomnak, a Colleen Hoover’s CoHortsnak. Már közel ötvenezer tagnál tartunk, mégis olyanok vagyunk, mint egy nagy család. Ha egyikünknek rossz napja van, a többiek bátorítják. Ha valaki nem engedhet meg magának egy könyvet, segítetek neki. Ha valakinek ünnepnapja

van, ti vele ünnepeltek. Ez a csapat csupa szeretet és támogatás, amit sosem fogok veszni hagyni. Köztünk nincs helye negatív embereknek, se (metaforikus) pöcsöknek, de szívesen látunk minden új olvasót, aki csatlakozna hozzánk. SZERETLEK TITEKET, COHORTOK!

3. Lauren Levine-nek. Mindig hálás leszek neked a *Vallomás* csapatában végzett pótolhatatlan munkádért. És bár csodálatos volt látni, hogy az egyik regényemből tévésorozat készül, a barátságod még ennél is sokkal többet jelent nekem. A támogatásod páratlan. Egy nap viszonzom majd a szívességet.
4. Tarryn Fisher. Azt sem tudom, hol kezdjem. Szerencsére rengeteg támogató barát vesz körül, de szerintem senki sem drukkol úgy nekem, mint te. Jobban tudsz örülni mások sikereinek, mint bárki, akit ismerek. Te vagy az én Colleenom Tarrynje. Szó szerint.
5. Lin Reynoldsnak. Te vagy a kedvenc nővérem.
6. Murphy Fennellnek. Te vagy a másik kedvenc nővérem.
7. A nagyimnak, Vannoy Gentlesnek. Te túl jólelkű vagy, hogy elolvass egy ilyen könyvet. Ezért is kapod te az első nyomtatott példányt. ©
8. Azoknak, akik a könyvkiadás világából kerültek be az életembe, de mára már el sem tudnám képzelni nélkülük a napjaimat: Chelle Lagoski Northcutt, Kristin Phillips Delcambre, Pamela Carrion, Laurie Darter, Kay Miles, Marion Archer, Jenn Benando, Karén Lawson, Vilma Gonzalez, Susan Gilbert Rossman, Tasara Vega, Anjanette Guerrero, Maria Blalock, Talon Smith, Melinda Knight és vagy kétszáz másik ember. KÖSZÖNÖM, hogy átnézitek a bekezdéseket, fejezeteket, teljes regényeket, és a munkátokkal segítitek a karrieremet. Egytől egyig imádlak benneteket.
9. E. L. Jamesnek. Sikeres karrierednél már csak gyönyörű lelked lenyűgözőbb. Ezernyi csodálatos tulajdonságod van, de ami a legfontosabb, hogy szereted és értékeled az olvasóidat. Minden író példát vehet rólad.

10. Kim Holdennek. Köszönöm, hogy az vagy, aki. Csak így tovább! #DoEpic
11. Caroline Kepnesnek. Egy éve megírtam egy fél könyvet egyes szám második személyben, amikor is a kiadóm közölte, hogy egy másik írójuk épp most jelentetett meg egy egyes szám második személyben írt regényt, ezért át kéne gondolnom a sajátomat. Nem ismertelek, de miattad át kellett írnom a munkámat, ezért gondolatban válogatott átkokat szórtam rád. Amikor a sajtósom átküldte a regényedet, még jobban káromkodtam, mert annyira jó. Aztán küldtem neked egy üzenetet, amiben gyilkossággal fenyegettelek, és azóta barátok vagyunk. Szerintem ennél furcsább módon még nem szereztem barátot, de éppen ettől tökéletes. Hálás vagyok, hogy életem része lettél, még ha néha tartok is a zsenialitásodtól. Gratulálok az új tévésorozatodhoz. Ha TE jelensz meg a Netflixen, az nagyot fog robbanni. Örülök a sikerednek.
12. Shanna Crawfordnak és Susan Gilbert Rossmannek. Ti ketten olajozott gépezetté varázsoltátok az életemet. A Book Bonanza és a The Bookworm Box körül végzett elkötelezett munkátok páratlan segítség. Nálatok jobb emberekre nem is bízhattam volna életem felének a menedzselését. Köszönöm, köszönöm, köszönöm.
13. Johanna Castillónak. Közel hét nagyszerű évet töltöttünk együtt. Sajnálom, hogy már nem vagy a szerkesztőm, de drukkolok az új kalandjaidhoz. A barátságunk viszont örökre megmarad. Hiányzol, és kíváncsian várom, merre visz tovább az utad.

14- Jane Dystelnek. A karrierem kezdetén csak egy elveszett hal voltam a tengerben, aki semmit sem tudott erről az üzletről. Most, hét évvel később MÉG MINDIG elveszett hal vagyok a tengerben, aki semmit sem tud erről az üzletről. De veled az oldalamon nincs miért aggódnom. Köszönöm, hogy leveszed a vállamról a nyomasztó terheket, és olyan hatékonyan küzdesz meg velük, mint senki más. El sem tudom mondani, mennyire hálás vagyok.

15. Lauren Abramónak. Te egy gép vagy. Remélem, az ünnepekkor végre kiveszel egy hét szabadságot, és kikapcsolod a mobilod. Nincs még egy ilyen odaadó és összeszedett ember a világon. A szétszórtságommal szembeni türelmed határtalan. Ezer köszönet mindenért!
16. Elissa Downnak. Köszönöm, hogy életre hívtad a *Vallomás* Owenjét és Auburnjét. Zseniális rendező vagy, és még zseniálisabb ember. Csodálatos volt veled dolgozni. Remélem, lesz még rá alkalom.
17. Brooke Howardnak. Egyszerűen imádlak. Minden szempontból. Köszönöm, hogy elviselsz.
18. Joy és Holly Nicholsnak, a két kedvenc emberkémnek. Boldog vagyok, hogy beléptetek az életembe.
19. Stephanie Cohennek. Nagyjából mindent neked köszönhetek. Az egészet. Minden szempontból csodálatos ember vagy, és szerencsésnek érzem magam, hogy egymásra bukkantunk. Nem tudnám elképzelni az életem nélküled. Nélküled nem tartana itt a karrierem. Te vagy a nagybetűs EMBER, és ezt komolyan gondolom. Tudom, hogy nem könnyű menedzselni az életemet, mert mindent megnehezítek, de hála neked, nem kell megváltoznom. Köszönöm.
20. Erica Ramireznek és Brenda Pereznek, kedvenc nővérduómnak, a világ két legédesebb csaj szíjának. Nagyra becsüllek benneteket, és örülök, hogy ismerhetlek titeket.
21. A Könyvklubnak. Tudom, hogy én vagyok a legrémesebb tagotok, de hálás vagyok a havi egy estéért, amikor együtt vagyunk, és sütit majszolva könyvekről csevegünk. Mindig az a hónapom fénypontja.
22. Melinda Knightnak. Hálás vagyok érted és az egész családodért. Nagyra becsülöm a jótékonysági munkátokat. Külön örülök, hogy Cale és Emma egymásra talált. Irány Hopkins County!
23. Tiffanie DeBartolónak. Hálás vagyok a könyveidért és a remek zenei ízlésedért. Mindig hozzád fordulok, ha minőségi

művészetre szomjazom.

24. Kim Jonesnak. Köszönet a… öhm… talán a következő könyvem végére eszembe jut, miért.
25. Koszi Social Butterfly, Murphy Rae, Marion Making Manuscripts, Karén Lawson, Elaine York. Köszönöm a javításokat, a marketinget, a borítótervet, a formázást és az összes, könyvvel kapcsolatos munkátokat.
26. Köszönet Shannon O'Neillnek. Köszönöm mindazt, amit a The Bookworm Boxért, és úgy általában az olvasóközönségért tettél. Te vagy a szakma legfényesebb csillaga.
27. KA Tuckernek. Még mindig szeretnék közös könyvet írni veled, és előre is köszönöm, hogy beleegyezel. Ha hangosan kimondjuk a vágyainkat, talán valóra válnak. Én most hangosan kimondom: szeretnék veled dolgozni.
28. Tillie Cole-nak. Tudom, hogy nem ismerjük jól egymást, de köszönöm az Insta-sztorijaidat. Ha hallgatlak, az felér egy terápiával. Komolyan, ki kéne számláznod a kezeléseket, amiket megspórolok rajtad.
29. Jenn Sterlingnek. Kéne egy új POST-kártya a számítógépembe, Jenn. Intézkedj! Hiányzik a képed. Úgy örülök,

hogy boldognak látlak!

30. Abbi Glinesnak. Köszönök mindent, amit idén értem tettél. Tudom, hogy nem könnyű távol lenni gyönyörű családodtól, de mindig hálás leszek a barátságodért és a rám szánt időért. Igazi rocksztár vagy.
31. Ariele Fredman Stewartnak. Köszönöm, hogy lenyúlhattam tőled a nevet. Nevek terén jó az ízlésed, barátok terén már nem annyira. Imádlak.
32. Kathryn Pereznek. Ahogy az elmúlt évben irányítottad az életed, több mint inspiráló. Köszönöm, hogy vagy, hogy mellettem vagy, és képes vagy pozitív maradni egy világban, ami sokszor nem könnyíti meg a dolgodat.
33. BB Eastonnak. Üdvözlöm Kent.
34. Dina Silvernek. A macskád tök buta.

35. Kendall Ryannek. Köszönöm, hogy bokros teendőid közepette időt szakítottál rá, hogy tanácsokat adj és bátoríts. Hálásabb vagyok érte, mint hinnéd.
36. Levi, Cale és Beckham. Imádlak benneteket, és mindennap büszke vagyok rátok. Légyszi, ne olvassátok el ezt a könyvet!
37. Heath Hoovernek. Te sem olvashatod el a könyvemet! Szeretlek, és szeretnék továbbra is a feleséged maradni.
38. Köszönet a bloggereknek. Inspirál a kemény munkátok és az olvasás iránti szenvedélyetek. Bocs, hogy késtem a korai példányokkal, de ez van, ha az ember csak négy nappal megjelenés előtt képes befejezni a könyvét. Ígérem, legközelebb jobban igyekszem. Köszönet MINDENÉRT.
39. Köszönet nektek, akik ezt olvassátok. Akár gyűlöltétek, akár szerettétek a könyvet, a lényeg, hogy olvastok. Köszönöm. Most, hogy ezzel végeztetek, jöhet a következő. <3
40. Köszönet Vance Fite-nak, aki négyéves koromtól nevelt.

Mindig inspiráltál, a mai napig merítkezem belőle. Hiányzol. Mindannyiunknak.

‚Hiába minden hamisság, lélektelenség és összetört álom,
a világ mégiscsak gyönyörű.”
- *Desiderata* (Max Ehrman) -

A szerzőről

COLLEEN HOOVER 1979.12.11-én született a texasi Sulphur Springsben. Jelenleg Texasban él férjével és három fiukkal.

Eredetileg szociális munkásként dolgozott, de mára már több bestselleres írónő. A *Szívcsapás* című regényt családja és barátai unszolására jelentette meg digitális formában az Amazonon, ahonnan az olvasók ingyenesen tölthették le. Mivel a könyv egyre népszerűbb lett, egy hónappal később megszületett a folytatás *Visszavonuló* címmel. Júniusra mindkét regény felkerült az Amazon's Kindle 100-as bestsellerlistájára, júliusban pedig a *New York Timeséra*. Nem sokkal később az Atria Books kiadó nyomtatott formában is megjelentette, és azóta már a filmjogokat is megvették. A sorozathoz tartozik még az *Ez a lány* című regény is. 2012-ben megjelent második sorozatának első kötete, a New York Times bestsellerlista első helyét elfoglaló *Reménytelen,* amit a *Reményvesztett* követett.

Az írónő sikere azóta is töretlen.

Már megjelent:

Karine Giebel: Csak egy árnyék
Holly Seddon: Lélegzet-visszafojtva
Danielle Girard: Kihantolt múlt
Anne Frasier A testolvasó
Dot Hutchison: A pillangók kertje
J. S. Carol: Gyilkos társas
K. L Slater: Bízz bennem!
Sebastian Fitzek: A terápia
Allen Eskens: Temetni jöttünk
T. R. Ragan: A pók fogságában
Aleatha Romig: Út a Fénybe (Fény I.)
Sarah A. Denzil: Néma gyermek
Scott Pratt: Egy ártatlan ügyfél
Aleatha Romig: Kiút a Sötétből (Fény 2.)
Loreth Anne White: Csali
Marybeth Mayhew Whalen: Bár igaz lenne!
Anni Taylor: Végzetes játék

Előkészületben:

Barbara Nickless: Vér a síneken
Simon Wood: Aki megszökött

Izgalmat és meglepetést keresőknek - pont neked.

adrenalin

NŐI PSZICHOTHRILLEREK!
Borzongató válogatás
Sötét titkok, bűnök, szenvedély, a lélek feneketlen bugyrai
Fordulatos, izgalmas, meglepő történetek, erős lelkű nőknek.

A Grip Lit új hullám a pszichothrillerek között. A letehetetlen világsikerekből válogatunk.

Zárd be jól az ajtót, és engedd, hogy magába szippantson a történet!

Kikapcsol és feldob a borzongás, az izgalom? Válassz egy Kristály pöttyös könyvet!

Szereted a lebilincselő, hús-vér történeteket? Vidd haza nyugodtan, tetszeni fog!